Забур

БОБИ 1

1 Хушо касе ки ба маслиҳати осиён роҳ намеравад, ва
пеши роҳи гунаҳкорон намеистад, ва дар курсии
тамасхур наменишинад.
2 Аммо лаззати ӯ аз шариати Худованд аст; ва дар
шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад.
3 Ва ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори дарёҳои
об шинонда шуда, дар мавсими худ мева медиҳад;
барги вай низ пажмурда нахохад шуд; ва ҳар коре
кунад, муваффақ хоҳад шуд.
4 Осирон чунин нестанд, балки мисли коҳе ҳастанд, ки
шамол онро меронад.
5 Бинобар ин осиён дар доварӣ нахоҳанд монд, ва
гунаҳкорон дар ҷамоати одилон.
6 Зеро ки Худованд роҳи одилонро медонад, вале роҳи
осиён нобуд хоҳад шуд.

БОБИ 2

1 Чаро халқҳо ба ғазаб меоянд, ва мардум чизҳои
беҳуда мепиндоранд?
2Подшоҳони замин ҷамъ шуданд, ва ҳокимон бар
зидди Худованд ва бар зидди тадҳини Ӯ машварат
карда, мегӯянд:
3 Бигзорем бандҳои онҳоро бишканем ва риштаи
онҳоро аз мо дур кунем.
4 Нишаста дар осмон хандон хоҳад кард, Худованд
онҳоро масхара хоҳад кард.
5 Он гоҳ бо хашми худ ба онҳо сухан гӯяд, ва онҳоро
дар хашми сахти худ ба хашм хоҳад овард.
6Вале ман подшоҳи худро бар теппаи муқаддаси Сион
гузоштаам.
7 Фармонро эълон хоҳам кард: Худованд ба ман гуфт:
"Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз туро ба дунё
овардаам.
8 Аз ман бихоҳ, ва ман халқҳоро ба мероси ту хоҳам
дод, ва қитъаҳои заминро ба моликияти ту хоҳам дод.
9 Ту онҳоро бо асои оҳанӣ мешиканад; онҳоро мисли
зарфи кулолгар пора-пора хоҳӣ кард.
10 Пас, акнун, эй подшоҳон, хирадманд бошед, эй
доварони замин, таълим гиред.
11 Бо тарс ба Худованд хизмат кунед, ва бо ларзон
шодӣ кунед.
12 Писарро бибӯсед, то ки ӯ хашмгин нашавад, ва
шумо аз роҳ нобуд шавед, вақте ки ғазаби Ӯ андаке
аланга зад. Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал
мекунанд.

БОБИ 3

1 (Забур аз Довуд, вақте ки ӯ аз писараш Абшолӯм
гурехт.) Худовандо, чӣ гуна онҳо маро зиёд карданд!
бисьёранд, ки бар зидди ман қиём мекунанд.
2 Бисёранд, ки дар бораи ҷонам мегӯянд: «Дар Худо
ёриаш нест». Села.
3 Аммо Ту, эй Худованд, сипари ман ҳастӣ; ҷалоли ман
ва бардорандаи сари ман.
4Бо овози худ сӯи Худованд нидо кардам, ва Ӯ маро аз
теппаи муқаддаси худ шунид. Села.
5 Худамро дароз карда, хобидам; ман бедор шудам;
зеро ки Худованд маро дастгирӣ кард.
6 Аз даҳ ҳазор нафар, ки дар гирду атроф ба ман
муқобилат кардаанд, наметарсам.
7 Бархез, эй Худованд! Маро наҷот деҳ, эй Худои ман,
зеро ки ҳамаи душманони маро бар устухони рухсора
задаӣ; дандонҳои беимононро шикастӣ.
8 Наҷот аз они Худованд аст, баракати ту бар қавми
туст. Села.

БОБИ 4

1 (Ба сармусиқин дар Негинӯт, як таронаи Довуд.)
Маро бишнав, вақте ки ман нидо мекунам, эй Худои
адолати ман, вақте ки дар тангӣ будам, маро васеъ
кардаӣ; бар ман раҳм кун ва дуои маро бишнав.
2 Эй фарзандони одамон, то ба кай ҷалоли Маро ба
хиҷолат табдил хоҳед дод? То ба кай шумо ботилро
дӯст медоред ва ба иҷора меҷӯед? Села.
3 Аммо бидонед, ки Худованд касеро, ки худотарсро
барои худаш ҷудо кардааст: вақте ки ман ӯро даъват
мекунам, Худованд мешунавад.
4 Дар тарс биист ва гуноҳ накун: дар бистари худ бо
дили худ муошират кун ва ором бош. Села.
5 Қурбониҳои адолат тақдим кунед, ва ба Худованд
таваккал кунед.
6 Бисёриҳо мегӯянд: «Кӣ ба мо некӣ хоҳад кард?
Худовандо, нури рӯи худ бар мо боло кун.
7 Дар дили ман шодӣ ниҳодӣ, бештар аз он ки ғалла ва
майи онҳо зиёд шуд.
8 Ман ҳам маро дар осоиштагӣ хобонам ва хоҳам рафт,
зеро ки Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин
мегардонӣ.

БОБИ 5

1 (Ба сарнавози навозанда дар Неҳилӯт, як таронаи
Довуд.) Ба суханони ман гӯш деҳ, эй Худованд,
мулоҳиза кун.
2 Ба овози фарьёди ман, эй Подшоҳи ман ва Худои ман,
бишнав, зеро ки ман ба Ту дуо хоҳам кард.
3 Овози маро саҳар хоҳӣ шунид, эй Худованд; саҳар
ман дуои худро ба Ту равона хоҳам кард ва ба боло
нигаристам.
4 Зеро ки Ту Худое нестӣ, ки ба шарорат писанд аст; ва
бадӣ бо ту сокин нахоҳад шуд.
5 Нодон дар пеши ту нахоҳанд монд: Ту аз ҳама
ситамкорон нафрат дорӣ.
6Онҳоеро, ки ба кироя мегӯянд, несту нобуд хоҳӣ кард,
Худованд аз одами хунхор ва маккор нафрат хоҳад
кард.
7 Аммо ман бошам, бо марҳамати фаровони Ту ба
хонаи ту хоҳам омад, ва аз тарси Ту сӯи маъбади
муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард.
8 Маро, эй Худованд, ба адолати Худ роҳнамоӣ кун, ба
сабаби душманонам; роҳи худро пеши рӯи ман рост
кун.
9 Зеро ки дар даҳони онҳо вафодорӣ нест; ботини онҳо
бисёр шарир аст; гулӯяшон қабри кушода аст; бо
забони худ хушомад мезананд.

10 Ту онҳоро нест кун, эй Худо! бигзор онҳо ба
маслиҳати худ афтодаанд; онҳоро дар бисёре аз
ҷиноятҳои худ бадар рон; зеро онҳо бар зидди ту исён
бардоштаанд.
11 «Лекин ҳамаи онҳое ки ба Ту таваккал мекунанд,
шод шаванд: бигзор онҳо ҳамеша аз шодӣ фарёд зананд,
зеро ки Ту онҳоро муҳофизат мекунӣ; бигзор
дӯстдорони исми Ту дар Ту шодӣ кунанд.
12 Зеро ки Ту, эй Худованд, одилонро баракат хоҳӣ дод;
бо файз ӯро иҳота хоҳӣ кард, мисли сипар.

БОБИ 6

1 (Ба сарнавози навозанда дар Негинот бар Шеминит,
як таронаи Довуд.) Эй Худованд, маро бо хашми худ
мазаммат макун, ва дар хашми ту маро ҷазо надиҳ.
2 Ба ман марҳамат кун, эй Худованд; зеро ки ман
нотавонам; эй Худованд, маро шифо деҳ; зеро ки
устухонҳои ман ғамгинанд.
3 Ҷони ман низ дарднок аст, аммо Ту, эй Худованд, то
ба кай?
4 Баргард, эй Худованд, ҷонамро раҳоӣ деҳ, ба хотири
марҳамати Худ маро наҷот деҳ.
5 Зеро ки дар марг ёди ту нест: дар қабр кист, ки туро
шукр гӯяд?
6 Аз нолаҳои худ хаста шудаам; тамоми шаб бистари
худро барои шиноварӣ месозам; Бо ашки худ
диванамро об мекунам.
7 Чашми ман аз ғам фурӯ меравад; аз сабаби ҳамаи
душманони ман кӯҳна мешавад.
8 Аз ман дур шавед, эй ҳамаи бадкорон; зеро ки
Худованд овози гирьяи маро шунид.
9Худованд илтиҷои маро шунид; Худованд дуои маро
қабул хоҳад кард.
10 Бигзор ҳамаи душманони ман хиҷил ва ғамгин
шаванд; бигзор онҳо баргарданд ва ногаҳон хиҷил
шаванд.

БОБИ 7

1 (Шиггайони Довуд, ки вай барои Худованд дар бораи
суханони Куши Биньёминӣ сурудааст.) Эй Худованд
Худои ман, ба Ту таваккал мекунам: маро аз ҳамаи
таъқибкунандагон наҷот деҳ, ва маро раҳоӣ деҳ.
2 Мабодо ҷонамро чун шер дарида, пора-пора кунад,
дар ҳоле ки раҳокунанда нест.
3 Эй Худованд Худои ман, агар ин корро карда бошам;
агар шарорат дар дасти ман бошад;
4 Агар ба касе, ки бо ман дар сулҳ буд, бадӣ карда
бошам; (бале, ман ӯро таслим кардам, ки душмани ман
бесабаб аст :)
5 Бигзор душман ҷони маро таъқиб кунад ва онро
бигирад; оре, бигзор ҷони маро бар замин поймол
кунад ва иззати маро дар хок гузорад. Села.
6 Бархез, эй Худованд, дар ғазаби Худ, аз хашми
душманонам бархез, ва барои ман бедор шав, то ки
ҳукме, ки фармудаӣ.
7 Ҳамин тавр, ҷамоати қавм туро иҳота хоҳад кард: ба
хотири онҳо бар сар боло баргар.
8Худованд қавмро доварӣ хоҳад кард: Маро, эй
Худованд, бар тибқи адолати ман ва мувофиқи беайбии
ман, ки дар ман аст, доварӣ кун.
9 Бигзор шарорати шарирон хотима ёбад; балки одилро
устувор кун, зеро Худои одил дилҳо ва ҷиҳодҳоро
меозмояд.
10 Муҳофизати ман аз ҷониби Худост, ки покдилонро
наҷот медиҳад.
11 Худо одилонро доварӣ мекунад, ва Худо ҳар рӯз ба
бадкорон хашмгин мешавад.
12 Агар рӯй нагардонад, шамшери худро хоҳад кашид;
камонашро хам карда, тайёр кард.
13 Ва барои ӯ асбобҳои маргро низ омода кардааст;
тирҳои худро бар зидди таъқибкунандагон таъин
мекунад.
14 Инак, ӯ бо шарорат азоб мекашад, ва ба фисқ
ҳомила шуда, ботилро ба вуҷуд овардааст.
15Чоҳе сохт, ва онро кофт ва ба чоҳе, ки худ сохта буд,
афтод.
16 Мушкили ӯ бар сари худ бармегардад, ва кирдори
зӯровараш бар сари худ хоҳад омад.
17Худовандро мувофиқи адолаташ ҳамду сано хоҳам
гуфт, ва исми Худованди Таолоро ҳамду сано хоҳам
гуфт.

БОБИ 8

1 (Ба сармусиқӣ бар Ҷитит, як таронаи Довуд.) Эй
Парвардигори мо, исми Ту дар тамоми рӯи замин чӣ
бузург аст! ки ҷалоли Туро аз осмон боло гузоштааст.
2 Аз даҳони тифлон ва ширмакҳо аз душманони худ
қувват пайдо кардаӣ, то ки душман ва
интиқомгирандаро боздорӣ.
3 Вақте ки ман ба осмони ту назар мекунам, кори
ангуштонат, моҳ ва ситорагонро, ки муқаррар кардаӣ;
4 Одам чист, ки аз ӯ ёд дорӣ? ва писари одам, ки ӯро
хабаргирӣ мекунӣ?
5 Зи фариштагон андаке пасттар кардаӣ ва тоҷи ҷалол
ва ҷалол ниҳодӣ.
6 Бар аъмоли дастони худ фармонраво сохтӣ. ҳама
чизро зери пои Ӯ гузоштаӣ;
7 Ҳама гӯсфандон ва говҳо, оре, ва ҳайвоноти саҳро;
8 Паррандаҳои ҳаво, ва моҳиёни баҳр ва ҳар он чи аз
пайраҳаҳои баҳр мегузарад.
9 Эй Парвардигори мо, исми Ту дар тамоми рӯи замин
чӣ бузург аст!

БОБИ 9

1 (Ба сарнавози Мутлаббен, як таронаи Довуд.) Туро,
эй Худованд, бо тамоми дили худ ҳамду сано хоҳам
гуфт; Ман тамоми корҳои аҷоиби туро нишон хоҳам
дод.
2 Аз ту шодам ва шодӣ хоҳам кард, Ба исми Ту, эй
Ҳаққи Таоло ҳамду сано хоҳам кард.
3 Вақте ки душманони ман баргардонида шаванд, онҳо
дар ҳузури Ту меафтанд ва нобуд хоҳанд шуд.
4 Зеро ки ҳаққу даъвои маро нигоҳ доштӣ; Ту дар тахт
нишастаӣ, ба ҳақ доварӣ мекунӣ.
5 Мардумро сарзаниш кардӣ, бадкоронро нобуд кардӣ,
Номи онҳоро то абад дур кардӣ.
6 Эй душман, харобиҳо то абад поён ёфт, ва шаҳрҳоро
хароб кардаӣ; ёдгории онҳо бо онҳо нобуд мешавад.
7 Валекин Худованд то абад пойдор хоҳад буд, тахти
худро барои доварӣ омода кардааст.

8 Ва ҷаҳонро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ба доварӣ ба мардум аз рӯи адолат хизмат хоҳад кард.
9Худованд инчунин паноҳгоҳи мазлумон, паноҳгоҳ дар вақти тангӣ хоҳад буд.
10 Ва онҳое ки исми Туро медонанд, ба Ту таваккал хоҳанд кард, зеро ки Ту, эй Худованд, толибони Туро тарк накардаӣ.
11Дар бораи Худованд, ки дар Сион сокин аст, ҳамду сано хонед; корҳои Ӯро дар миёни мардум эълон кунед.
12 Вақте ки хунро тафтиш мекунад, онҳоро ба ёд меорад, фарёди фурӯтанонро фаромӯш намекунад.
13 Ба ман марҳамат кун, эй Худованд; Ба ранҷу азоби ман, ки аз ман нафрат доранд, бингар, эй эй, ки маро аз дарҳои марг бардоштӣ!
14 То ки ман тамоми ҳамду санои Туро дар дарвозаҳои духтари Сион нишон диҳам: Ман аз наҷоти Ту шод хоҳам шуд.
15 Халқҳо дар чоҳе ки сохтаанд, ғарқ шудаанд; дар тӯре, ки онҳо пинҳон кардаанд, пои худи онҳо гирифта шудааст.
16Худованд аз ҳукме ки ба амал меоварад, шинохта шудааст: шарир ба доми кори дасти худ афтодааст. Хиггайон. Села.
17 Шарирон ба дӯзах мубаддал хоҳанд шуд, ва ҳамаи халқҳое, ки Худоро фаромӯш мекунанд.
18 Зеро ки мискинон ҳамеша фаромӯш нахоҳанд шуд: интизории мискинон то абад нобуд нахоҳад шуд.
19 Бархез, эй Худованд! бигзор одамизод ғолиб наояд: халқҳо дар назари ту доварӣ карда шаванд.
20 Онҳоро, эй Худованд, битарсон, то халқҳо бидонанд, ки онҳо ҷуз одам нестанд. Села.

БОБИ 10

1 Чаро дур меистӣ, эй Худованд? Чаро дар вақти душворӣ худро пинҳон мекунӣ?
2 Шарирон дар ғурури худ мискинонро таъқиб мекунад, Бигзор онҳо ба макрҳои гумонашон бурда шаванд.
3Зеро ки шарир аз ҳаваси худ фахр мекунад, ва тамаъкоронро баракат медиҳад, ки Худованд аз онҳо нафрат дорад.
4 Шахси шарир аз рӯи ғурури худ Худоро намеҷӯяд: Худо дар ҳама фикрҳои Ӯ нест.
5 Роҳҳои Ӯ ҳамеша ғамангез аст; довариҳои ту аз назари ӯ дуртар аст; дар бораи ҳамаи душманонаш, ӯ ба онҳо мағрур аст.
6 Дар дил гуфт: «Нахоҳам ранҷур, Ки ҳаргиз дар тангӣ нахоҳам».
7 Даҳонаш пур аз лаънат ва макру фиреб аст, Зери забонаш фасод ва ботил аст.
8 Ӯ дар паноҳгоҳҳои деҳот нишастааст, дар пинҳонгоҳҳо бегуноҳонро мекушад, чашмонаш ба бенавоён нигаронида шудааст.
9 Мисли шер дар оғили худ дар пинҳон меистад: Камбағалонро сайд мекунад, Чун ӯро ба тӯри худ кашад.
10 Вай хам шуда, худро фурӯтан мекунад, то ки мискинон аз зӯроварони ӯ афтодаанд.
11 Дар дил гуфт: «Худо фаромӯш кардааст, рӯйи худро пинҳон мекунад; вай ҳеҷ гоҳ онро намебинад.
12 Бархез, эй Худованд! Худоё, дастатро боло кун: фурӯтанонро фаромӯш макун.
13 Чаро шарир Худоро мазаммат мекунад? дар дил гуфта буд: «Ту талаб нахоҳӣ».
14 Ту онро дидаӣ; зеро ки ту фасод ва кинаро мебинӣ, то ки онро бо дасти худ ҷазо диҳӣ; ту ёри ятимон ҳастӣ.
15 Дасти шарир ва бадкирдорро бишкан; шарорати ӯро ҷустуҷӯ кун, то даме ки наёбӣ.
16Худованд Подшоҳи то абад аст; халқҳо аз замини ӯ нобуд мешаванд.
17Худовандо, ту хоҳиши фурӯтанонро шунидаӣ: дили онҳоро омода мекунӣ, гӯши Худро мешунавонӣ;
18 Барои доварӣ кардани ятимон ва мазлум, то ки одами замин дигар ситам накунад.

БОБИ 11

1 (Ба сарнавози навозанда, таронаи Довуд.) Ба Худованд таваккал мекунам: чӣ гуна ба ҷони ман мегӯед: "Мисли парранда ба кӯҳи худ бигрезед?"
2 Зеро ки инак, шарирон камони худро хам мекунанд, тири худро бар ресмон омода мекунанд, то ки ба рости дил парронанд.
3 Агар таҳкурсӣ вайрон шавад, одилон чӣ кор карда метавонанд?
4Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст, тахти Худованд дар осмон аст;
5 Худованд одилро меозмояд, вале шарир ва касе ки зӯровариро дӯст медорад, ҷони ӯ нафрат дорад.
6 Бар шарирон домҳо, оташ ва кибрит ва тӯфони даҳшатбор хоҳад борид; ин насибе аз косаи онҳо хоҳад буд.
7 Зеро ки Худованд одил адолатро дӯст медорад; чеҳраи ӯ росткоронро мебинад.

БОБИ 12

1 (Ба сарнавози сарвари Шеминит, Забур аз Довуд.) Ёрӣ кун, Худовандо! зеро ки одами худотарс бас мешавад; зеро ки мӯъминон аз миёни фарзандони одам ноком мешаванд.
2 Ҳар кас бо ёри худ ботил мегӯянд, Бо лабони хушомадгӯй ва бо дили дудилагӣ сухан мегӯянд.
3Худованд ҳар лабони хушомадгӯро, ва забонеро, ки мағрур гӯяд, бурида хоҳад кард;
4 Ки гуфтаанд: «Бо забони худ пирӯз хоҳем шуд; Лабҳои мо аз они мост: кист бар мо худованд?
5 Барои зулми мискинон, барои оҳу нолаҳои мискинон, алҳол бархезам, мегӯяд Худованд; Ман ӯро аз касе, ки ба ӯ мағрур мекунад, эмин хоҳам кард.
6 Суханони Худованд суханони пок аст: мисли нуқра дар кӯраи замин озмуда шуда, ҳафт маротиба пок шудааст.
7 Ту онҳоро нигоҳ дор, эй Худованд, онҳоро аз ин насл то абад нигоҳ дор.
8 Ба ҳар сӯ роҳзанон, Вақте ки бадтарин одамон сарбаланд мешаванд.

БОБИ 13

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур аз Довуд.) То ба кай, эй Худованд, маро фаромӯш хоҳӣ кард? то абад? То ба кай рӯйи худро аз ман пинҳон мекунӣ?

2 То ба кай дар ҷонам машварат кунам, Ҳар рӯз ғам дар дил дорам? То ба кай душмани ман бар ман сарафроз хоҳад шуд?
3 Маро мулоҳиза кун ва бишнав, эй Худованд Худои ман, чашмонамро равшан кун, мабодо хоби маргро бихобам;
4 Мабодо душманам нагӯяд, ки ман бар ӯ ғолиб омадаам; ва онҳое, ки маро ба ташвиш меоранд, шод мешаванд, вақте ки ман ба ҳаяҷон омадаам.
5 Аммо ман ба марҳамати Ту таваккал кардам; дили ман аз наҷоти Ту шод хоҳад шуд.
6 Барои Худованд суруд хоҳам гуфт, зеро ки Ӯ ба ман эҳсон кардааст.

БОБИ 14

1 (Ба сарнавози навозанда — Забур аз Довуд.) Нодон дар дили худ гуфтааст: «Худо нест». Онҳо фасодкоранд, корҳои зишт кардаанд, ҳеҷ кас некие намекунад.
2Худованд аз осмон ба фарзандони одам нигарист, то бубинад, ки оё касе ҳастанд, ки дарк карда, Худоро биҷӯянд.
3 Ҳама як сӯ рафтанд, ҳама якҷо палид шуданд: Неккор нест, касе нест.
4 Оё ҳамаи ситамкорон дониш надоранд? ки қавми Маро мисли нон мехӯранд, ва Худовандро намехонанд.
5 Онҳо дар тарси бузург буданд, зеро ки Худо дар насли одилон аст.
6Шумо маслиҳати мискинонро хиҷил кардед, зеро ки Худованд паноҳгоҳи Ӯст.
7 Кошки наҷоти Исроил аз Сион берун меомад! Вақте ки Худованд асири қавми Худро бармегардонад, Яъқуб шодӣ хоҳад кард, ва Исроил шод хоҳад шуд.

БОБИ 15

1 (Забур аз Довуд.) Худовандо, ки дар хаймаи Ту бимонад? ки дар теппаи муқаддаси Ту сокин хоҳад шуд?
2 Касе, ки рост рафтор кунад ва адолат кунад ва дар дили худ сухани рост гӯяд.
3 Касе, ки ба забонаш ғайбат накунад, ба ёри худ бад накунад ва ёри худро маломат накунад.
4 Дар назари Ӯ шахси нопок маҳкум мешавад; балки тарсандагони Худовандро иззату эҳтиром мекунад. Касе, ки ба зиёни худ қасам хӯрад ва дигаргун намешавад.
5 Касе, ки пули худро ба рибо намедиҳад, ва аз бегуноҳ мукофот намегирад. Ҳар кӣ ин корро мекунад, ҳеҷ гоҳ ба ҳаяҷон намеафтад.

БОБИ 16

1 (Михтами Довуд.) Маро нигах дор, эй Худо, ки бар Ту таваккал мекунам.
2 Эй ҷони ман, ба Худованд гуфтаӣ, ки Ту Парвардигори ман ҳастӣ, эҳсони ман ба ту намерасад.
3 Аммо ба муқаддасон, ки дар рӯи замин ҳастанд, ва ба олимон, ки ҳама лаззати ман аз онҳост.
4 Ғаму андӯҳи онҳо, ки ба дунболи худои дигар мешитобанд, афзун хоҳад шуд: ҳадияҳои хунини онҳоро нахоҳам овард, ва номҳои онҳоро ба забон нахоҳам овард.
5Худованд насибе аз мероси ман ва аз косаи ман аст; Ту насиби маро нигоҳ медорӣ.
6 Сатрҳо ба ман дар ҷойҳои нек афтодаанд; Оре, ман мероси хубе дорам.
7Худовандро, ки ба ман насиҳат додааст, ҳамду сано хоҳам гуфт: бандҳои ман дар шабонгоҳ низ маро таълим медиҳад.
8Худовандро ҳамеша пеши худ гузоштаам, зеро ки Ӯ дар тарафи рости ман аст, ман намеҷунбонам.
9 Бинобар ин дили ман шод ва ҷалоли ман шод мешавад: ҷисми ман низ дар умед ором хоҳад шуд.
10 Зеро ки ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ гузошт; ва ба Қуддуси худ намегузоред, ки фасодро бубинед.
11 Ту ба ман роҳи ҳаётро нишон хоҳӣ дод: дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости туст, то абад ҳаловатҳост.

БОБИ 17

1 (Дуои Довуд.) Ҳақро бишнав, эй Худованд, ба доди ман гӯш деҳ, ба дуои ман гӯш деҳ, ки аз лабони сохта берун намеояд.
2 Бигзор ҳукми ман аз ҳузури Ту берун ояд; Бигзор чашмони ту чизҳои баробарро бубинанд.
3 Дили маро собит кардӣ; ту шаб маро диданд; Маро озмудаӣ, ва ҳеҷ чиз наёбӣ; Ман ният дорам, ки даҳони ман аз ҳад нагузарад.
4 Дар бораи аъмоли одамон, бо каломи лабони ту маро аз роҳҳои харобкунанда нигоҳ доштам.
5 Рафтори маро дар роҳи худ нигоҳ дор, то пои ман лағжад.
6 Туро даъват кардам, зеро ки Ту маро мешунавӣ, эй Худо, гӯши Худро сӯи ман кун ва сухани маро бишнав.
7 Муҳаббати аҷоиби Худро нишон деҳ, эй эй касоне, ки ба ямини Худ онҳоеро, ки ба ту таваккал мекунанд, аз онҳое ки бар зидди онҳо қиём мекунанд, наҷот медиҳӣ.
8 Маро чун гавҳараки чашм нигоҳ дор, зери сояи болҳои худ пинҳон кун.
9 Аз шарирон, ки маро ситам мекунанд, аз душманони марговарам, ки маро иҳота мекунанд.
10 Дар фарбеҳи худ маҳкаманд, Бо даҳони худ бо ғурур сухан мегӯянд.
11 Онҳо акнун моро дар қадамҳои мо иҳота кардаанд; чашмони худро ба замин андохтаанд;
12 Мисли шере, ки ба сайди худ ҳарис аст, ва мисли шери ҷавоне, ки дар ниҳонҳо пинҳон аст.
13Бархез, эй Худованд, ӯро ноумед кун, ба замин парто; ҷони маро аз шарирон раҳо кун, ки шамшери туст.
14 Аз одамоне, ки дасти туст, эй Худованд, аз одамони ҷаҳон, ки насибашон дар ин ҷаҳон ҳастанд, ва шиками онҳоро аз ганҷинаи ниҳонии Худ пур мекунӣ: онҳо пур аз кӯдаконанд, ва боқимондаи дороии худро ба ихтиёри худ вогузор тифлон.
15 Аммо ман, рӯи туро дар адолат хоҳам дид: Вақте ки бедор шавам, аз шабоҳати Ту сер хоҳам шуд.

БОБИ 18

1 (Ба навозанда, таронаи Довуд, бандаи Худованд, ки суханони ин сурудро дар рӯзе ки Худованд ӯро аз

дасти ҳамаи душманонаш ва аз дасти Шоул раҳоӣ дод, ба Худованд гуфт. : Ва гуфт: «Туро дӯст медорам, эй Худованд, қуввати ман.
2 Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; бурҷи ман, ва шохи наҷоти ман, ва бурҷи баланди ман.
3Худовандро, ки сазовори ситоиш аст, хоҳам хонд, ва аз душманонам наҷот хоҳам ёфт.
4 Ғамҳои марг маро фаро гирифт, Сели бадхоҳон маро тарсонд.
5 Ғамҳои дӯзах маро иҳота кард, Домҳои марг аз ман боздоштанд.
6Дар тангдастӣ ман Худовандро хондам, ва сӯи Худои худ нидо кардам: Ӯ овози маро аз маъбади худ шунид, ва фарьёди ман пешопеши ӯ, ҳатто ба гӯшаш расид.
7 Он гоҳ замин ларзид ва ба ларза омад; таҳкурсии теппаҳо низ ҷунбид ва ба ларза даромад, зеро ки Ӯ хашмгин буд.
8 Аз бинии ӯ дуд баромад, ва оташ аз даҳони Ӯ фурӯ рафт; аз он ангишт афрӯхт.
9 Ӯ низ ба осмон хамида, фуруд омад, ва торикӣ зери пойҳояш буд.
10 Бар каррубиён савор шуд ва парвоз кард, Оре, бар болҳои бод парвоз кард.
11 Торикиро макони пинҳонии худ сохт; айвони вай дар гирду атрофаш обҳои тира ва абрҳои ғафси осмон буданд.
12 Аз дурахшие, ки аз пеши ӯ буд, абрҳои ғафси Ӯ мегузаштанд, сангҳои жола ва ангиштҳои оташин.
13Худованд дар осмон раъд зад, ва Худои Таоло овози Худро дод; сангҳои жола ва ангиштсангҳои оташ.
14 Бале, ӯ тирҳои худро фиристод, ва онҳоро пароканда кард; ва баркҳоро парронду, онҳоро ба ташвиш андохт.
15 Он гоҳ ҷӯйҳои обҳо намоён шуданд, ва пояҳои ҷаҳон аз таънаҳои Ту, эй Худованд, аз таркиши нафаси бинии Ту пайдо шуданд.
16 Аз боло фиристод, маро гирифт, аз обҳои бисьёр берун овард.
17 Ӯ маро аз душмани қавӣ ва аз душманони ман раҳо кард, зеро ки онҳо барои ман хеле қавӣ буданд.
18Дар рӯзи мусибатам пеши ман гирифтанд, вале Худованд макони ман буд.
19 Ӯ маро низ ба макони калоне берун овард; Ӯ маро наҷот дод, зеро ки аз Ман шодӣ кард.
20Худованд маро бар тибқи адолати ман подош дод; мувофиқи покии дастонам ба ман подош дод.
21 Зеро ки ман роҳҳои Худовандро нигоҳ доштам, ва бадӣ аз Худои худ дур нашудаам.
22 Зеро ки тамоми ҳукмҳои ӯ пеши ман буд, ва ман фароизи ӯро аз худ дур накардаам.
23 Ман низ пеши ӯ ростқавл будам ва худро аз гуноҳи худ нигоҳ доштам.
24Бинобар ин Худованд ба ман мувофиқи адолати ман, мувофиқи покии дастҳои ман дар назари Ӯ подош дод.
25 Бо раҳмдил ту худро раҳмдил нишон хоҳӣ дод; бо одами одил худро росткор нишон хоҳӣ дод;
26 Бо покӣ ту худро пок нишон хоҳӣ дод; ва бо бадгӯӣ ту худро бадгӯӣ нишон хоҳӣ дод.
27Зеро ки ту халқи дардоварро наҷот хоҳӣ дод; балки симои баландро паст мекунад.
28Зеро ки шамъи маро фурӯзон хоҳӣ кард, Худованд Худои ман торикии маро равшан хоҳад кард.
29Зеро ки ба василаи ту ман лашкарро давидаам; ва қасам ба Худои худ, ман аз девор ҷаҳидаам.
30 Аммо Худо, роҳи Ӯ комил аст: каломи Худованд озмуда шудааст: Ӯ барои ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд, поймолкунанда аст.
31 Зеро кист, ки Худо ҷуз Худованд? ё ки сангест, ҷуз Худои мо?
32 Худост, ки маро қувват мебахшад ва роҳи маро комил мекунад.
33 Пойҳои маро мисли пои ҳиштҳо гардонид, ва маро бар баландиҳоям қарор медиҳад.
34 Дастонамро ба ҷанг омӯзад, Ки камони пӯлод аз дасти ман мешиканад.
35 Ту низ сипари наҷоти Худро ба ман додӣ, ва дасти рости Ту маро нигоҳ дошт, ва нармии Ту маро бузург гардонд.
36 Қадамҳои маро дар зери ман васеъ кардӣ, то пойҳоям лағжид.
37 Душманонамро таъқиб намуда, ба онҳо расидам; ва то он даме ки онҳо нобуд шаванд, барнагаштам.
38 Онҳоро маҷрӯҳ кардам, ки бархостан натавонистанд: зери пои Ман афтодаанд.
39 Зеро ки маро ба ҷанг қуввват бастаӣ, онҳоеро, ки бар зидди ман қиём карданд, зери ман тобеъ кардаӣ.
40 Гардани душманонамро низ ба ман додӣ; то ки онҳоеро, ки аз ман нафрат доранд, нобуд кунам.
41 Онҳо фарьёд заданд, вале касе набуд, ки онҳоро наҷот диҳад: ҳатто ба Худованд, лекин Ӯ ба онҳо ҷавоб надод.
42 Он гоҳ Ман онҳоро мисли хок пеш аз шамол задам, онҳоро мисли хок дар кӯчаҳо партофтам.
43 Маро аз талошҳои мардум раҳоӣ додӣ; ва маро сарвари халқҳо кардаӣ; қавме ки ман онҳоро нашинохтам, ба ман хизмат хоҳанд кард.
44 Вақте ки онҳо дар бораи Ман шуниданд, ба ман итоат хоҳанд кард: ғарибон ба Ман итоат хоҳанд кард.
45 Аҷнабиён пажмурда шуда, аз наздикии худ метарсанд.
46 Худованд зинда аст; ва санги ман муборак бошад; ва бигзор Худои наҷоти ман сарафроз бошад.
47 Худост, ки интиқоми ман мегирад ва мардумро зери итоати ман қарор медиҳад.
48 Ӯ маро аз душманонам раҳоӣ медиҳад; бале, маро аз онҳое ки бар зидди ман қиём мекунанд, боло мебарӣ;
49Бинобар ин Туро, эй Худованд, дар миёни халқҳо шукр хоҳам гуфт, ва исми Туро ҳамду сано хоҳам гуфт.
50 Ба подшоҳи худ наҷоти бузург медиҳад; ва ба тадҳиншудаи худ, ба Довуд ва ба насли ӯ то абад марҳамат мекунад.

БОБИ 19

1 (Ба мусиқинавоз, таронаи Довуд.) Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад.
2 Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб дониш баён мекунад.
3 На сухане нест, на забоне, ки овози онҳо шунида нашавад.

4 Хатти онҳо дар тамоми замин паҳн шудааст, ва
суханони онҳо то охири ҷаҳон аст. Дар онҳо хаймае
барои офтоб гузоштааст,
5 Ки чун домод аз хонаи худ берун меояд, ва чун марди
тавоно барои давидан шодӣ мекунад.
6 Баромади Ӯ аз канори осмон аст, ва гардиши Ӯ то
ақсои он аст, ва ҳеҷ чиз аз гармии он пӯшида нест.
7 Шариати Худованд комил аст, рӯҳро дигаргун
месозад; шаҳодати Худованд боэътимод аст,
соддатаринро хирадманд мекунад.
8 Фаризаҳои Худованд дуруст аст, ки дилҳоро шод
мегардонад; ҳукми Худованд пок аст ва чашмҳоро
равшан мекунад.
9 Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст;
доварии Худованд комилан рост ва одилона аст.
10 Онҳо бештар аз тилло, оре, аз тиллои маҳин бештар,
аз асал ва асал ширинтаранд.
11 Илова бар ин, бандаат ба воситаи онҳо ҳушдор дода
мешавад, ва барои нигоҳ доштани онҳо мукофоти
бузург аст.
12 Кӣ метавонад хатоҳои ӯро фаҳмад? маро аз айбҳои
ниҳон пок кун.
13 Бандаи худро низ аз гуноҳҳои худсарона нигоҳ дор;
Бигзор онҳо бар ман ҳукмронӣ накунанд, пас росткор
бошам, ва аз гуноҳи бузург пок хоҳам буд.
14 Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили
ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, қуввати
ман ва раҳокунандаи ман.

БОБИ 20

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур аз Довуд.) Худованд
туро дар рӯзи тангӣ мешунавад; исми Худои Яъқуб
туро муҳофизат мекунад;
2 Туро аз маъбад ёрӣ фирист, ва туро аз Сион қувват
бахш;
3 Ҳама қурбониҳои худро ба ёд овар, ва қурбонии
сӯхтании худро қабул кун; Села.
4 Ба ту ато кун аз рӯи дили худ, ва ҳама маслиҳататро
иҷро кун.
5 Мо аз наҷоти ту шод хоҳем шуд, ва ба исми Худои
худ байрақҳои худро баланд хоҳем кард: Худованд
ҳамаи хоҳишҳои туро иҷро кунад.
6 Акнун медонам, ки Худованд тадҳини Худро наҷот
медиҳад; Ӯро аз осмони муқаддаси худ бо қуввати
наҷотбахши дасти росташ мешунавад.
7 Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо умед
мебанданд, вале мо исми Худованд Худои худро ба ёд
хоҳем овард.
8 Онҳо фуруд омадаанд ва афтодаанд, вале мо эҳъё
шудаем ва рост истодаем.
9 Наҷот диҳед, эй Худованд, бигзор подшоҳ моро
бишнавад, вақте ки мо даъват мекунем.

БОБИ 21

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур аз Довуд.) Подшоҳ аз
қуввати Ту шод хоҳад шуд, эй Худованд; ва дар наҷоти
Ту чӣ қадар шодӣ хоҳад кард!
2 Ба ӯ хости дил додӣ, Ниҳони лаби ӯ надидаӣ. Села.
3 Ба неъмати нек монеъ кунӣ, Бар сараш тоҷе аз зари
холис ниҳодӣ.
4 Аз ту умр хост, Ба ӯ додӣ, то абад рӯзҳо.
5 Ҷалоли Ӯ дар наҷоти ту бузург аст: Шаъну шарафро
бар ӯ ниҳодӣ.
6 Зеро ки ӯро то абад баракат додӣ, Ӯро бо чеҳраи худ
шод кардӣ.
7 Зеро ки подшоҳ ба Худованд таваккал мекунад, ва аз
марҳамати Ҳаққи Таоло вай ба ҷунбиш нахоҳад афтод.
8 Дасти Ту ҳамаи душманони худро хоҳад ёфт; дасти
ростат душманони туро хоҳад ёфт.
9Онҳоро дар вақти ғазаби худ ҳамчун танӯри оташ
хоҳӣ гардон: Худованд онҳоро дар ғазаби Худ фурӯ
хоҳад бурд, ва оташ онҳоро хоҳад хӯрд.
10 Меваи онҳоро аз замин нест хоҳӣ кард, ва тухми
онҳоро аз байни фарзандони одамӣ.
11 Зеро ки қасди бадӣ дар ҳаққи ту карданд ва макри
бадее мепиндоштанд, ки аз ӯҳдаи он баромада
наметавонанд.
12 Пас, онҳоро ба пушташон гардон, вақте ки тирҳои
худро бар ресмонҳои худ бар рӯи онҳо бисоз.
13 Ту, эй Худованд, бо қуввати Худ сарафроз бош;
инчунин мо қудрати Туро суруд ва ҳамду сано хоҳем
хонд.

БОБИ 22

1 (Ба сармусиқӣ бар Оиҷелет-Шаҳр, Забур аз Довуд.)
Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ? Чаро аз
ёрӣ ба ман ва аз суханони наъраам дур ҳастӣ?
2 Эй Худои ман, рӯзона мегирям, аммо намешунавӣ; ва
дар шаб, ва хомуш нестам.
3 Аммо ту муқаддас ҳастӣ, эй сокини ҳамду санои
Исроил.
4 Падарони мо ба ту таваккал карданд, онҳо таваккал
карданд, ва ту онҳоро наҷот додӣ.
5 Ба ту фарьёд зада, раҳо шуданд, Ба Ту таваккал
карданд, ва хиҷолат наёфтанд.
6 Аммо ман кирм ҳастам, на одам; маломати одамон ва
аз мардум нафратангез аст.
7Ҳамаи онҳое ки Маро мебинанд, маро тамасхур
мекунанд, лаб мезананд, сар меҷунбонанд ва мегӯянд:
8Вай ба Худованд таваккал кард, ки ӯро раҳо хоҳад
кард; бигзор вайро раҳо кунад, зеро ки ӯ аз ӯ шодӣ
мекунад.
9 Валекин Ту ҳастӣ, ки маро аз шиками модар
баровардӣ, вақте ки дар синаи модарам будам, маро
умед бахшидӣ.
10 Аз шиками модарам бар ту андохта шудаам, Ту
Худои ман аз шиками модарам ҳастӣ.
11 Аз ман дур нашав; зеро мусибат наздик аст; зеро ҳеҷ
кас ёридиҳандае нест.
12Говҳои бисьёр маро иҳота кардаанд; говҳои
пурқуввати Бошон маро иҳота кардаанд.
13 Бо даҳони худ бар ман кушоданд, мисли шери
ғуррон ва ғуррон.
14 Ман мисли об рехта шудаам, ва тамоми
устухонҳоям аз буғум берун шудаанд; дилам мисли
мум аст; он дар байни дахонам гудохта мешавад.
15 Қувваи ман мисли кӯза хушк шудааст; ва забони
ман ба даҳони ман часпидааст; ва маро ба хоки марг
овардӣ.

16 Зеро ки сагон маро иҳота кардаанд, ҷамоати
шарирон маро фаро гирифтаанд, дастҳо ва пойҳоямро
сӯрох карданд.
17 Ҳама устухонҳои худро гуфта метавонам: онҳо ба
ман нигоҳ мекунанд ва менигаранд.
18 Либосҳои Маро дар миёни худ тақсим карда, бар
либоси ман қуръа партофтанд.
19 Валекин аз ман дур набош, эй Худованд, эй қуввати
ман, ба мададат шитоб кун.
20 Ҷонамро аз шамшер раҳо кун; азизи ман аз қудрати
саг.
21 Маро аз даҳони шер наҷот деҳ, зеро ки маро аз
шоххои якхучра шунидаӣ.
22 Номи Туро ба бародарони худ эълон хоҳам кард:
дар миёни ҷамоат Туро ҳамду сано хоҳам гуфт.
23 Эй касоне, ки аз Худованд метарсанд, Ӯро ҳамду
сано хонед; Эй тамоми насли Яъқуб, Ӯро ҷалол диҳед;
ва аз Ӯ битарсед, эй тамоми насли Исроил.
24 Зеро ки Ӯ аз андӯҳи ҷабрдида нафрат ва нафрат
накардааст; ва чеҳраи худро аз ӯ пинҳон накардааст;
вале чун нидо кард, шунид.
25 Ҳамду санои ман дар ҷамоати бузург аз ту хоҳад буд:
Ман назрҳои худро пеши тарсандагон хоҳам дод.
26 Ҳалимҳо мехӯранд ва сер хоҳанд шуд, Худовандро,
ки Ӯро меҷӯянд, ҳамду сано хоҳанд гуфт: дили шумо
то абад зинда хоҳад буд.
27 Ҳама ақсои ҷаҳон ба ёд оварда, ба Худованд рӯй
хоҳанд овард, ва ҳамаи қабилаҳои халқҳо пеши Ту
саҷда хоҳанд кард.
28 Зеро ки салтанат аз они Худованд аст, ва Ӯ ҳоким
дар байни халқҳост.
29 Ҳамаи фарбеҳони рӯи замин хоҳанд хӯрд ва саҷда
кунанд; ҳамаи онҳое ки ба хок фуромадаанд, дар пеши
Ӯ саҷда хоҳанд кард, ва ҳеҷ кас ҷони худро зинда
нигоҳ дошта наметавонад.
30 Насле ба вай хизмат хоҳад кард; барои насл дар
назди Худованд ҳисоб хоҳад шуд.
31 «Онҳо омада, адолати Ӯро ба қавме ки таваллуд
хоҳанд шуд, эълон хоҳанд кард, ки Ӯ ин корро
кардааст.

БОБИ 23

1 (Забур аз Довуд.) Худованд чӯпони ман аст;
намехохам.
2 Маро дар чарогоҳҳои сарсабз хобонад, Дар канори
обҳои ором мебарад.
3 Ҷони маро барқарор мекунад, Ба хотири исми Худ
маро ба роҳҳои адолат мебарад.
4 Бале, гарчанде ки дар водии сояи марг мегузарам, аз
бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва
асои ту маро тасаллӣ медиҳанд.
5 Ба ҳузури душманонам дастархон меорӣ, Сарамро бо
равған молидаӣ; косаи ман мерезад.
6 Албатта, некӣ ва марҳамат тамоми айёми умрам аз
паи ман хоҳад буд, ва ман то абад дар хонаи Худованд
сокин хоҳам буд.

БОБИ 24

1 (Забур аз Довуд.) Замин ва пурраи он аз они
Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он.
2 Зеро ки онро бар баҳрҳо бунёд кардааст, ва онро бар
обхезиҳо пойдор кардааст.
3 Кӣ ба теппаи Худованд мебарояд? ё ки дар ҷои
муқаддаси Ӯ истода бошад?
4 Касе ки дасти пок ва дили пок дорад; ки ҷони худро
ба ботил набурдааст ва қасам нахӯрдааст.
5Ва баракатро аз Худованд, ва адолатро аз Худои
наҷоти Худ хоҳад гирифт.
6 Ин аст насли ҷӯяндагони Ӯ, эй Яъқуб, рӯи туро
меҷӯянд. Села.
7 Сарҳои худро баланд кунед, эй дарвозаҳо; ва боло
бардоред, эй дарҳои ҷовидонӣ; ва Подшоҳи ҷалол
хоҳад омад.
8 Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованд тавоно ва тавоно,
Худованд пурқувват дар ҷанг.
9 Сарҳои худро боло кунед, эй дарвозаҳо; ҳатто онҳоро
боло бардор, эй дарҳои ҷовидонӣ; ва Подшоҳи ҷалол
хоҳад омад.
10 Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованди лашкарҳо, Ӯ
Подшоҳи ҷалол аст. Села.

БОБИ 25

1 (Забур аз Довуд).
2 Эй Худои ман, ба Ту таваккал мекунам: хиҷил
нашавам, душманонам бар ман ғалаба накунанд.
3 Бале, касе ки мунтазири ту аст, хиҷил нашавад;
4 Роҳҳои Худро ба ман нишон деҳ, эй Худованд; ба
ман роҳҳои худро омӯз.
5 Маро ба ростии Худ роҳнамоӣ кун ва ба ман таълим
деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; Туро тамоми
рӯз интизорам.
6 Эй Худованд, марҳамат ва эҳсонҳои Худро ба ёд овар;
зеро ки онҳо аз қадимулайём буданд.
7 Гуноҳҳои ҷавонии маро ба ёд наовар, ва гуноҳҳои
маро ба ёд наовар; ба ҳасби марҳамати Худ маро ба
хотири некии худ ёд кун, эй Худованд.
8Худованд нек ва росткор аст, бинобар ин Ӯ
гуноҳкоронро дар роҳ таълим хоҳад дод.
9 Ҳалимонро ба доварӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, ва
ҳалимонро роҳи ӯро таълим хоҳад дод.
10 Ҳама роҳҳои Худованд марҳамат ва ростӣ аст барои
онҳое ки аҳди Ӯ ва шаҳодатҳои Ӯро риоят мекунанд.
11 Ба хотири исми Худ, эй Худованд, гуноҳи маро
бубахш; зеро он бузург аст.
12 Чӣ касест, ки аз Худованд метарсад? вайро тавре
таълим хоҳад дод, ки вай интихоб кунад.
13 Ҷони ӯ ором хоҳад буд; ва насли ӯ вориси замин
хоҳад шуд.
14 Сирри Худованд бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд; ва
аҳди Худро ба онҳо нишон хоҳад дод.
15Чашмони ман ҳамеша сӯи Худованд аст; зеро ки Ӯ
пойҳои маро аз тӯр канда хоҳад кард.
16 Ба ман тавба кун ва ба ман марҳамат кун; зеро ки
ман харобу андӯҳгинам.
17 Дарди дилам зиёд шуд, Маро аз ранҷҳо берун кун.
18 Ба андӯҳи ман ва дарди ман нигоҳ кун; ва ҳамаи
гуноҳҳои маро биёмурз.
19 Ба душманони ман назар кунед; зеро ки бисьёранд;
ва бо нафрати бераҳмона аз ман нафрат мекунанд.
20 Эй ҷони маро нигоҳ дор ва маро раҳоӣ деҳ: хиҷил
нашавам; зеро ки ман ба ту таваккал кардам.

21 Бигзор беайбӣ ва росткорӣ маро нигоҳ дорад; зеро ки ман туро интизорам.
22 Исроилро, эй Худо, аз тамоми мусибаташ раҳоӣ деҳ.

БОБИ 26

1 (Забур аз Довуд.) Маро доварӣ кун, эй Худованд; зеро ки ман аз рӯи беайбии худ рафтор кардаам; Ман низ ба Худованд таваккал кардам; бинобар ин ман лағжиш намекунам.
2 Маро, эй Худованд, имтиҳон кун ва имтиҳон кун; дасту диламро бисанҷед.
3 Зеро ки меҳрубонии Ту пеши назари ман аст, ва ман дар ростии Ту рафтор кардаам.
4 Бо одамони бехуда нашинастам ва бо ифротгарон дохил нахоҳам шуд.
5 Аз ҷамоати бадкорон нафрат дорам; ва бо бадкорон наменишинад.
6Дастҳои худро дар бегуноҳ шуста хоҳам кард, қурбонгоҳи туро, эй Худованд, иҳота хоҳам кард!
7 То ки ман бо овози шукрона интишор кунам, ва аз тамоми корҳои аҷоиби Ту нақл кунам.
8Худовандо, ман манзили хонаи Туро, ва маконе ки шаъну шарафи Ту сокин аст, дӯст доштам.
9Ҷони маро бо гунаҳкорон ҷамъ макун, ва ҷонамро бо хунрезон нагир.
10 Дар дасти онҳо фасод аст ва дасти росташон пур аз ришва аст.
11 Аммо ман бошам, дар беайбии худ рафтор хоҳам кард: маро фидия диҳед ва ба ман марҳамат кунед.
12 Пои ман дар ҷои ҳамвор истодааст: дар ҷамоатҳо Худовандро ҳамду сано хоҳам гуфт.

БОБИ 27

1 (Забур аз Довуд.) Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қуввати ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?
2 Вақте ки шарирон, ҳатто душманони ман ва душманони ман, бар ман омаданд, то ки ҷисми маро бихӯранд, пешпо хӯрда, афтоданд.
3 Ҳарчанд лашкаре бар ман ӯрду бигирад, дилам натарсад, Гар бар зидди ман ҷанг бархост, ба он дилпур бошам.
4 Аз Худованд як чизеро хостаам, ки онро толиб хоҳам буд; то ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам, то ки зебоии Худовандро бубинам ва дар маъбади Ӯ бипурсам.
5 Зеро ки дар вақти андӯҳ маро дар айвони худ пинҳон хоҳад кард; Ӯ маро бар санге хоҳад гузошт.
6 Ва алҳол сари ман бар душманонам, ки гирду атрофам доранд, баланд хоҳад шуд; бинобар ин ман дар хаймаи Ӯ қурбониҳои шодмонӣ хоҳам овард; Ман суруд хоҳам гуфт, бале, Худовандро ҳамду сано хоҳам гуфт.
7 Эй Худованд, бишнав, вақте ки ман бо овози худ нидо мекунам: ба ман низ марҳамат кун ва ба ман ҷавоб деҳ.
8 Вақте гуфтӣ: "Рӯи Маро биҷӯй; Дилам ба ту гуфт: «Рӯи Ту, эй Худованд, ман мехоҳам.
9 Рӯи худро аз ман дур макун; ғуломи худро дар ғазаб дур макун: ту мададгори ман будӣ; Маро тарк макун ва маро тарк накун, эй Худои наҷоти ман.
10Вакте ки падар ва модарам маро тарк кунанд, Худованд маро хоҳад гирифт.
11Роҳи Худро ба ман таълим деҳ, эй Худованд, ва маро ба роҳи рост ҳидоят кун, ба хотири душманонам.
12 Маро ба ихтиёри душманонам таслим накунед, зеро ки бар зидди ман шоҳидони козиб бархостаанд, ва онҳое ки бераҳмона нафас мекашанд.
13 Ман аз ҳуш рафтам, магар ин ки бовар намекардам, ки некии Худовандро дар замини зиндаҳо бубинам.
14Ба Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард; Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав.

БОБИ 28

1 (Забур аз Довуд.) Туро нидо хоҳам кард, эй Худованд санги ман; дар ҳаққи ман хомӯш набош; мабодо агар дар ҳаққи ман хомӯш бошӣ, ман мисли онҳое шавам, ки ба чоҳ меафтанд.
2 Овози илтиҷоҳои маро бишнав, вақте ки ман ба ту фарьёд мезанам, вақте ки ман дастҳоямро сӯи каломи муқаддаси Ту боло мекунам.
3 Маро бо бадкорон ва бо бадкорон, ки ба ҳамсоягонашон осоиштагӣ мегӯянд, дур макун, валекин дар дилҳояшон фасод аст.
4 Ба онҳо мувофиқи аъмолашон ва мувофиқи бади кӯшишҳояшон бидеҳ; биёбони худро ба онҳо бидеҳ.
5Азбаски онҳо ба аъмоли Худованд ва амали дастҳои Ӯ аҳамият намедиҳанд, Ӯ онҳоро несту нобуд хоҳад кард, ва обод нахоҳад кард.
6Муборак аст Худованд, зеро ки Ӯ овози илтиҷоҳои маро шунидааст.
7Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал кард, ва ман ёрӣ додам; ва бо суруди худ ӯро ситоиш хоҳам кард.
8Худованд қуввати онҳост, ва Ӯ қуввати наҷотбахши тадҳиншудагон аст.
9 Халқи Худро наҷот деҳ ва мероси Худро баракат деҳ; онҳоро низ ғизо диҳед ва то абад баланд бардоред.

БОБИ 29

1 (Забур аз Довуд.) Ба Худованд ато кунед, эй тавоно, ба Худованд ҷалол ва қувват диҳед.
2 Ба Худованд ҷалолро ба исми Ӯ бидеҳ; Худовандро дар зебогии қудсият парастиш кунед.
3 Овози Худованд бар об аст, Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд бар обҳои бисьёр аст.
4 Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст.
5 Овози Худованд арзҳоро мешиканад; Оре, Худованд кедрҳои Лубнонро мешиканад.
6 Ӯ онҳоро водор мекунад, ки мисли гӯсола ҷазз кунанд; Лубнон ва Сирион мисли як шохи ҷавон.
7 Овози Худованд алангаи оташро тақсим мекунад.
8 Овози Худованд биёбонро ба ларза меорад; Худованд биёбони Қодешро ба ларза меорад.

9 Овози Худованд говҳоро гӯсола мекунад, ва
ҷангалҳоро мебинад, ва дар маъбади Ӯ ҳар кас аз
ҷалоли Ӯ сухан меронад.
10Худованд бар тӯфон нишастааст; Оре, Худованд
Подшоҳро то абад мешинонад.
11Худованд ба қавми Худ қувват хоҳад дод; Худованд
халқи Худро бо осоиштагӣ баракат хоҳад дод.

БОБИ 30

1 (Забур ва суруд дар бахшида шудани хонаи Довуд.)
Туро ҳамду сано хоҳам гуфт, эй Худованд; зеро ки
маро баланд кардаӣ ва душманонамро барои ман шод
нагардондӣ.
2 Эй Худованд Худои ман, ман сӯи Ту фарёд задам, ва
Ту маро шифо додӣ.
3 Эй Худованд, ҷонамро аз гӯр баровардӣ, Маро зинда
нигоҳ доштӣ, то ки ба чоҳ нафуроям.
4 Барои Худованд бихонед, эй муқаддасони Ӯ, ва ба
ёди қудсияти Ӯ шукр гӯед.
5 Зеро ки хашми Ӯ танҳо як лаҳза пойдор аст; Ба нафъи
ӯ ҳаёт аст: гиря як шаб тоқат кунад, аммо шодӣ субҳ
меояд.
6 Ва дар нашъунамои худ гуфтам, ки ҳаргиз ба ларза
нахоҳам омад.
7 Худовандо, аз файзи худ кӯҳи маро устувор сохтӣ,
рӯйи худ пинҳон кардӣ, ва ман ғамгин шудам.
8 Ман ба ту зорӣ кардам, эй Худованд; ва ба Худованд
илтиҷо кардам.
9 Чӣ фоидае дар хуни ман аст, вақте ки ман ба чоҳ
мефуроям? Оё хок туро ситоиш кунад? Оё он ҳақиқати
Туро баён мекунад?
10 Гӯш кун, эй Худованд, ва бар ман раҳм кун:
Худовандо, ёвари ман бош.
11 Барои ман мотамро ба рақс табдил додӣ, палоси
маро пӯшида, ва маро шодӣ бастаӣ;
12 То ки ҷалоли ман Туро ҳамду сано хонад, ва хомӯш
нашаванд. Эй Худованд Худои ман, Туро то абад шукр
хоҳам гуфт.

БОБИ 31

1 (Ба навозанда, таронаи Довуд.) Ба Ту, эй Худованд,
таваккал мекунам; ҳаргиз хиҷил нашавам: маро ба
адолати Худ раҳо кун».
2 Гӯши худро ба ман хам кун; маро ба зудӣ раҳо кун:
санги мустаҳками ман бош, то ки хонаи муҳофизатӣ
маро наҷот диҳад.
3 Зеро ки санги ман ва қалъаи ман ҳастӣ; Пас, ба
хотири исми Худ маро роҳнамоӣ кун ва ҳидоят кун».
4 Маро аз тӯре, ки барои ман пинҳонӣ гузоштаанд,
берун кун, зеро ки Ту қуввати ман ҳастӣ.
5 Рӯҳи худро ба дасти Ту месупорам, эй Худованд
Худои ростӣ, маро фидия додаӣ.
6 Аз онҳое ки ботилпарастӣ мекунанд, нафрат доштам,
аммо ба Худованд таваккал мекунам.
7 Аз марҳамати Ту шод ва шод хоҳам шуд, зеро ки
андӯҳи маро дидаӣ; ҷони маро дар тангиҳо шинохтӣ;
8 Ва маро ба дасти душман набандонӣ: пойҳои маро
дар як ҳуҷраи калон гузоштаӣ.
9 Ба ман раҳм кун, эй Худованд, зеро ки ман дар ранҷ
мондаам, чашмам аз ғам фурӯ меравад, оре, ҷону
шиками ман.
10 Зеро ки умри ман бо андӯҳ ва солҳои ман бо оҳ
мегузарад: қуввати ман аз гуноҳи ман кам мешавад, ва
устухонҳоям нобуд мешаванд.
11 Дар миёни ҳамаи душманонам, алалхусус дар миёни
ҳамсояҳоям, нангин будам, ва барои шиносонам тарсид:
онҳое ки маро берун диданд, аз ман гурехтанд.
12 Ман ҳамчун мурдаи аз ақл фаромӯш шудаам: мисли
зарфи шикаста ҳастам.
13 «Зеро ки тӯҳмати бисьёр касон шунидаам: ҳар сӯ
тарс буд; ҳангоме ки онҳо бар зидди ман машварат
мекарданд, қасд доштанд, ки ҷони маро бигиранд.
14 Аммо ман ба Ту таваккал кардам, эй Худованд, ва
гуфтам: "Ту Худои ман ҳастӣ".
15 Замони Ман дар дасти туст: маро аз дасти
душманонам ва аз таъқибкунандагонам раҳоӣ деҳ.
16 Чеҳраи худро бар бандаи худ дурахшанда кун: ба
хотири марҳамати худ маро наҷот деҳ.
17 Бигузор, эй Худованд, хиҷил нашавам; зеро ки ман
туро даъват кардам: бигзор шарирон хиҷил шаванд, ва
дар қабр хомӯш шаванд.
18 Лабҳои дурӯғгӯ хомӯш бошанд; ки дар хакки одил
бо магрур ва таххир суханхои дурушт мегуянд.
19 Оҳ, чӣ қадар бузург аст некии ту, ки онро барои
тарсиёни ту бахшидаӣ; ки ту барои онҳое ки ба ту
таваккал мекунанд, дар пеши фарзандони одамӣ
офаридаӣ!
20 Онҳоро дар ниҳони ҳузури худ аз ғурури одамӣ
ниҳон хоҳӣ кард, Онҳоро дар айвоне аз ҷанги забонҳо
ниҳон хоҳӣ кард.
21Муборак аст Худованд!
22 Зеро ки саросема гуфтам, ки ман аз пеши чашмони
ту маҳв шудаам; бо вуҷуди ин, вақте ки ман ба ту
фарьёд задам, овози илтиҷоҳои маро шунидаӣ.
23 Эй Худовандро дӯст доред, эй ҳамаи муқаддасони Ӯ,
зеро ки Худованд мӯъминонро нигоҳ медорад, ва ба
мағрур мукофоти фаровон медиҳад.
24 Далер бошед, ва Ӯ дили шуморо мустаҳкам хоҳад
кард, эй ҳамаи онҳое, ки ба Худованд умед мебандед.

БОБИ 32

1 (Забур аз Довуд, Масчил.) Хушо касе ки гуноҳаш
омурзида шудааст ва гуноҳаш пӯшида шудааст.
2 Хушо марде, ки Худованд ба вай шарорат намезанад,
ва дар рӯҳаш макр нест.
3 Чу сукут кардам, Ҳама рӯз устухонҳоям пир шуданд.
4 Шабу рӯз дасти ту бар ман гарон буд, Рутубати ман
ба хушксолии тобистон табдил ёфтааст. Села.
5 Гуноҳамро назди ту эътироф кардам, ва гуноҳи худро
пинҳон накардаам. Ман гуфтам: ба гуноҳҳои худ дар
назди Худованд иқрор хоҳам кард; ва ту гуноҳи гуноҳи
маро бахшидаӣ. Села.
6 Зеро ки ҳар як парҳезгор дар замоне ки ту пайдо
шавӣ, дар ин бора ба ту дуо хоҳад кард: дар селҳои
азим ба ӯ наздик нахоҳанд шуд.
7 Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ; маро аз мусибат нигоҳ
медорӣ; Маро бо сурудҳои наҷот иҳота хоҳӣ дод. Села.

8 Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки биравӣ, туро таълим хоҳам дод: Бо чашми худ туро ҳидоят хоҳам кард.
9 Мисли асп ва ё хачир набошед, ки фаҳм нест: даҳонашро бо газак ва ҷилав гирифтан лозим аст, то ки онҳо ба шумо наздик нашаванд.
10 Ба бадкорон андӯҳҳои зиёд хоҳад буд, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, марҳамат ӯро фаро хоҳад гирифт.
11 Дар Худованд шодӣ кунед, ва шодӣ кунед, эй одилон, ва аз шодӣ нидо кунед, эй ҳамаи покдилҳо.

БОБИ 33

1 Дар Худованд шодӣ кунед, эй одил, зеро ки ҳамду сано барои росткорон аст.
2 Худовандро бо барфа ҳамду сано хонед; бо забур ва асбоби даҳ тор барои Ӯ суруд хонед.
3 Барои ӯ суруди нав бихон; бо садои баланд мохирона бозй мекунанд.
4 Зеро ки каломи Худованд дуруст аст; ва тамоми корҳои ӯ дар ростӣ ичро мешаванд.
5 Ӯ адолат ва довариро дӯст медорад, Замин аз эҳсони Худованд пур аст.
6 Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.
7 Ӯ обҳои баҳрро ҳамчун тӯда ҷамъ мекунад, умқи онро дар анборҳо мегузорад.
8 Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад, Бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд.
9 Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад; фармон дод ва он устувор монд.
10Худованд маслиҳати халкҳоро барбод медиҳад, найрангҳои қавмро барбод медиҳад.
11 Маслиҳати Худованд то абад пойдор аст, Андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.
12 Хушо халқе ки Худои онҳо Худованд аст; ва мардумеро, ки Ӯ барои мероси худ баргузидааст.
13 Худованд аз осмон менигарад; вай тамоми фарзандони одамро мебинад.
14 Аз макони зисташ Ӯ ба тамоми сокинони замин менигарад.
15 Дилҳои онҳоро яксон месозад; тамоми кори онхоро дида мебарояд.
16 Подшоҳе нест, ки аз шумораи зиёди лашкар наҷот ёбад: тавоноро бо қувваи зиёд наҷот дода наметавонад.
17 Асп беҳуда барои бехатарӣ аст, ва ҳеҷ касро бо қувваи бузургаш раҳо намекунад.
18 Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ба марҳамати Ӯ умед мебанданд;
19 То ки ҷони онҳоро аз марг раҳо кунад, ва онҳоро дар қаҳтӣ зинда нигоҳ дорад.
20 Ҷони мо дар интизори Худованд аст, Ӯ мададгори мо ва сипари мост.
21 Зеро ки дили мо аз Ӯ шод хоҳад шуд, зеро ки мо ба исми муқаддаси Ӯ таваккал кардаем.
22 Бигзор марҳамати Ту, эй Худованд, бар мо бод, чунон ки мо ба Ту умед дорем.

БОБИ 34

1 (Забур аз Довуд, вақте ки ӯ рафтори худро пеши Абималик дигар кард, ки ӯро ронд, ва рафт.) Ман Худовандро ҳамеша ҳамду сано хоҳам гуфт: ҳамду санои ӯ ҳамеша дар даҳони ман хоҳад буд.
2Ҷони ман вайро бо Худованд фахр хоҳад кард: фурӯтанон инро мешунаванд ва шод хоҳанд шуд.
3 Эй Худовандро бо ман ҳамду сано кун, ва биёед исми Ӯро якҷоя сарафроз гӯем.
4Худовандро биҷӯям, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳар тарсу ҳаросам раҳоӣ дод.
5 Ба Ӯ нигариста, рӯшноӣ ёфтанд, ва чеҳраашон хиҷил набуд.
6 Ин камбағал фарьёд зад, ва Худованд ӯро шунид, ва ӯро аз ҳар мусибат раҳоӣ дод.
7Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва онҳоро наҷот медиҳад.
8 Эй бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯ аст: Хушо касе ки ба Ӯ таваккал мекунад.
9 Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро ки аз Ӯ метарсанд.
10 Ҷавон шерҳо камӣ мекунанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, чизи нек нахоҳанд дошт.
11 Эй фарзандон, биёед, ба ман гӯш диҳед: тарси Худовандро ба шумо таълим хоҳам дод.
12 Кадом одам аст, ки ҳаёт мехоҳад ва рӯзҳои зиёдро дӯст дорад, то ки некиро бубинад?
13 Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳои худро аз макр.
14 Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; сулхро чустучу кунед ва аз паи он гардед.
15Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ ба фарьёди онҳо кушода аст.
16 Чеҳраи Худованд бар зидди бадкорон аст, то ки ёди онҳоро аз замин нест кунад.
17 Одил фарьёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад.
18 Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад.
19 Уқубатҳои одилон бисьёранд, вале Худованд ӯро аз ҳамаашон раҳо мекунад.
20 Ҳама устухонҳои худро нигоҳ медорад, ва ҳеҷ яке аз онҳо шикаста нашудааст.
21 Бадӣ шариронро хоҳад кушт, ва онҳое ки аз одил нафрат доранд, хароб хоҳанд шуд.
22 Худованд ҷони бандагони Худро фидия медиҳад, ва ҳеҷ яке аз онҳо, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, хароб нахоҳад шуд.

БОБИ 35

1 (Забур аз Довуд).
2 Бигиред сипару сипар, Ба ёри ман бархез.
3 Найзаро низ канда, роҳро бар зидди таъқибкунандагони ман боздор: ба ҷони ман бигӯ: "Ман наҷоти туст".
4 Онҳое ки толиби ҷонамро меҷӯянд, хиҷил ва хиҷил шаванд; бигзор онҳо баргардонида шаванд ва ба изтироб оваранд, ки дарди маро меандешанд.

5 Бигзор онҳо мисли коҳ пеши бод бошанд, ва фариштаи Худованд онҳоро таъқиб кунад.
6 Бигзор роҳи онҳо торик ва лағжиш бошад, ва фариштаи Худованд онҳоро таъқиб кунад.
7 Зеро ки онҳо бесабаб тӯри худро барои ман дар чоҳе пинҳон кардаанд, ки онро барои ҷонам бесабаб кофтаанд.
8 Бигзор ҳалокат ногаҳон бар ӯ биёяд; ва тӯри вай, ки пинҳон карда буд, бигзорад: ба ҳамон ҳалокат биафтад.
9Ва ҷони ман дар Худованд шод хоҳад шуд, ва аз наҷоти Ӯ шод хоҳад шуд.
10 Ҳама устухонҳои ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кист ба Ту монанд аст, ки мискинро аз касе ки барояш қавӣ аст, наҷот медиҳад, ё мискин ва мискинро аз он ки варо ғорат мекунад?"
11 Шоҳидони козиб бархостанд; чизҳоеро, ки ман намедонистам, ба гарданам гузоштанд.
12 Онҳо ба ман мукофоти бадӣ доданд, то ки ҷонамро ғорат кунанд.
13 Аммо ман, вақте ки онҳо бемор буданд, либоси ман палос буд; ва дуои ман ба синаи худам баргашт.
14 Худро чунон рафтор мекардам, ки гӯё ӯ дӯст ё бародари ман бошад: Ҳамчун касе, ки барои модараш навҳа мекунад, саҷда кардам.
15 Аммо дар мусибати ман шодӣ карда, ҷамъ шуданд; маро пора-пора карданд ва бас накарданд:
16 Бо масхарабозони риёкорона дар зиёфатҳо бо дандонҳои худ ба ман ғиҷиррос заданд.
17Худовандо, то ба кай нигоҳ хоҳӣ кард? ҷонамро аз ҳалокати онҳо раҳо кун, азизи ман аз шерҳо.
18 Туро дар ҷамоати бузург шукр хоҳам гуфт: Туро дар миёни мардуми бисьёр ҳамду сано хоҳам гуфт.
19 Нагузоред, ки душманони ман аз ман шодӣ накунанд, ва бо чашмоне, ки аз ман бесабаб нафрат доранд, чашмак назананд.
20 Зеро ки онҳо осоиштагӣ намегӯянд, балки бар зидди оромандагони ин замин макрҳо меандешанд.
21 Бале, онҳо ба муқобили ман даҳони худро калон кушода, гуфтанд: «Оҳ, оҳ, чашми мо инро дидааст».
22 Инро ту дидӣ, эй Худованд, хомӯш набош, эй Худованд, аз ман дур набош.
23 Худро барангехт ва барои доварии ман бедор шав, то барои кори ман, Худои ман ва Худованди ман.
24 Маро, эй Худованд Худои ман, мувофиқи адолати Худ доварӣ кун; ва аз ман шод нашаванд.
25 Дар дили худ нагӯянд: «Оё, мо ҳам ҳастем, нагӯянд: «Ӯро фурӯ бурдем».
26 Бигзор онон, ки аз ранҷи ман шодӣ мекунанд, хиҷил ва ошуфта шаванд; бигзор онҳо, ки худро дар ҳаққи Ман баланд мебардоранд, шарм ва расвой дар бар кунанд.
27 Бигзор онҳо аз шодӣ фарёд зананд ва шод шаванд, ки кори одилонаи маро дастгирӣ мекунанд; оре, бигзор онҳо ҳамеша бигӯянд: "Худованд ҷалол бод, ки аз шукуфоии бандаи Худ писанд аст".
28Ва забони ман тамоми рӯз дар бораи адолати Ту ва ҳамду санои Ту сухан хоҳад гуфт.

БОБИ 36

1 (Ба сарнавози навозанда, таронаи Довуд, бандаи Худованд.) Гуноҳи шарир дар дили ман мегӯяд, ки дар пеши назари ӯ тарси Худо нест.
2 Зеро ки вай худро дар назари худ таъриф мекунад, то даме ки гуноҳаш нафратовар маълум шавад.
3 Сухан аз даҳони ӯ шарорат ва макр аст, Ӯро тарк кардааст, ки хирадманд бошад ва некӣ кунад.
4 Бар бистари худ фасод мекунад. вай худро ба роҳи хубе намегузорад; аз бадӣ нафрат надорад.
5Марҳамати Ту, эй Худованд, дар осмон аст; ва садоқати ту ба абрҳо мерасад.
6 Адолати ту мисли кӯҳҳои бузург аст; довариҳои Ту умқи бузург аст: эй Худованд, Ту одам ва ҳайвони ваҳширо нигоҳ медорӣ.
7 Чӣ бузург аст меҳрубонии Ту, эй Худо! Бинобар ин фарзандони одамон дар зери сояи болҳои Ту таваккал мекунанд.
8 Онҳо аз фарбеҳии хонаи ту сер хоҳанд шуд; ва онҳоро аз дарёи ҳаловати худ бинӯшонӣ.
9 Зеро чашмаи ҳаёт бо туст, дар нури Ту нурро хоҳем дид.
10 Эҳтироми худро ба онҳое ки Туро мешиносанд, давом деҳ; ва адолати ту ба ростқорон.
11 Пои ғурур бар ман наояд, Дасти бадкорон маро дур накунад.
12 «Онҳо бадкорон афтодаанд: сарнагун шудаанд ва бархоста наметавонанд.

БОБИ 37

1 (Забур аз Довуд.) Аз бадкорон ғамгин нашав, ва ба бадкорон ҳасад набар.
2 Зеро ки онҳо ба зудӣ мисли алаф бурида хоҳанд шуд, ва мисли алафи сабз хушк хоҳанд шуд.
3 Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.
4 Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод.
5 Роҳи худро ба Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.
6Ва адолати туро чун нур, ва доварии туро чун нисфирӯзӣ берун хоҳад овард.
7 Дар Худованд ором бигир ва барои Ӯ сабр кун: аз касе, ки дар роҳи ӯ комёб мешавад, аз касе, ки найрангҳои бадро ба амал меоварад, ғамгин нашав.
8 Аз ғазаб даст бардор ва ғазабро тарк кун: дар ҳеҷ хирад ба бадӣ ғамгин нашав.
9Зеро ки бадкорон маҳв хоҳанд шуд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, вориси замин хоҳанд шуд.
10 «Зеро ки боз дере нагузашта шарир нахоҳад буд: бале, ҷои ӯро бодиққат мулоҳиза хоҳӣ кард, ва нахоҳад буд.
11 Аммо ҳалимон ворисі замин хоҳанд шуд; ва аз фаровонии осоиштагӣ лаззат хоҳанд бурд.
12 Шарир бар зидди одил макр мекунад ва бо дандонҳояш ба вай ғиҷиррос мезанад.
13 Худованд ба вай механдад, зеро ки вай мебинад, ки рӯзи ӯ фаро мерасад.

14 Шарирон шамшер бароварда, камони худро хам
кардаанд, то ки мискинон ва бечорагонро сарнагун
кунанд, ва онҳоеро, ки ростгӯёнро бикушанд.
15 Шамшери онҳо дар дили онҳо хоҳад даромад, ва
камонҳояшон шикаста хоҳад шуд.
16 Он чизе ки одами одил дорад, аз сарвати бисьёр
шарирон беҳтар аст.
17 Зеро ки бозуи шарирон мешиканад, вале Худованд
одилро дастгирӣ мекунад.
18Худованд айёми одилонро медонад, ва мероси онҳо
то абад хоҳад буд.
19 Дар айёми бад хиҷил нахоҳанд шуд, ва дар айёми
қаҳтӣ сер хоҳанд шуд.
20 Аммо шарирон нобуд хоҳанд шуд, ва душманони
Худованд мисли чарбуи барраҳо хоҳанд буд; онҳо
хоҳанд хӯрд; дар дуд хоҳанд бурд.
21 Шарир қарз гирифта, баргардонида наметавонад,
вале одил марҳамат карда, медиҳад.
22 Зеро ҳар кӣ аз Ӯ баракат ёбад, ворисӣ замин хоҳанд
шуд; ва лаънатшудагоне, ки аз ӯ лаънат шудаанд,
бурида хоҳанд шуд.
23 Қадамҳои одами нек аз ҷониби Худованд амр
шудааст, ва ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад.
24 Ҳарчанд афтода бошад ҳам, вай комилан сарнагун
нахоҳад шуд, зеро ки Худованд ӯро бо дасти худ нигоҳ
медорад.
25 Ман ҷавон будам, ҳоло пир шудам; вале надидаам,
ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб
кунад.
26 Ӯ меҳрубон аст ва қарз медиҳад; ва насли ӯ баракат
аст.
27 Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; ва то абад иқомат
кунед.
28 Зеро ки Худованд доварӣро дӯст медорад, ва
муқаддасони Худро тарк намекунад; онҳо то абад
нигоҳ дошта мешаванд, вале насли шарирон нест карда
мешавад.
29 Одил ворисӣ замин хоҳанд шуд, ва дар он то абад
сокин хоҳанд шуд.
30 Даҳони одил ҳикмат мегӯяд, ва забонаш доварӣ
мекунад.
31 Қонуни Худои Ӯ дар дили ӯ аст; ҳеҷ як қадами ӯ
лағжиш нахоҳад шуд.
32 Шарир одилро посбонӣ карда, мехоҳад ӯро бикушад.
33Худованд ӯро ба дасти ӯ намегузорад, ва ҳангоми
доварӣ ӯро маҳкум нахоҳад кард.
34Ба Худованд мунтазир бош ва роҳи Ӯро риоя кун, ва
Ӯ туро сарафроз хоҳад кард, то ки ворисӣ замин шавӣ:
вақте ки шарирон нест карда мешаванд, онро хоҳӣ дид.
35 Ман шарирро дидаам, ки қудрати бузург дорад ва
мисли дарахти халиҷи сабз паҳн шудааст.
36 «Бо вуҷуди ин ӯ мурд, ва инак, набуд; оре, ӯро
ҷустуҷӯ кардам, аммо пайдо нашуд.
37 Одами комилро қайд кунед ва одилро бубинед, зеро
ки оқибати он одам осоиштагӣ аст.
38 Аммо ҷинояткорон якҷоя нобуд хоҳанд шуд:
оқибати шарирон нест карда мешавад.
39 Валекин наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ
қуввати онҳо дар замони душворӣ аст.
40Ва Худованд ба онҳо кӯмак хоҳад кард, ва онҳоро
наҷот хоҳад дод, ва онҳоро аз шарир раҳоӣ дода, наҷот
хоҳад дод, зеро ки ба Ӯ таваккал мекунанд.

БОБИ 38

1 (Забур аз Довуд, то ба ёд биёварад.) Эй Худованд,
маро дар хашми Худ мазаммат макун, ва маро дар
хашми худ ҷазо мадеҳ.
2 Тирҳои ту дар ман мечаспанд, ва дасти ту маро дард
мекунад.
3 Аз хашми Ту дар ҷисми ман солим нест; ва аз гуноҳи
ман дар устухонҳои ман оромӣ нест.
4 Зеро ки гуноҳҳои ман аз сари ман гузаштааст, чун
бори гарон бар ман гарон аст.
5 Аз аблаҳи ман захмҳои ман бадбӯй ва фосид шудаанд.
6 Ман изтироб дорам; Ман сахт таъзим кардаам;
Тамоми руз мотам меравам.
7 Зеро ки камарам аз бемории нафратангез пур шудааст,
ва дар ҷисми ман солим нест.
8 Ман нотавон ва дарднокам, Аз изтироби дилам наъра
задам.
9 Худовандо, тамоми хоҳиши ман пеши туст; ва нолаи
ман аз ту пӯшида нест.
10 Дилам меларзад, қуввати ман суст мешавад, аммо
нури чашмонам аз ман нест.
11 Ошиқонам ва дӯстонам аз дарди ман дур ҳастанд; ва
хешовандони ман аз дур меистанд.
12 Онҳое ки ҷӯёи ҷони ман ҳастанд, барои Ман дом
месозанд;
13 Аммо ман, чун марди кар, нашунидам; ва ман мисли
одами гунг будам, ки даҳони худро намекушояд.
14 «Ҳамин тавр ман мисли одаме будам, ки гӯш
намешунавам ва дар даҳонаш танбеҳ нест.
15 Зеро ки ба Ту, эй Худованд, умед дорам, эй
Худованд Худои ман, мешунавӣ.
16 Зеро гуфтам: "Маро бишнавед, ки мабодо аз ман
шодӣ накунанд; вақте ки пои ман лағжад, бар Ман
бузургӣ мекунанд".
17 Зеро ки ман тайёрам, ки таваққуф кунам, ва андӯҳи
ман ҳамеша дар пеши ман аст.
18 Зеро ки гуноҳи худро эълон хоҳам кард; Ман аз
гуноҳи худ пушаймон мешавам.
19 Аммо душманони ман зинда ва қавӣ ҳастанд, ва
онҳое ки аз ман ба ноҳақ нафрат доранд, зиёд шудаанд.
20 Ҳамчунин онҳое ки ба ҷои некӣ бадӣ мекунанд,
душманони Ман ҳастанд; зеро ман он чизеро, ки хуб
аст, пайравӣ мекунам.
21 Маро тарк макун, эй Худованд, эй Худои ман, аз
ман дур мабош.
22 Шитоб кун, эй Худованд наҷоти ман.

БОБИ 39

1 (Ба сарвари навозанда, ҳатто ба Ядутун, як таронаи
Довуд.) Гуфтам: «Ба роҳҳои худ диққат хоҳам дод, то
ки бо забони худ гуноҳ накунам; ман.
2 Аз сукут гунг шудам, Хомӯш кардам, ҳатто аз некӣ;
ва андӯҳи ман ба ларза омад.
3 Дилам дар дарун гарм шуд, Ҳангоме ки фикр
мекардам, оташ сӯхт, Пас бо забон гуфтам.
4Худовандо, маро бифаҳмон, ки анҷоми ман ва андозаи
айёми ман чист, то бидонам, ки то чӣ андоза нотавон
ҳастам.

5 Инак, айёми маро чун паҳнои дастӣ сохтӣ; ва синну
соли ман пеши ту ҳеҷ нест. Ҳар кас дар беҳтарин
ҳолати худ ботил аст. Села.
6 Ҳар кас ба беҳуда роҳ меравад, беҳуда ғамгин
мешаванд: сарват ҷамъ мекунад, ва намедонад, ки
онҳоро кӣ ҷамъ мекунад.
7 Ва акнун, эй Худованд, ман чӣ интизорам? умеди ман
ба ту аст.
8 Маро аз ҳама гуноҳҳои ман раҳоӣ деҳ: Маро
маломати аблаҳон магардон.
9 Ман гунг будам, даҳон накушодаам; зеро ки шумо ин
корро кардаед.
10 Зарбаи худро аз ман дур кун, ки аз зарбаи дасти ту
нобуд шудаам.
11 Вақте ки ту бо мазаммат одамро барои бадӣ ислоҳ
мекунӣ, зебоии ӯро мисли парвона нобуд мекунӣ: ҳар
кас ботил аст. Села.
12 Дуои маро бишнав, эй Худованд, ва фарьёди маро
бишнав; Ба ашки ман ором нагузор, зеро ки ман назди
ту бегона ва муҳоҷир ҳастам, мисли ҳамаи падарони
ман.
13 Маро раҳо кун, то ки пеш аз он ки аз он ҷо биравам,
қувват гирам ва дигар набошам.

БОБИ 40

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур аз Довуд.) Ман бо
сабр интизори Худованд будам; ва ба ман майл карда,
доди маро шунид.
2 Маро низ аз чоҳи даҳшатбор, аз гили лой баровард,
ва пойҳоямро бар санг гузошт, ва роҳҳоямро устувор
сохт.
3 Ва ӯ дар даҳони ман суруди наве гузошт, ки Худои
моро ҳамду сано гӯед: бисьёр касон онро хоҳанд дид,
ва битарсанд ва ба Худованд таваккал хоҳанд кард.
4 Хушо он касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва
мағруронро эҳтиром намекунад, ва ба дурӯғ рӯй
намедиҳад.
5 Эй Худованд Худои ман, корҳои аҷоиби Ту, ки
кардаӣ, ва андешаҳои Ту, ки барои мост, бисёранд;
онҳоро ба Ту ҳисоб карда наметавонанд; рақамгузорӣ
кардан мумкин аст.
6 Қурбонӣ ва ҳадияро ту намехостӣ; Гӯшҳои маро
кушодаӣ: қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳро талаб
накардаӣ.
7 Он гоҳ гуфтам: «Инак, меоям; дар ҳаҷми китоб дар
бораи Ман навишта шудааст:
8 Эй Худои ман, аз иҷрои иродаи Ту шодам; Оре,
шариати Ту дар дили ман аст.
9Дар ҷамоати бузург адолатро мавъиза кардаам: инак,
ман лаби худро нигоҳ накардаам, эй Худованд, Ту
медонӣ.
10 Адолати Туро дар дили худ пинҳон накардаам; Ман
садоқати Ту ва наҷоти Туро эълон кардам: меҳрубонии
Ту ва ростии Туро аз ҷамоати бузург пинҳон накардаам.
11 Эҳсони худро аз ман, эй Худованд, дареғ надеҳ,
бигзор эҳсон ва ростии Ту ҳамеша маро нигоҳ дорад.
12 Зеро ки бадиҳои бешумор маро фаро гирифтааст:
гуноҳҳои ман бар ман афтодаанд, ба тавре ки ман
наметавонам ба боло нигоҳ кунам; онҳо аз мӯйҳои сари
ман зиёдтаранд;
13 Эй Худованд, хушнуд бош, ки маро раҳоӣ кун; эй
Худованд, шитоб кун, то ба ман мадад расон.
14 Бигзор онҳо якҷоя хиҷил шаванд ва хиҷил шаванд,
ки ҷони маро ҷӯянд, то ки онро нобуд созанд; бигзор
онҳо ба ақиб ронда шаванд ва шарманда шаванд, ки ба
ман бадӣ мехоҳанд.
15 Бигзор онҳо ба мукофоти нангини худ, ки ба ман
мегӯянд: "Оҳа, оҳ".
16 Бигзор ҳамаи онҳое ки Туро меҷӯянд, аз Ту шодӣ
кунанд ва шод шаванд; бигзор онҳое ки наҷоти туро
дӯст медоранд, ҳамеша гӯянд: "Худованд ҷалол бод".
17 Аммо ман бенаво ва мӯҳтоҷ ҳастам; вале Худованд
дар бораи ман фикр мекунад: ту мададгори ман ва
раҳокунандаи ман ҳастӣ; бимон, эй Худои ман.

БОБИ 41

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур аз Довуд.) Хушо касе
ки ба камбағалон нигоҳ мекунад: Худованд ӯро дар
вақти тангӣ раҳо хоҳад дод.
2 Худованд ӯро нигоҳ медорад ва зинда хоҳад монд; ва
ӯ дар рӯи замин баракат хоҳад ёфт, ва ту ӯро ба
ихтиёри душманонаш нахоҳӣ дод.
3Худованд ӯро бар бистари заифӣ қувват хоҳад дод, Ту
тамоми бистари ӯро дар бемории ӯ хоҳӣ дод.
4 Гуфтам: «Худовандо! зеро ки ман бар зидди ту гуноҳ
кардаам.
5 Душманам бар ман бадгӯӣ мекунанд, Кай бимираду
номаш нест?
6 Ва агар ба дидани ман биёяд, сухани ботил гӯяд;
вакте ки вай ба хорича меравад, инро мегуяд.
7 Ҳар кӣ аз ман нафрат доранд, бар зидди ман
пичиррос мезананд: Бар зидди ман ранҷи маро
меандешанд.
8 Онҳо мегӯянд, ки бемории бад ба ӯ часпидааст, ва
алҳол, ки дурӯғ мегӯяд, дигар бархоста нахоҳад шуд.
9 Оре, дӯсти ошнои ман, ки ба ӯ эътимод доштам ва аз
нони ман хӯрд, пошнаи худро бар ман боло бурд.
10 Аммо Ту, эй Худованд, ба ман марҳамат кун ва маро
эҳьё кун, то ки ба онҳо ҷазо диҳам.
11 Аз ин медонам, ки Ту ба ман илтифот мекунӣ, зеро
ки душмани ман бар ман ғалаба намекунад.
12 Ва аммо ту маро дар беайбии худ дастгирӣ мекунӣ,
ва маро дар пеши назари худ то абад мегузорӣ.
13 Муборак бод Худованд Худои Исроил аз абад ва то
абад. Омин ва омин.

БОБИ 42

1 (Ба сарнавози Масчил, барои писарони Қӯраҳ.) Чӣ
гуна ки харбе аз паси ҷӯйборҳои об медарояд, эй Худо,
ҷони ман аз паси ту ончунон медарояд.
2 Ҷонам ташнаи Худост, ба Худои Ҳай: кай омада, ба
ҳузури Худо ҳозир шавам?
3 Ашкҳои ман шабу рӯз хӯроки ман буданд, дар ҳоле
ки ба ман мегӯянд: "Худои ту куҷост?"
4 Вақте ки ин чизҳоро ба ёд овардам, ҷонамро дар дили
худ мерезам, зеро ки бо издиҳом рафта будам, бо овози
шодмонӣ ва ҳамду сано, бо издиҳоми муқаддас ба
хонаи Худо рафтам.

5 Чаро афкандӣ, эй ҷони ман? ва чаро дар ман ғамгинӣ? ба Худо умед дорӣ, зеро ки боз Ӯро барои ёрӣ аз рӯи ӯ ҳамду сано хоҳам гуфт.
6 Эй Худои ман, ҷони ман дар даруни ман афканд, бинобар ин ман туро аз замини Урдун ва аз Ҳермониён, аз теппаи Мизор ёд хоҳам кард.
7 Ба ғавғои чашмаҳои ту амиқ ба умқи ту даъват мекунад: ҳама мавҷҳо ва мавҷҳои ту бар ман фурӯ рафтаанд.
8Вале Худованд меҳрубонии худро рӯзона амр хоҳад кард, ва дар шаб суруди ӯ бо ман хоҳад буд, ва дуои ман ба Худои ҳаёти ман хоҳад буд.
9 Ба Худо гӯям санги ман: Чаро маро фаромӯш кардӣ? Чаро равам аз зулми душман мотам гирам?
10 Чунон ки шамшер дар устухонҳоям аст, душманонам маро мазаммат мекунанд; дар ҳоле ки ҳар рӯз ба ман мегӯянд: "Худои ту куҷост?"
11 Эй ҷони ман, чаро афкандӣ? ва чаро дар ман ғамгинӣ? ба Худо умед дорӣ, зеро ки боз Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт, ки солимии рӯи ман ва Худои ман аст.

БОБИ 43

1 Маро доварӣ кун, эй Худо, ва бар зидди халқи золим даъво кун, ки маро аз марди маккору ситамкор раҳоӣ кун.
2 Зеро ки Ту Худои қуввати ман ҳастӣ: чаро маро мепартоӣ? Чаро равам аз зулми душман мотам гирам?
3 Эй нури Худ ва ростии Худро бифирист; бигзор онҳо маро роҳнамоӣ кунанд; Бигзор маро ба теппаи муқаддаси Ту ва ба хаймаҳои Ту биёранд».
4 Он гоҳ ман назди қурбонгоҳи Худо хоҳам рафт, ки шодии беандоза ба сӯи Худост: Оре, Туро, эй Худои худам, бар арфа ҳамду сано хоҳам гуфт.
5 Чаро афкандӣ, эй ҷони ман? ва чаро дар ман ғамгинӣ? ба Худо умед бастан, зеро ки боз Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт, ки солимии рӯи ман ва Худои ман аст.

БОБИ 44

1 (Ба сарнавози писарони Қӯраҳ Масчил.) Мо бо гӯши худ шунидаем, эй Худо, падарони мо ба мо гуфтаанд, ки дар айёми онҳо, дар айёми қадим чӣ коре кардаӣ.
2 Чӣ гуна халқҳоро бо дасти худ берун кардӣ ва онҳоро шинондӣ; чӣ гуна ту мардумро азоб медодӣ ва онҳоро бадар рондаӣ.
3 Зеро ки онҳо на заминро бо шамшери худ тасарруф кардаанд, ва на бозуи худ онҳоро наҷот дод;
4 Ту Подшоҳи ман ҳастӣ, эй Худо, ба Яъқуб раҳоӣ фармо.
5 Ба воситаи Ту душманони худро пахш хоҳем кард, Ба исми Ту онҳоро поймол хоҳем кард.
6 Зеро ки ба камони худ таваккал нахоҳам кард, ва шамшерам маро наҷот нахоҳад дод.
7 Аммо Ту моро аз душманони мо раҳоӣ додӣ ва онҳоро, ки аз мо нафрат доштанд, расво кардӣ.
8 Мо тамоми рӯз бо Худо фахр мекунем ва исми Туро то абад ситоиш мекунем. Села.
9 Аммо ту худро тарк карда, моро шарманда кардӣ; ва бо кушунхои мо ба пеш намеравад.
10 Ту моро аз душман бармегардонӣ, ва онҳое ки аз мо нафрат доранд, барои худ ғорат мекунанд.
11 Ту ба мо мисли гӯсфандони барои гӯшт таъиншуда додаӣ; ва моро дар байни халқҳо пароканда кард.
12 Қавми худро беҳуда мефурӯшӣ ва моли худро ба баҳои онҳо намеафзоӣ.
13 Ту моро дар назди ҳамсоягонамон таҳқир мекунӣ, барои атрофиёнамон масхара ва тамасхур мекунӣ.
14 Ту моро дар миёни халқҳо сухане мегардонӣ, дар миёни мардум сар меҷунбонӣ.
15 Ошуфтагии ман ҳамеша дар пеши ман аст, ва нанги рӯи ман маро фаро гирифтааст,
16 Зеро ки овози дашномдиҳанда ва куфр мегӯяд; бо сабаби душман ва интиқомгиранда.
17 Ҳамаи ин ба сари мо омадааст; Мо туро фаромӯш накардаем ва дар аҳди ту дурӯғ нагуфтаем.
18 Дили мо ба ақиб нарафтааст, ва қадамҳои мо аз роҳи Ту дур нашудааст;
19Гарчанде ки ту моро дар ҷои аждаҳо пора кардаӣ, ва моро бо сояи марг пӯшонидӣ.
20 Агар мо исми Худои худро фаромӯш карда бошем, ё дастони худро ба худои бегона дароз карда бошем;
21 Оё Худо инро тафтиш намекунад? зеро ки аз асрори дил огоҳ аст.
22 Бале, мо тамоми рӯз ба хотири Ту куштаем; моро гӯсфандони куштан ҳисоб мекунанд.
23 Эй Худованд, бедор, чаро хуфтаӣ? бархез, моро то абад дур накун.
24 Чаро рӯи худро пинҳон мекунӣ ва ранҷу зулми моро фаромӯш мекунӣ?
25 Зеро ки ҷони мо ба хок саҷда шудааст, шиками мо ба замин часпидааст.
26 Бархез, барои кӯмаки мо, ва моро ба хотири марҳамати Худ фидия деҳ.

БОБИ 45

1 (Ба сармусиқӣ бар Шошанним, барои писарони Қӯраҳ, Масчил, Суруди ишқ.) Дили ман дар бораи кори нек мегӯяд: Ман аз он чи гуфтаам, ки ба подшоҳ расондаам, забонам қалами нависандаи тайёр.
2 Ту аз фарзандони одамӣ одилонатар ҳастӣ: файз ба лабонат рехта мешавад, бинобар ин Худо туро то абад баракат додааст.
3 Камар бар рони худ, эй тавоно, Ба ҷалолу ҷалоли худ.
4 Ва дар бузургии худ ба сабаби ростӣ ва фурӯтанӣ ва адолат савор шав; ва дасти ростат ба ту чизҳои даҳшатнокро таълим хоҳад дод.
5 Тирҳои ту дар дили душманони шоҳ тез аст. ки мардум зери ту меафтанд.
6 Тахти Ту, эй Худо, то абад аст, Асои подшоҳии Ту асои рост аст.
7 Ту адолатро дӯст медорӣ ва аз бадӣ нафрат медорӣ; бинобар ин Худо, Худои ту, туро бо равғани шодӣ болотар аз рафиқонат тадҳин кардааст.
8 Ҳама либосат аз қасрҳои устухони фил бӯи мур ва ало ва кассия дорад, ки бо онҳо туро шод кардаанд.
9 Духтарони подшоҳон дар миёни занони гиромии ту буданд; Малика бар дасти ростат бо зари Офир меистод.
10 Гӯш кун, эй духтар, ва андеша кун ва гӯши худро моил кун; қавми худ ва хонаи падари худро фаромӯш намо;

11 Подшоҳ ҷамоли туро бихоҳад, зеро ӯ Парвардигори
туст. ва ба Ӯ саҷда кун.
12 Ва духтари Сӯр дар он ҷо бо тӯҳфа хоҳад буд; ҳатто
сарватмандони халқ аз ту илтифот хоҳанд кард.
13 Духтари подшоҳ дар дарун ҷалол аст, Либосаш аз
тиллои сохта аст.
14Вай бо либоси дӯзандагӣ назди подшоҳ оварда
мешавад; бокираҳое, ки рафиқонаш аз паи ӯ меоянд,
назди ту оварда хоҳанд шуд.
15 Бо шодӣ ва шодӣ оварда хоҳанд шуд, Ба қасри
подшоҳ хоҳанд даромад.
16 Ба ҷои падарони ту фарзандони ту хоҳанд буд, ки
онҳоро дар тамоми замин мирон гардонӣ.
17 Номи Туро дар наслҳо ёд хоҳам кард, бинобар ин
қавм Туро то абад ситоиш хоҳанд кард.

БОБИ 46

1 (Ба сарнавози навозанда барои писарони Қӯраҳ,
«Суруд бар Аламут.) Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост,
мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо.
2 «Бинобар ин, мо наметарсем, агар замин барканор
шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бардошта шаванд;
3 Ҳарчанд обҳои он ғуррон гардад ва ларзон шавад,
Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиш кунанд. Села.
4 Дарёе ҳаст, ки ҷӯйҳои он шаҳри Худоро, макони
муқаддаси хаймаҳои Ҳаққи Таолоро шод мегардонад.
5 Худо дар миёни вай аст; Вай ба ҷунбиш наояд. Худо
ба ӯ ёрӣ диҳад ва ин ҳам барвақт.
6 Халқҳо ба ғазаб омаданд, салтанатҳо ба ҷунбиш
омаданд, овози худро баровард, замин об шуд.
7Худованди лашкарҳо бо мост; Худои Яъқуб
паноҳгоҳи мост. Села.
8Биёед, корҳои Худовандро бубинед, ки Ӯ дар рӯи
замин чӣ гуна харобиҳо кардааст.
9 Ҷангҳоро то охири замин қатъ мекунад; камонро
мешиканад ва найзаро пора-пора мекунад; вай аробаро
дар оташ месузонад.
10 Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам:
Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин
сарбаланд хоҳам шуд.
11Худованди лашкарҳо бо мост; Худои Яъқуб
паноҳгоҳи мост. Села.

БОБИ 47

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур барои писарони
Қӯраҳ.) Эй тамоми мардум, каф занед! бо овози зафар
ба Худо нидо кунед.
2 Зеро ки Худованди Таоло даҳшатнок аст; вай
Подшоҳи бузурги тамоми рӯи замин аст.
3 Халқро зери пои мо, ва халқҳоро зери пои мо хоҳад
бурд.
4Ва мероси моро барои мо интихоб хоҳад кард, ҷалоли
Яъқубро, ки Ӯ дӯст медошт. Села.
5Худо бо нидо, Худованд бо садои карнай.
6 Худоро ҳамду сано хонед, ҳамду сано хонед:
Подшоҳи моро ҳамду сано хонед, ҳамду сано хонед.
7 Зеро ки Худо Подшоҳи тамоми замин аст: бо хирад
ҳамду сано хонед.
8 Худо бар халқҳо подшоҳӣ мекунад, Худо бар тахти
қудсияти Худ нишастааст.
9 Сарварони қавм, ҳатто қавми Худои Иброҳим, ҷамъ
омадаанд, зеро ки сипарҳои замин аз они Худост; Ӯ
бағоят сарбаланд аст.

БОБИ 48

1 (Суруд ва тарона барои писарони Қӯраҳ.) Худованд
бузург аст ва дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи қудсияти
Ӯ ҳамду санои бузург аст.
2 Зебо барои вазъият, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион,
дар паҳлӯҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург аст.
3 Худо дар қасрҳои вай барои паноҳгоҳ маълум аст.
4 Зи шоҳон ҷамъ шуданд, Ҳаме гузаранд.
5 Онро диданд ва дар ҳайрат монданд; ба изтироб
афтода, шитофтанд.
6 Дар он ҷо тарсу ҳарос ва дард мисли зани зоишро
фаро гирифт.
7 Киштиҳои Таршишро бо шамоли шарқ мешиканӣ.
8 Чунон ки шунидаем, дар шаҳри Худованди лашкарҳо,
дар шаҳри Худои мо дидаем: Худо онро то абад
устувор хоҳад кард. Села.
9 Мо дар бораи меҳрубонии Ту, эй Худо, дар миёни
маъбади Ту фикр кардем.
10 Ба исми Ту, эй Худо, ҳамду санои Ту то ақсои замин
аст: дасти рости Ту пур аз адолат аст.
11Бигзор кӯҳи Сион шод шавад, духтарони Яҳудо аз
довариҳои Ту шод шаванд.
12 Дар атрофи Сион гардиш кунед, ва гирди вай гардед;
ба манораҳои он хабар диҳед.
13 Пойгоҳҳои ӯро хуб қайд кунед, қасрҳои вайро
бубинед; то ки шумо онро ба насли оянда нақл кунед.
14 Зеро ки ин Худо Худои мо то абад аст: Ӯ то мамот
роҳнамои мо хоҳад буд.

БОБИ 49

1 (Ба сарнавози навозанда — Забур барои писарони
Қӯраҳ.) Инро бишнавед, эй ҳамаи мардум; эй ҳамаи
сокинони ҷаҳон, гӯш кунед!
2 Њам пасту баланд, Њам дорову фаќир њам.
3 Даҳонам аз ҳикмат сухан хоҳад гуфт; ва мулоҳизаҳои
дили ман хирад хоҳад буд.
4 Гӯшамро ба масал моил хоҳам кард: Сухани
тираамро бар арфа мекушоям.
5 Пас, дар айёми шарорат, ки гуноҳи пошнаи ман маро
фаро мегирад, чаро битарсам?
6 Онҳое ки ба сарвати худ таваккал мекунанд ва аз
сарвати фаровони худ фахр мекунанд;
7 Ҳеҷ яке аз онҳо бародари худро фидия дода
наметавонад ва барои ӯ ба Худо фидя дода
наметавонад.
8 (Зеро ки фидияи ҷони онҳо гаронбаҳост ва он то абад
қатъ мешавад.)
9 То абад зинда бимонад, ва фасодро набинад.
10 Зеро мебинад, ки хирадмандон мемиранд, нодон ва
бераҳм низ нобуд мешаванд ва дороии худро ба
дигарон мегузоранд.
11 Фикри ботини онҳо ин аст, ки хонаҳои онҳо то абад
боқӣ хоҳад монд, ва масканҳои онҳо то насл ба насл;
заминхои худро бо номи худ мехонанд.
12 Бо вуҷуди ин, одамизод, ки иззату эҳтиром дорад,
боқӣ намемонад: вай монанди ҳайвоноти ваҳшӣ аст.

13 Роҳи онҳо аблаҳӣ аст, вале насли онҳо суханони
онҳоро тасдиқ мекунанд. Села.
14 Мисли гӯсфандон дар қабр гузошта шудаанд; марг
онҳоро таъом хоҳад дод; ва саҳаргоҳон бар онҳо
ҳукмронӣ хоҳанд кард. ва зебоии онҳо дар қабр аз
манзилашон фурӯ хоҳад рафт.
15 Аммо Худо ҷони маро аз қудрати қабр раҳо хоҳад
кард, зеро ки Ӯ маро қабул хоҳад кард. Села.
16 Натарс, вақте ки касе бой мешавад, вакте ки ҷалоли
хонаи вай афзун мешавад;
17 Зеро, вақте ки ӯ мурд, ҳеҷ чиз нахоҳад бурд: ҷалоли
ӯ аз паси ӯ нозил нахоҳад шуд.
18 Ҳарчанд дар вақти зинда буданаш ҷони худро
баракат дод, ва мардум Туро ситоиш хоҳанд кард,
вақте ки ба худ некӣ кунӣ.
19 Ӯ ба насли падарони худ хоҳад рафт; онҳо ҳеҷ гоҳ
нур нахоҳанд дид.
20 Одам, ки иззатманд аст, ва намефаҳмад, ба ҳайвони
ваҳшӣ монанд аст.

БОБИ 50

1 (Забур аз Ософ.) Худои тавоно, яъне Худованд, сухан
ронда, заминро аз тулӯи офтоб то ғуруби он даъват
кардааст.
2 Аз Сион, ки камоли зебоӣ, Худо равшанӣ кард.
3 Худои мо хоҳад омад, ва хомӯш нахоҳад монд: оташ
пеши Ӯро фурӯ хоҳад бурд, ва гирду атрофаш сахт
тундбод хоҳад буд.
4 Ӯ аз боло ба осмон ва ба замин нидо хоҳад кард, то
ки қавми Худро доварӣ кунад.
5 муқаддасони Маро назди Ман ҷамъ кунед; Онҳое ки
бо қурбонӣ бо ман аҳд бастаанд.
6 Ва осмон адолати Ӯро эълон хоҳад кард, зеро ки
Худи Худо довар аст. Села.
7 Гӯш кунед, эй қавми ман, ва Ман сухан хоҳам гуфт;
Эй Исроил, ва бар зидди ту шаҳодат хоҳам дод: Ман
Худоям, Худои ту.
8 Ман туро барои қурбониҳои ту ва қурбониҳои
сӯхтании ту танбеҳ нахоҳам дод, ки ҳамеша пеши ман
бошӣ.
9 Аз хонаи ту гӯсфанд нахоҳам гирифт, ва вай аз оғили
ту буз намебарад.
10 Зеро ки ҳар як ҳайвони ҷангал аз они Ман аст, ва
чорпоён дар ҳазорон теппа.
11 Ҳама мурғони кӯҳистонро медонам, ва ваҳшӣ аз они
Ман аст.
12 Агар гурусна мебудам, ба ту намегуфтам, зеро
ҷаҳон ва пуррагии он аз они Ман аст.
13 Оё гӯшти говҳоро мехӯрам, ё хуни бузҳоро
менӯшам?
14 Ба Худо шукргузорӣ кунед; ва назрҳои худро ба
Ҳаққи Таоло адо кун:
15 Ва дар рӯзи мусибат маро бихон: Туро раҳоӣ хоҳам
дод, ва ту Маро ҷалол хоҳӣ дод.
16 Аммо Худо ба шарир мегӯяд: "Ту чӣ кор дорӣ, ки
фароизи Маро эълон кунӣ, ё ки аҳди Маро дар даҳони
худ бигирӣ?"
17 Чун ту аз насиҳат нафрат медорӣ, ва суханони маро
пушти сар меандозӣ.
18 Вақте ки дуздро дидӣ, бо ӯ розӣ шудӣ ва бо
зинокорон шарик шудаӣ.
19 Даҳонатро ба бадӣ медиҳӣ, ва забонат макрро иҳота
мекунад.
20 Ту нишаста, бар зидди бародари худ сухан мегӯӣ; ту
ба писари модари худ тӯҳмат мекунӣ.
21 Ин корҳоро ту кардаӣ, ва ман хомӯш мондам; Ту
гумон мекардӣ, ки ман тамоман мисли худам ҳастам;
лекин Ман туро мазаммат хоҳам кард ва онҳоро дар
пеши назари ту ба тартиб хоҳам дод.
22 Акнун, эй касоне, ки Худоро фаромӯш мекунанд,
инро ба назар гиред, мабодо шуморо пора-пора
накунам, ва ҳеҷ кас наҷотдиҳандае набошад.
23 Ҳар кӣ ҳамду сано гӯяд, Маро ситоиш мекунад;

БОБИ 51

1 (Ба сарнавози «Забур аз Довуд, вақте ки Нотони набӣ,
баъд аз он ки ба Батшобаъ даромада буд, назди ӯ омад.)
Эй Худо, бар ман марҳамат кун, ба ҳасби эҳсони Худ,
бар рӯи фаровонии марҳамати Худ. гуноҳҳои маро
маҳв кунед.
2 Маро аз гуноҳи худ пок кун, ва маро аз гуноҳам пок
кун.
3 Зеро ки гуноҳҳои худро эътироф мекунам, ва гуноҳи
ман ҳамеша пеши ман аст.
4 Бар зидди ту, эй танҳо, ман гуноҳ кардаам ва дар
пеши ту ин бадӣ кардаам, то ки ҳангоми суханронӣ
сафед шавӣ ва ҳангоми доварӣ ошкоро бошӣ.
5 Инак, ман дар шарорат шакл гирифтаам; ва модарам
маро дар гуноҳ ҳомила кард.
6 Инак, ту дар ботин ростӣ мехоҳӣ, ва дар ниҳон ба
ман ҳикмат хоҳӣ дод.
7 Маро бо иссоп пок кун, то пок шавам: маро бишӯй,
ва аз барф сафедтар хоҳам буд.
8 Маро шодӣ ва шодмонӣ бишнав; то ки устухонхое,
ки ту шикастай, шод шаванд.
9Рӯи худро аз гуноҳҳои ман пинҳон кун, ва ҳама
гуноҳҳои маро маҳв кун.
10 Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро
дар дохили ман нав кунед.
11 Маро аз ҳузури Худ дур накун; ва рӯҳи муқаддаси
худро аз ман нагир.
12 Шодии наҷоти Худро ба ман баргардон; ва маро бо
рӯҳи озоди худ дастгирӣ кун.
13 Он гоҳ Ман ба ҷинояткорон роҳҳои Туро таълим
хоҳам дод; ва гунаҳкорон ба ту табдил хоҳанд шуд.
14 Маро аз хунрезӣ раҳо кун, эй Худо, Худои наҷоти
ман, ва забони ман бо овози баланд аз адолати Ту
тараннум хоҳад кард.
15 Эй Худованд, лабони маро кушо; ва даҳони ман
ҳамду санои Туро баён хоҳад кард.
16 Зеро ки ту қурбонӣ намехоҳӣ; вагарна онро медиҳам:
қурбонии сӯхтаниро дӯст намедорӣ.
17 Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст: дили шикаста
ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид.
18 Ба Сион некӣ намо, ки дар ризогии худ ба Сион
некӣ кун: деворҳои Ерусалимро бино кун.
19Он гоҳ аз қурбониҳои адолат, аз қурбонии сӯхтанӣ
ва тамоми қурбонии сӯхтанӣ хушнуд хоҳӣ шуд; он гоҳ
бар қурбонгоҳи ту барзаговонҳо тақдим хоҳанд кард.

БОБИ 52

1 (Ба сарнавози Масчил, Забур аз Довуд, вақте ки
Доеги адӯмӣ омада, ба Шоул хабар дод ва ба ӯ гуфт:
"Довуд ба хонаи Аҳималик омадааст.) Чаро ту, эй
марди тавоно, дар фасод фахр мекунӣ? некии Худо
ҳамеша пойдор аст.
2 Забони ту фасод мекунад; мисли риштароши тез, бо
фиреб кор мекунад.
3 Бадро аз некӣ бештар дӯст медорӣ; ва дурӯғгӯй ба
ҷои сухани одилона. Села.
4 Дуст дори ҳар сухани хӯранда, эй забони маккор.
5 Ҳамчунин Худо туро то абад нобуд хоҳад кард, ва
туро аз сукунат берун хоҳад кард, ва туро аз замини
зиндаҳо решакан хоҳад кард. Села.
6 Одил низ хоҳанд дид, ва метарсанд, ва ба ӯ ханданд;
7 «Инак, ин ҳамон шахсест, ки Худоро қуввати худ
накардааст; балки ба фаровонии сарвати худ боварӣ
дошт ва худро дар шарорати худ мустахкам мекард.
8 Аммо ман мисли зайтуни сабз дар хонаи Худо ҳастам:
Ман ба марҳамати Худо то абад таваккал мекунам.
9 Туро то абад ҳамду сано хоҳам гуфт, зеро ки ин
корро кардаӣ; ва ба исми Ту мунтазир хоҳам буд; зеро
ки ин дар пеши муқаддасони Ту хуб аст.

БОБИ 53

1 (Ба сармусиқӣ дар Маҳалат, Масчил, Забур аз Довуд.)
Беақл дар дили худ гуфтааст: "Худо нест". Фосид
ҳастанд ва гуноҳи зишт кардаанд; ҳеҷ кас некӯкор нест.
2 Худо аз осмон ба фарзандони одам нигарист, то
бубинад, ки оё касе дарк карда, Худоро меҷӯяд?
3 Ҳар яке аз онҳо баргашт, Ҳама палид шуданд; касе
нест, ки некӣ кунад, ҳеҷ кас нест.
4 Оё ситамкорон дониш надоранд? ки қавми Маро
мисли нон мехӯранд, Худоро нахондаанд.
5 Дар он ҷо онҳо дар тарси азиме буданд, ки дар он ҷо
ҳарос набуд, зеро ки Худо устухонҳои касеро, ки бар
зидди ту ӯрду задаанд, пароканда кардааст; ту онҳоро
шарманда кардаӣ, зеро ки Худо аз онҳо нафрат
кардааст.
6 Кошки наҷоти Исроил аз Сион берун меомад! Вақте
ки Худо асирии қавми Худро бармегардонад, Яъқуб
шод хоҳад шуд, ва Исроил шод хоҳад шуд.

БОБИ 54

1 (Ба сарнавози навозанда дар Негинот, Масчил,
Забури Довуд, вақте ки зифимҳо омада, ба Шоул
гуфтанд: «Оё Довуд бо мо пинҳон намешавад?) Маро,
эй Худо, ба исми Худ наҷот деҳ ва бо қуввати Худ
доварӣ кун. .
2 Дуои маро бишнав, эй Худо; ба суханони даҳони ман
гӯш диҳед.
3 Зеро ки ғарибон бар зидди ман қиём карданд, ва
ситамкорон ҷони маро меҷӯянд, Худоро пеши худ
нагузоштаанд. Села.
4 Инак, Худо ёвари ман аст; Худованд бо онҳост, ки
ҷони маро дастгирӣ мекунанд.
5 Душманонамро бадӣ хоҳад дод, Ба ростии Худ
онҳоро нест кун.
6 Ба ту қурбонӣ хоҳам кард, эй Худованд, исми Туро
ҳамду сано хоҳам гуфт; зеро он хуб аст.
7 Зеро ки маро аз ҳар мусибат раҳоӣ дод, ва чашми ман
хоҳиши ӯро бар душманонам дид.

БОБИ 55

1 (Ба навозанда дар Негинот, Масчил, Забур аз Довуд.)
Ба дуои ман гӯш деҳ, эй Худо; ва аз дуъои ман пинҳон
мабош.
2 Ба ман ҳозир шавед ва маро бишнавед: Ман дар
шикояти худ мотам мегирам ва ғавғо мекунам;
3 Аз овози душман, аз зулми шарирон, зеро ки онҳо
бар ман шарорат меандозанд, ва дар хашм аз ман
нафрат мекунанд.
4 Дилам дарднок аст, ва даҳшати марг бар ман
афтодааст.
5 Тарс ва ларза бар ман омад, ва даҳшат маро фаро
гирифтааст.
6 Ва гуфтам: «Кош мисли кабутар болҳо медоштам!
зеро он гоҳ ман парвоз карда, ором мебудам.
7 Инак, он гоҳ ман дур овора шуда, дар биёбон
мемонам. Села.
8 Аз тӯфону тундбоди сахт гурехта бошам.
9 Ҳалок кун, эй Худованд, ва забонҳои онҳоро ҷудо
кун, зеро ки дар шаҳр зӯроварӣ ва низоъ дидаам.
10 Шабу рӯз дар деворҳои он гардиш мекунанд; дар
миёни он фасод ва андӯҳ низ ҳаст.
11 Бадӣ дар миёни он аст: макр ва макр аз кӯчаҳои вай
дур намешавад.
12 Зеро ки душмане набуд, ки маро таҳқир мекард; он
гоҳ ман метавонистам онро бардошт: на он ки аз ман
нафрат кард, ки бар ман худдорӣ кард; он гоҳ ман
худро аз ӯ пинҳон мекардам:
13 Аммо ту, эй марди ба ман баробар, роҳнамои ман ва
ошнои ман будӣ.
14 Мо бо ҳам маслиҳати ширин карда, ҳамроҳ бо хонаи
Худо равон шудем.
15 Бигзор марг бар онҳо бигирад ва зуд ба дӯзах
афтанд, зеро ки шарорат дар манзилҳои онҳо ва дар
миёни онҳост.
16 Аммо ман Худоро мехонед; ва Худованд маро наҷот
хоҳад дод.
17 Шомҳо ва саҳар ва нисфирӯзӣ дуо хоҳам кард ва бо
овози баланд нидо хоҳам кард, ва ӯ овози Маро хоҳад
шунид.
18 Ӯ ҷони маро ба осоиштагӣ аз ҷанге ки бар зидди ман
буд, наҷот дод, зеро ки бо ман бисьёр буданд.
19 «Худо мешунавад ва онҳоро ранҷ хоҳад дод, ҳатто
ҳар кӣ низ дар пеш аст. Села. Чун дигаргуние надоранд,
аз Худо наметарсанд.
20 Дасти Худро бар зидди онҳое, ки бо ӯ сулҳ доранд,
дароз кард, аҳди худро шикаст.
21 Сухан аз даҳони ӯ нармтар аз равған, вале ҷанг дар
дилаш буд; Суханаш аз равған нармтар буд, аммо
шамшерҳои кашидашуда буданд.
22 Бори худро бар Худованд бигузор, ва Ӯ туро
дастгирӣ хоҳад кард: Ӯ ҳаргиз намегузорад, ки одилон
ба ларза афтанд.
23 Аммо Ту, эй Худо, онҳоро ба чоҳи ҳалокат хоҳӣ
фуровард; одамони хунхор ва маккор нисфи умри

худро нахоҳанд монд; аммо ман ба ту таваккал хоҳам кард.

БОБИ 56

1 (Ба сарнавози Йӯнаталемреҳоким, Михтоми Довуд, вақте ки фалиштиён ӯро дар Ҷат гирифтанд.) Ба ман марҳамат кун, эй Худо, зеро ки одам маро фурӯ мебарад; вай ҳар рӯз ҷанг мекунад, маро зулм мекунад.
2 Душманам ҳар рӯз маро фурӯ мебурданд, зеро ки бар зидди ман меҷанганд, эй Ҳаққи Таоло.
3 Бад-он замон битарсам, Ба ту таваккал кунам.
4 Дар Худо каломи Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт, ба Худо таваккал кардам; Ман наметарсам, ки ҷисм ба ман чӣ карда метавонад.
5 Ҳар рӯз суханони Маро мекашанд, Ҳама фикрашон бар зидди Ман аст.
6 Ҷамъ омада, пинҳон мешаванд, Қадамҳои маро нишон медиҳанд, Чун мунтазири ҷони мананд.
7 Оё бо шарорат раҳо ёбанд? бо хашми Худ мардумро ба замин парто, эй Худо.
8 Ту саргардонии маро мегӯӣ: ашкҳои маро дар шишаи худ андоз: оё онҳо дар китоби ту нестанд?
9 Вақте ки ман ба ту фарёд мезанам, душманонам бармегарданд; инро ман медонам; зеро ки Худо барои ман аст.
10Дар Худо каломи Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт: дар Худованд каломи Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт.
11 Ба Худо таваккал кардаам: наметарсам, ки одам бо ман чӣ карда метавонад.
12 Назрҳои Ту бар ман аст, эй Худо, Туро ҳамду сано хоҳам гуфт.
13 Зеро ки ҷони маро аз марг раҳоӣ додӣ: оё пойҳои маро аз афтодан раҳоӣ намедиҳӣ, то ки дар нури зиндагон ба ҳузури Худо биравам?

БОБИ 57

1 (Ба мусиқинавоз Алтасхит, Михтоми Довуд, вақте ки аз Шоул дар ғор гурехт.) Ба ман раҳм кун, эй Худо, ба ман раҳм кун, зеро ки ҷонам ба Ту таваккал мекунад, бале, дар сояи Ту Панохгоҳамро болҳо хоҳам кард, то он даме, ки ин мусибатҳо аз байн набаранд.
2 Ман ба Худои Таоло фарёд хоҳам кард; ба Худое ки ҳама чизро барои ман ба амал меоварад.
3 Ӯ аз осмон мефиристад, ва маро аз дашномҳои касе, ки маро фурӯ мебарад, наҷот хоҳад дод. Села. Худо раҳмату ростии худро мефиристад.
4Ҷони ман дар миёни шерҳост, ва Ман ҳатто дар миёни оташзанон, писарони одамон, ки дандонҳошон найза ва тир, ва забонашон шамшери тез аст.
5 Бартар бош, эй Худо, бар осмон. Бигзор ҷалоли Ту болотар аз тамоми замин бошад.
6 Барои қадамҳои Ман тӯр омода кардаанд; ҷони ман фурӯ ғалтидааст: онҳо дар пеши ман чоҳ кофтаанд, ки худашон дар миёни он афтодаанд. Села.
7 Дилам собит аст, эй Худо, дилам собит аст, Суруду ситоиш мекунам.
8 Эй ҷалоли ман, бедор шав; бедор, забур ва арфа: Ман худам барвақт бедор хоҳам шуд.
9 Туро, эй Худованд, дар миёни мардум ҳамду сано хоҳам гуфт, дар миёни халқҳо Туро тараннум хоҳам кард.
10 Зеро ки марҳамати Ту бар осмон бузург аст, ва ростии Ту бар абрҳо.
11 Сарбаланд бош, эй Худо, аз осмон, ҷалоли Ту бар тамоми замин бод.

БОБИ 58

1 (Ба сармусиқӣ, Алтасхит, Михтами Довуд.) Оё шумо, эй ҷамоат, ҳақиқатан сухани нек мегӯед? Оё шумо аз рӯи адолат ҳукм мекунед, эй фарзандони инсон?
2 Бале, шумо дар дил бадӣ мекунед; шумо зӯроварии дастҳои худро дар замин баркашед.
3 Бадкорон аз батн бегонаанд, баробари таваллуд шуданашон гумроҳ мешаванд ва дурӯғ мегӯянд.
4 Захри онҳо мисли захри мор аст: онҳо мисли зағирест, ки гӯши ӯро мебандад;
5 Ки нашнавад ба овози диловарон, Мафтункунанда ҳеҷ гоҳ ин қадар хирад.
6 Дандонҳои онҳоро, эй Худо, дар даҳони онҳо бишкан, дандонҳои бузурги шерҳои ҷавонро мешиканад, эй Худованд.
7 Бигзор онҳо чун обе, ки доим равон шавад, об шавад, Чун камонашро хам кунад, то тирҳои худро биандозад, бигзор онҳо пора-пора шаванд.
8 Мисли хазони обшаванда, Бигзор ҳар яке аз онҳо бигзарад: Мисли таваллуди бармаҳал, то офтобро набинанд.
9 Пеш аз он ки дегҳои шумо хорҳоро эҳсос накунанд, Ӯ онҳоро мисли гирдбод, ҳам зинда ва ҳам дар ғазаби Худ хоҳад бурд.
10 Одил чун интиқомро бубинад, шод хоҳад шуд: Пойҳои худро дар хуни шарирон шуст.
11 Пас, касе гӯяд: «Дар ҳақиқат барои некӯкорон мукофоте ҳаст; Ӯ Худое аст, ки дар рӯи замин доварӣ мекунад».

БОБИ 59

1 (Ба сарнавози навозанда Алтасхит, Михтоми Довуд; вақте ки Шоул фиристод, ва онҳо хонаро посбонӣ карданд, то ки ӯро бикушанд.) Маро аз душманонам раҳоӣ деҳ, эй Худои ман, маро аз онҳое ки бар зидди ман қиём мекунанд, муҳофизат кун.
2 Маро аз бадкорон раҳо кун, ва маро аз хунрезон раҳо кун.
3 Зеро ки инак, онҳо дар камари ҷони ман қарор доранд: тавоноён бар зидди Ман ҷамъ шудаанд; на барои гуноҳи ман, на барои гуноҳи ман, эй Худованд.
4 Бе айби ман давида, омода мешаванд: бедор, то ба ман мадад расонанд, ва инак.
5Пас, эй Худованд Худои лашкарҳо, Худои Исроил, бедор бош, то ки тамоми халқҳоро бубинӣ; ба ҳеҷ гуна таҷовузкорони шарир раҳм накун. Села.
6 Бегоҳӣ бармегарданд: мисли саг садо баланд карда, гирди шаҳрро давр мезананд.
7 Инак, онҳо бо даҳони худ гурез мезананд, шамшерҳо дар лабони онҳост;
8 Аммо Ту, эй Худованд, ба ҳоли онҳо хандон; тамоми халқҳоро масхара хоҳӣ кард.

9 Аз қуввати Ӯ ман туро интизор хоҳам буд, зеро ки
Худо муҳофизати ман аст.
10 Худои марҳамати ман аз ман манъ хоҳад кард: Худо
бигзорад, ки хоҳиши худро бар душманонам бубинам.
11 Онҳоро накушед, мабодо қавми Ман фаромӯш
кунанд; онҳоро бо қудрати худ пароканда кунед; ва
онҳоро фуруд овар, эй Худованд сипари мо.
12 Бигзор гуноҳи даҳони онҳо ва суханони лабони худ
ба ғурури худ ва лаънат ва дурӯғе ки мегӯянд, гирифта
шавад.
13 Онҳоро дар ғазаб месӯзонед, маҳв кунед, то ки
набошанд; ва бидонанд, ки Худо дар Яъқуб то ақсои
замин ҳукмронӣ мекунад. Села.
14 Ва шомгоҳон баргарданд; ва бигзор онҳо мисли саг
садо баланд кунанд ва дар гирду атрофи шаҳр гарданд.
15 Бигзор онҳо барои гӯшт саргардон шаванд ва агар
сер нашаванд, кина кунанд.
16 Аммо ман қуввати Туро тараннум хоҳам кард; Оре,
саҳар марҳамати Туро бо овози баланд тараннум хоҳам
кард, зеро ки Ту дар рӯзи мусибатам паноҳ ва
паноҳгоҳи ман будӣ.
17 Туро, эй қуввати ман, суруд хоҳам гуфт: зеро ки
Худо муҳофизати ман ва Худои марҳамати ман аст.

БОБИ 60

1 (Ба сардори навозанда дар Шушанедут, Михтоми
Довуд, ки таълим диҳад; вақте ки ӯ бо Арамнаҳароим
ва Арамзӯба ҷанг мекард, вақте ки Юоб баргашт, ва
Адӯмро дар водии намак дувоздаҳ ҳазор нафарро зад.)
Эй Худо, моро дур кардӣ , моро пароканда кардӣ,
норозӣ шудӣ; Эй боз ба суи мо ру кун.
2 Заминро ба ларза овардӣ. ту онро шикастӣ:
рахнаҳояшро шифо деҳ; зеро он меларзад.
3 Ба халқи худ сахт нишон додӣ, Ба мо нӯшонидӣ майи
ҳайрат.
4 Бар онон, ки аз ту метарсанд, байрақе додай, то ки он
аз рӯи ростӣ зоҳир шавад. Села.
5 То ки маҳбуби ту раҳо шавад; бо дасти ростат наҷот
деҳ ва маро бишнав».
6 Худо дар қудсияти Худ гуфт; Шод хоҳам шуд,
Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро берун
хоҳам овард.
7 Ҷилъод аз они ман аст, ва Менашше аз они ман аст;
Эфроим низ қуввати сари ман аст; Яҳудо қонунгузори
ман аст;
8 Мӯоб ҷомаи шустани ман аст; бар Адӯм кафшҳои
худро берун хоҳам кард: Фалиштиён, ба воситаи ман
пирӯз шавӣ.
9 Кӣ маро ба шаҳри қавӣ меорад? ки маро ба Адӯм
мебарад?
10 Оё намехоҳӣ, эй Худо, ки моро партофта будӣ? ва
Ту, эй Худо, ки бо лашкари мо берун нарафтӣ?
11 Аз мусибат ба мо мадад деҳ, зеро мадади одамӣ
беҳуда аст.
12 Ба воситаи Худо мо далерона рафтор хоҳем кард,
зеро ки Ӯ душманони моро поймол хоҳад кард.

БОБИ 61

1 (Ба сарнавози навозанда бар Негина, Забур аз Довуд.)
Оғои маро бишнав, эй Худо! ба дуои ман ҳозир шавед.
2 Аз паҳлӯи замин, ки дилам хӯрд, суи ту бихонам:
Маро ба санги баландтар аз ман бирасон.
3 Ба ман паноҳгоҳ будӣ, Аз душман манораи
мустаҳкам будӣ.
4 Дар хаймаи ту то абад хоҳам монд, Ба ниҳони болҳои
ту таваккал хоҳам кард. Села.
5 Зеро ки Ту, эй Худо, назрҳои маро шунидаӣ, ба ман
мероси онҳоеро, ки аз исми Ту метарсанд, додаӣ.
6 Умри подшоҳро дароз хоҳӣ кард, ва солҳои ӯро ба
наслҳо дароз хоҳӣ кард.
7 Ӯ то абад ба ҳузури Худо бимонад: эй эҳсон ва ростӣ
омода кун, ки Ӯро нигоҳ дорад.
8 Ҳамин тавр исми Туро то абад ҳамду сано хоҳам гуфт,
то ки ҳар рӯз назрҳои худро иҷро кунам.

БОБИ 62

1 (Ба сарнавози навозанда, ба Едутун, як таронаи
Довуд.) Дар ҳақиқат ҷони ман ба Худо интизор аст:
наҷоти ман аз Ӯст.
2 Ӯ танҳо санги ман ва наҷоти ман аст; ӯ ҳимояи ман
аст; Ман сахт рӯҳафтода намешавам.
3 То ба кай шумо дар бораи одам фасод мекунед?
Ҳамаатон кушта хоҳед шуд: мисли девори камон ва
мисли девори ларзон.
4 Фақат маслиҳат мекунанд, ки Ӯро аз ҷалоли худ
афкананд, аз дурӯғ лаззат мебаранд, бо даҳони худ
баракат медиҳанд, вале дар ботин лаънат мекунанд.
Села.
5 Ҷони ман, танҳо ба Худо мунтазир бош; зеро
интизории ман аз ӯст.
6 Ӯ танҳо санги ман ва наҷоти ман аст; Ӯ муҳофизати
ман аст; Ман ҳаракат намекунам.
7 Наҷот ва ҷалоли ман дар Худост; санги қуввати ман
ва паноҳгоҳи ман дар Худост.
8 Ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; Эй мардум, дили худро
ба ҳузури ӯ бирезед, ки Худо паноҳгоҳи мост. Села.
9 Албатта одамони паст ботиланд, ва мардони баланд
дурӯғанд: то дар тарозу гузошта шаванд, онҳо аз ботил
сабуктаранд.
10 Ба ситам таваккал макун, ва дар ғорат беҳуда нашав;
агар сарват афзояд, дилатро ба онҳо наандоз.
11 Худо як бор гуфт; ду бор шунидаам; ки қудрат аз
они Худост.
12 Ҳамчунин аз они Ту, эй Худованд, марҳамат аст,
зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи кораш подош медиҳӣ.

БОБИ 63

1 (Забур аз Довуд, вақте ки ӯ дар биёбони Яҳудо буд.)
Эй Худо, Ту Худои ман ҳастӣ; Барвақт туро меҷӯям:
ҷонам ташнаи ту аст, ҷисми ман дар замини хушку
ташна, ки об нест, орзуи ту дорад;
2 То бубинам қувват ва ҷалоли ту, Чунон ки туро дар
маъбад дидаам.
3 Зеро ки меҳрубонии ту беҳтар аз ҳаёт аст, Лабҳои
ман туро ситоиш хоҳанд кард.
4 Ҳамин тавр туро, то зиндаам, баракат хоҳам дод:
Дастҳои худро ба исми Ту боло хоҳам кард.
5 Ҷони ман аз мағзу чарбу сер хоҳад шуд; ва даҳони
ман Туро бо лабони шодмонӣ ситоиш хоҳад кард;

6 Чун туро бар бистари худ ёд кунам ва дар посбонии шаб бар ту андеша кунам.
7 Зеро ки ту ёри ман будӣ, бинобар ин дар сояи болҳои ту шод хоҳам шуд.
8 Ҷони ман аз паи ту меравад, дасти ростат маро дастгирӣ мекунад.
9 Аммо онҳое ки ҷони Маро меҷӯянд, то ки онро нобуд созанд, ба поёни замин хоҳанд рафт.
10 Онҳо аз шамшер хоҳанд афтод; онҳо насиби рӯбоҳҳо хоҳанд буд.
11 Аммо подшоҳ аз Худо шод хоҳад шуд; ҳар кӣ ба Ӯ қасам хӯрад, фахр хоҳад кард, лекин даҳони дурӯғгӯён баста хоҳад шуд.

БОБИ 64

1 (Ба сарнавози навозанда, як таронаи Довуд.) Овози маро бишнав, эй Худо, дар дуои ман, ҷонамро аз тарси душман нигоҳ дор.
2 Маро аз машварати ниҳон ниҳон кун; аз шуриши коргарони бадкирдор:
3 Онон, ки забонашонро мисли шамшер ба ҳам мезананд, ва камонҳошонро хам мекунанд, то тирҳои худро парронанд, ҳатто суханони талх.
4 То андар ниҳон тир оваранд ба камол, Ба ногаҳон тир оваранд, ва натарсанд.
5 Онҳо худро дар кори баде рӯҳбаланд мекунанд, ба пинҳонӣ дом мезананд; мегӯянд: «Кӣ онҳоро хоҳад дид?
6 Онҳо гуноҳҳоро меҷӯянд; чустучуи богайрат ба чо меоваранд: хам фикру зикри хар яки онхо ва хам дилаш чукур аст.
7 Аммо Худо ба онҳо тире меандозад; ногаҳон захмӣ хоҳанд шуд.
8 Пас, забони худро бар худ хоҳанд зад: ҳар кӣ онҳоро бубинад, гурезад.
9 Ва ҳама хоҳанд тарсида, кори Худоро эълон хоҳанд кард; зеро ки онҳо дар бораи аъмоли Ӯ оқилона андеша хоҳанд кард.
10 Одил дар Худованд шод хоҳад шуд, ва ба Ӯ таваккал хоҳанд кард; ва ҳамаи ростқавлон фахр хоҳанд кард.

БОБИ 65

1 (Ба сарнавози навозанда, як тарона ва суруди Довуд.) Ҳамду сано мунтазири Ту, эй Худо, дар Сион, ва назр барои Ту иҷро хоҳад шуд.
2 Эй, ки дуоро мешунавӣ, ҳама башар назди ту хоҳад омад.
3 Гуноҳҳо бар ман ғолиб омадаанд, вале гуноҳҳои моро Ту пок хоҳӣ кард.
4 Хушбахт аст он шахсе ки ту ӯро интихоб карда, ба ту наздик мекунӣ, то ки дар ҳавлии ту сокин гардад: мо аз некӯаҳволии хонаи ту, ҳатто аз маъбади муқаддаси ту қаноат хоҳем кард.
5 Бо корҳои даҳшатнок дар адолат ба мо ҷавоб хоҳӣ дод, эй Худои наҷоти мо; ки эътимоди тамоми ақсои замин ва дур аз бахр ҳастанд;
6 Ки бо қуввати худ кӯҳҳоро мустаҳкам мекунад; бо қудрат баста шудан:
7 Ки садои баҳрҳо, ғавғои мавҷҳои онҳо ва ғавғои мардумро ором мекунад.
8 Сокинони ақибмонда низ аз аломатҳои Ту метарсанд: сафарҳои субҳу шомро шод мегардонӣ.
9 Ту заминро тамошо карда, онро об медиҳӣ, онро аз дарёи Худо, ки пур аз об аст, ғанӣ мегардонӣ; Ту ба онҳо ҷуворимакка тайёр мекунӣ, вақте ки онро рӯзӣ додаӣ.
10 Ту пуштаҳои онро ба фаровонӣ об медиҳӣ, ҷӯякҳояшро сокин мекунӣ, бороналарм мекунӣ, чашмаҳои онро баракат медиҳӣ.
11 Солро бо некии худ тоҷ мекунӣ; ва роҳҳои ту фарбеҳ мешавад.
12 Онҳо ба чарогоҳҳои биёбон меафтанд, ва теппаҳо аз ҳар тараф шодӣ мекунанд.
13 Чарогоҳҳо бо рама пӯшидаанд; водиҳоро низ ҷуворимакка фаро гирифтааст; аз шодӣ фарьёд мезананд, суруд мехонанд.

БОБИ 66

1 (Ба сарнавози навозанда, суруд ё Забур.) Дар тамоми заминҳо, Худоро шодӣ кунед:
2 Васфи исми Ӯро бихонед, Ситоиши Ӯро ҷалол диҳед.
3 Ба Худо бигӯ: «Чӣ гуна даҳшатнок дар аъмоли худ ҳастӣ! ба туфайли бузургии қудрати ту душманонат ба ту итоат хоҳанд кард.
4 Тамоми замин ба ту саҷда хоҳад кард, ва бароят суруд хоҳад хонд. онҳо ба исми Ту суруд хоҳанд хонд. Села.
5 Биёед ва корҳои Худоро бубинед: Ӯ нисбат ба фарзандони одам даҳшатовар аст.
6 Ӯ баҳрро ба хушкӣ мубаддал гардонд; Онҳо аз обхезӣ пиёда гузаштанд; Дар он ҷо мо аз Ӯ шодӣ кардем.
7 Бо қудрати худ то абад ҳукмронӣ мекунад; чашмони Ӯ ба халқҳо менигарад: исёнгарон худро сарбаланд накунанд. Села.
8 Эй мардум, Худои моро ҳамду сано гӯй, ва овози ҳамду санои Ӯро ба гӯш расон!
9 Ки ҷони моро дар ҳаёт нигоҳ медорад ва намегузорад, ки пойҳои моро ҷунбонад.
10 Зеро ки Ту, эй Худо, моро озмудаӣ, Ту моро озмудаӣ, чунон ки нуқра озмуда шудааст.
11 Ту моро ба тӯр овардӣ; бар камари мо ранҷ гузоштӣ.
12 Мардумро бар сари мо савор кардаӣ; Мо аз оташ ва аз об гузаштем, вале Ту моро ба ҷои сарватманд берун овардӣ.
13Бо қурбониҳои сӯхтанӣ ба хонаи ту хоҳам рафт: назрҳои худро ба ту хоҳам дод,
14 Ки лабҳои ман гуфтам, ва даҳони ман, вақте ки дар тангӣ будам.
15 Ман барои ту қурбониҳои сӯхтании фарбеҳро бо бухури кӯчқорҳо тақдим хоҳам кард; Ман говҳоро бо буз пешкаш мекунам. Села.
16 Биёед ва бишнавед, эй ҳамаи тарси Худо, ва ман он чиро, ки ӯ барои ҷонам кардааст, баён хоҳам кард.
17 Ман бо даҳони худ ба ӯ нидо кардам, ва ӯ бо забони ман ситоиш карда шуд.
18Агар дар дили худ шароратро бинам, Худованд маро намешунавад;
19 Аммо Худо маро шунид; Ӯ ба садои дуои ман гӯш дод.
20 Муборак аст Худое, ки дуои маро ва раҳмати Худро аз ман рад накардааст.

БОБИ 67

1 (Ба сарнавози мусиқии Негинот, Забур ё Суруд.)
Худо ба мо раҳм кунад ва моро баракат диҳад; ва
чеҳраи Ӯро бар мо равшан гардон; Села.
2 То ки роҳи ту бар рӯи замин маълум гардад,
саломатии наҷоти ту дар миёни ҳамаи халқҳо.
3 Бигзор мардум Туро ситоиш кунанд, эй Худо; бигзор
тамоми мардум Туро ситоиш кунанд.
4 Бигзор халқҳо шод шаванд ва аз шодӣ суруд
бихонанд, зеро ки Ту қавмро ба таври одилона доварӣ
хоҳӣ кард, ва халқҳоро бар рӯи замин ҳукмронӣ хоҳӣ
кард. Села.
5 Бигзор мардум Туро ситоиш кунанд, эй Худо; бигзор
тамоми мардум Туро ситоиш кунанд.
6 Он гоҳ замин ҳосили худро медиҳад; ва Худо, ҳатто
Худои мо низ, моро баракат хоҳад дод.
7 Худо моро баракат хоҳад дод; ва тамоми ақсои замин
аз Ӯ метарсанд.

БОБИ 68

1 (Ба сарнавози «Забур ё Суруди Довуд».) Бигзор Худо
эҳьё шавад, душманонаш пароканда шаванд;
нафратдорон низ аз пеши Ӯ гурезанд.
2 Чӣ тавре ки дуд берун меравад, онҳоро биронед,
чунон ки муми дар пеши оташ об мешавад, бигзор
бадкорон дар ҳузури Худо нобуд шаванд.
3 Бигзор одилон шод шаванд; Бигзор онҳо ба ҳузури
Худо шодӣ кунанд; оре, бағоят шодӣ кунанд.
4 Худоро бихонед, исми Ӯро ҳамду сано хонед:
Саворонеро, ки бар осмон ба исми Ӯ ЯҲ, ҳамду сано
хонед, ва дар ҳузури Ӯ шодӣ кунед.
5 Падари ятимон ва довари бевазанон Худо дар макони
муқаддаси Ӯст.
6 Худо хилватхоро ба хонаҳо ҷойгир мекунад,
занҷирҳоро берун мекунад, вале исёнгарон дар замини
хушк сокинанд.
7 Эй Худо, вакте ки Ту пеши қавми Худ берун меомадӣ,
вакте ки аз биёбон мегаштӣ; Села:
8 Замин ба ларза омад, осмон низ ба ҳузури Худо фурӯ
ғалтид; ҳатто худи Сино дар ҳузури Худо, Худои
Исроил, ҷунбид.
9 Ту, эй Худо, борони фаровон фиристодӣ, то мероси
Худро, ки хаста шуд, устувор сохтӣ.
10 Ҷамоати Ту дар он сокин аст: Ту, эй Худо, аз эҳсони
Худ барои бенавоён омода кардаӣ.
11Худованд калом дод: ҷамъи интишоркунандагон
бузург аст.
12 Подшоҳони лашкар гурехтанд, ва зане ки дар хона
монд, ғаниматро тақсим кард.
13 Ҳарчанд дар миёни дегҳо ниҳон дошта бошед ҳам,
мисли болҳои кабӯтаре хоҳед буд, ки аз нуқра пӯшида
ва парҳояш бо тиллои зард.
14 Вақте ки Худои Қодири Мутлақ подшоҳонро дар он
пароканда кард, он мисли барф дар Салмӯн сафед буд.
15Тӯпи Худо мисли теппаи Бошон аст; теппаи баланде
мисли теппаи Бошон.
16 Чаро шумо, эй кӯҳҳои баланд, ҷахед? Ин теппаест,
ки Худо мехоҳад дар он сокин шавад. Оре, Худованд
дар он то абад сокин хоҳад буд.
17 Аробаҳои Худо бист ҳазор, ҳатто ҳазорон
фариштаанд; Худованд дар миёни онҳост, чунон ки дар
Сино, дар қудс аст.
18 Ту бар баланд баромадӣ, асиронро ба асирӣ бурдӣ;
барои одамон инъомҳо гирифтаӣ; Оре, барои исёнгарон
низ, то ки Худованд Худо дар миёни онҳо сокин бошад.
19 Муборак аст Худованде, ки ҳар рӯз моро аз
неъматҳо пур мекунад, Худои наҷоти мо! Села.
20 Он ки Худои мост, Худои наҷот аст; Ва корҳо аз
марг аз они Худост.
21 «Лекин Худо сари душманони Худро захмӣ хоҳад
кард, ва мӯйсафеди мӯйсафедро, ки ҳанӯз дар гуноҳҳои
худ боқӣ мемонад.
22Худованд гуфт: «Ман аз Бошон боз хоҳам овард, ва
қавми Худро аз қаъри баҳр боз хоҳам овард;
23 «То ки пои ту ба хуни душманонат ғарқ шавад, ва
забони сагонат дар он тар шавад.
24 Онҳо рафтани Туро, эй Худо, диданд; ҳатто рафтани
Худои ман, Подшоҳи ман, дар маъбад.
25 Сарояндагон пеш мерафтанд, навозандагон аз паси
онҳо; дар байни онхо духтароне хам буданд, ки бо
тембр бозӣ мекарданд.
26 Дар ҷамоатҳо Худоро, Худовандро аз чашмаи
Исроил ҳамду сано гӯед.
27Биньёмини хурд бо ҳокими онҳо, миронии Яҳудо ва
шӯрои онҳо, мирони Забулун ва мирони Нафтолӣ
ҳастанд.
28 Худои ту ба қуввати ту амр додааст: қувват деҳ, эй
Худо, он чиро, ки барои мо кардаӣ.
29 Ба хотири маъбади ту дар Ерусалим подшоҳон ба ту
тӯҳфаҳо хоҳанд овард.
30 Гурӯҳи найзадорон, анбӯҳи говҳоро бо гӯсолаҳои
қавм мазаммат кун, то ки ҳар кас худро бо тангаҳои
нукра таслим кунад; қавмеро, ки аз ҷанг лаззат
мебаранд, пароканда кун.
31 Сардорон аз Миср берун хоҳанд омад; Эфиопия ба
зудӣ дастҳои худро сӯи Худо дароз мекунад.
32 Эй салтанатҳои замин, Худоро бихонед;
Худовандро ҳамду сано хонед; Села:
33 Ба он ки савор бар осмони қадим, Инак, Ӯ овози
Худро мефиристад, ва ин овози пурқувват аст.
34 Ба Худо қувват диҳед: ҷалоли Ӯ бар Исроил аст, ва
қуввати Ӯ дар абрҳост.
35 Эй Худо, ту аз ҷойҳои муқаддаси Худ даҳшатнок
ҳастӣ; Худои Исроил Он аст, ки ба қавми Худ қувват
ва қувват мебахшад. Худо муборак бошад.

БОБИ 69

1 (Ба сармусиқӣ бар Шошанним, Забур аз Довуд.)
Маро наҷот деҳ, эй Худо; зеро ки обҳо ба ҷони ман
дохил мешаванд.
2 Дар ботлоқи амике ғӯтаам, дар он ҷое ки истодагарӣ
нест: Ба обҳои чуқуре омадаам, ки обхезиҳо маро фаро
мегирад.
3 Аз гирям хаста шудаам, гулӯям хушк шудааст:
чашмонам меафтад, то Худои худро интизорам.
4 Онҳое, ки аз ман бе ягон сабаб нафрат мекунанд, аз
мӯйҳои сари ман зиёдтаранд: Онҳое ки маро ба ноҳақ
душмани ман нобуд мекунанд, тавоно ҳастанд; ва он
чиро, ки нагирифтаам, барқарор кардам.

5 Эй Худо, ҷаҳолати маро медонӣ; ва гуноҳҳои ман аз ту пӯшида нест.
6 Онҳое, ки Туро интизоранд, эй Худованд Худои лашкарҳо, аз барои ман хиҷил нашаванд; Бигзор онҳое ки Туро меҷӯянд, аз барои ман, эй Худои Исроил, хиҷил нашаванд.
7 Зеро ки ман ба хотири Ту таҳқир кардаам; шарм руямро фаро гирифтааст.
8 Ман барои бародаронам бегона ва барои фарзандони модарам бегона шудаам.
9Зеро ки рағбати хонаи ту маро хӯрд; ва маломати онҳое ки туро мазаммат кардаанд, бар ман афтодааст.
10 Вақте ки ман гиря кардам ва ҷонамро бо рӯза пок кардам, ин боиси маломати ман буд.
11 Либоси худро низ палос сохтам; ва ман барои онҳо зарбулмасал шудам.
12 Онҳое ки дар назди дарвоза нишастаанд, бар зидди Ман сухан мегӯянд; ва ман суруди майзадагон будам.
13 Аммо дар бораи ман, эй Худованд, дуои ман дар замони мақбул ба Ту аст: эй Худо, дар раҳмати фаровони Худ, дар ростии наҷоти Худ маро бишнав.
14 Маро аз ботлоқ раҳоӣ деҳ, ва ғарқ нашавам: бигзор ман аз бадбинони ман ва аз обҳои чуқур раҳо шавам.
15 Маро сел набарад, ва чуқур маро фурӯ набарад, ва чоҳ даҳони худро бар ман набандад.
16 Маро бишнав, эй Худованд! зеро ки меҳрубонии Ту нек аст: ба ҳасби марҳамати ту ба ман рӯй гардон.
17 Ва рӯи худро аз бандаи худ пинҳон макун; зеро ки ман дар изтироб ҳастам: зуд маро бишнавед.
18 Ба ҷони ман наздик шавед ва онро фидия диҳед: маро аз душманонам раҳо кунед.
19 Ту дашном ва расвоии маро ва нангини маро донӣ; ҳама душманони ман пеши туст.
20 Маломат дили маро шикаст; Ва ман пур аз гарон ҳастам; ва барои тасаллиятдиҳандагон, аммо наёфтам.
21 Барои хӯрокам ба ман заҳра низ доданд; ва дар ташнагӣ ба ман сирко доданд, то бинӯшам.
22 Бигзор дастархони онҳо дар пеши назари онҳо дом гардад;
23 Бигзор чашмони онҳо тира шавад, то набинанд; ва камарашонро доимо ба ларза оваранд.
24 Ғазаби Худро бар онҳо рехт, ва бигзор ғазаби ту бар онҳо бигирад.
25 Бигзор манзили онҳо хароб шавад; ва ҳеҷ кас дар хаймаҳои худ сокин нашаванд.
26 Зеро Он Касеро, ки Ту задаӣ, таъқиб мекунанд; ва онҳо ба ғаму андӯҳи онҳое, ки ту онҳоро маҷрӯҳ кардаӣ, сухан мегӯянд.
27 Ба гуноҳи онҳо шарорат илова кун, ва онҳо ба адолати Ту наоянд.
28 Бигзор онҳо аз китоби зиндаҳо маҳв карда шаванд, ва бо одилон навишта нашаванд.
29 Валекин ман бенаво ва ғамгинам; бигзор наҷоти Ту, эй Худо, маро боло бардор.
30 Номи Худоро бо суруд ҳамду сано хоҳам гуфт, ва Ӯро бо шукргузорӣ ситоиш хоҳам кард.
31Ин низ ба Худованд писанд хоҳад омад, ки аз гов ё гове ки шох ва туя дорад.
32 Фурӯтанон инро дида, шод хоҳанд шуд, ва дили шумо, ки Худоро меҷӯянд, зинда хоҳад монд.
33 Зеро ки Худованд мискинонро мешунавад, ва бандиҳои Худро хор намекунад.
34 Бигзор осмон ва замин Ӯро ситоиш кунанд, баҳрҳо ва ҳар чизе ки дар онҳо ҳаракат мекунад.
35 Зеро ки Худо Сионро наҷот хоҳад дод, ва шаҳрҳои Яҳудоро бино хоҳад кард, то ки онҳо дар он ҷо сокин шаванд ва онро тасарруф кунанд.
36 Насли бандагони Ӯ низ вориси он хоҳанд шуд; ва дӯстдорони исми Ӯ дар он сокин хоҳанд шуд.

БОБИ 70

1 (Ба мусиқинавоз, як таронаи Довуд, то ба ёд оварад.) Шитоб кун, эй Худо, маро раҳоӣ кун; Ба ман шитоб кун, эй Худованд.
2 Касоне, ки ҷони маро меҷӯянд, хиҷилу хиҷил шаванд; онон, ки ранҷи маро меҷӯянд, ақиб ва саргардон шаванд.
3 Ба мукофоти расвои худ, ки мегӯянд: «Оҳ, оҳ»
4 Бигзор ҳамаи онҳое ки Туро меҷӯянд, аз Ту шодӣ кунанд ва шод шаванд;
5 Валекин ман бенаво ва мӯҳтоҷам: сӯи ман шитоб кун, эй Худо, Ту мададгори ман ва раҳокунандаи ман ҳастӣ; Эй Парвардигори ман, дармон накун.

БОБИ 71

1 Ба Ту, эй Худованд, таваккал мекунам, Маро ҳаргиз ошуфта накунам.
2 Маро бо адолати Худ раҳоӣ деҳ ва раҳоӣ деҳ; гӯши худро сӯи ман кун ва маро наҷот деҳ.
3 Паноҳгоҳи пурқуввати ман бош, ки ман ҳамеша ба он супурд; Ту фармон додаӣ, ки маро наҷот диҳӣ; зеро ки ту санги ман ва қалъаи ман ҳастӣ.
4 Маро, эй Худои ман, аз дасти бадкорон, аз дасти одами золим ва золим раҳо кун.
5 Ту, эй Худованд Худо, умеди ман, Ту аз ҷавониам такягоҳи ман ҳастӣ.
6 Ту маро аз шиками модар бардоштанд: Ту ҳастӣ, ки маро аз шиками модарам берун овардӣ: ҳамду санои ман ҳамеша бар Ту хоҳад буд.
7 Ман барои бисёриҳо тааҷҷубоварам; аммо ту паноҳгоҳи мустаҳками ман ҳастӣ.
8 Бигзор даҳони ман аз ситоиши Ту ва аз иззати Ту тамоми рӯз пур шавад.
9 Маро дар айёми пирӣ тарк накун; вақте ки қуввати ман суст мешавад, маро тарк макун.
10 Зеро ки душманонам бар зидди ман сухан мегӯянд; ва онҳое ки мунтазири ҷони Ман ҳастанд, машварат мекунанд,
11 Гуфт: "Худо Ӯро тарк кардааст; таъқиб кунед ва бигиред". зеро касе нест, ки ӯро раҳо кунад.
12 Худоё, аз ман дур мабош, эй Худои ман, ба ёрии ман шитоб кун.
13 Бигзор онҳо, ки душманони ҷони ман ҳастанд, хиҷил ва нобуд шаванд; бигзор онҳо сарзаниш ва нангу номусро пӯшонанд, ки ранҷи маро меҷӯянд.
14 Аммо ман ҳамеша умед хоҳам дошт ва Туро торафт бештар ҳамду сано хоҳам гуфт.
15 Даҳони Ман тамоми рӯз адолати Ту ва наҷоти Туро нишон хоҳад дод; зеро ман шумораи онҳоро намедонам.
16Бо қуввати Худованд Худо хоҳам рафт, адолати Туро, ҳатто аз туро, ёд хоҳам кард.

17 Эй Худо, Ту маро аз ҷавониам таълим додӣ, ва то
ҳол корҳои мӯъҷизаҳои Туро эълон кардаам.
18 Ва алҳол, вақте ки ман пир шудам ва мӯйсафед
шудам, эй Худо, маро тарк накун; то даме ки қуввати
Туро ба ин насл ва қуввати Туро ба ҳар каси оянда
нишон додам.
19 Адолати Ту низ, эй Худо, хеле баланд аст, ки корҳои
бузург кардааст: Худое, ки ба Ту монанд аст!
20 Ту, ки ба ман мусибатҳои бузург ва дардовар нишон
додӣ, маро боз зинда хоҳӣ кард, ва маро аз қаъри замин
барнагардон.
21 Бузургии маро афзун хоҳӣ кард, ва маро аз ҳар
тараф тасаллӣ хоҳӣ дод.
22 Туро бо забур ҳамду сано хоҳам гуфт, эй Худои ман,
Туро бо барфа хоҳам хонд, эй Қуддуси Исроил.
23 Вақте ки ман барои ту суруд мехонам, лабҳои ман
хеле шод хоҳанд шуд; ва ҷони маро, ки онро фидия
додаӣ.
24 Забони ман низ тамоми рӯз дар бораи адолати Ту
сухан хоҳад гуфт;

БОБИ 72

1 (Забур барои Сулаймон.) Додҳои Худро ба подшоҳ
бирасон, эй Худо, ва адолати Худро ба писари подшоҳ.
2 Халқи туро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва
мискинони туро бо доварӣ.
3 Кӯҳҳо ба мардум осоиштагӣ хоҳанд овард, ва теппаҳо
бо адолат.
4 Ба мискинон доварӣ хоҳад кард, фарзандони
бенавоёнро наҷот хоҳад дод, ва ситамгарро пора-пора
хоҳад кард.
5 То он даме, ки офтобу моҳ дар тӯли наслҳо боқӣ
мемонад, аз ту метарсанд.
6 Ҳамчун борон бар алафи дараванда борид, Ҳамчун
боронҳое, ки заминро об мекунанд.
7 Дар айёми Ӯ одилон нашъунамо хоҳанд ёфт; ва
фаровонии осоиштагӣ то даме ки моҳ пойдор аст.
8 Ӯ низ аз баҳр то баҳр ва аз дарё то ақсои замин
салтанат хоҳад дошт.
9 Сокинони биёбон пеши Ӯ саҷда хоҳанд кард; ва
душманонаш хокро лесида хоҳанд кард.
10Подшоҳони Таршиш ва ҷазираҳо ҳадяҳо хоҳанд
овард; подшоҳони Сабо ва Сабо ҳадяҳо хоҳанд овард.
11 Бале, ҳама подшоҳон пеши ӯ хоҳанд афтод; ҳама
халқҳо ба ӯ хизмат хоҳанд кард.
12 Зеро ки мискинонро, вақте ки нидо мекунад, раҳо
хоҳад дод; камбағалон низ ва касе ки ёваре надорад.
13 Ӯ бенавоён ва бенавоёнро раҳм хоҳад дод, ва
ҷонҳои мискинонро наҷот хоҳад дод.
14 Ӯ ҷони онҳоро аз макр ва зӯроварӣ раҳо хоҳад кард,
ва хуни онҳо дар назари Ӯ гаронбаҳо хоҳад буд.
15 Ва ӯ зинда хоҳад шуд, ва аз тиллои Сабо ба ӯ дода
хоҳад шуд; ва ҳар рӯз ситоиш хоҳад шуд.
16 Дар замин бар болои кӯҳҳо як мушт ҷуворимакка
хоҳад буд; меваи он мисли Лубнон меларзад, ва
сокинони шаҳр мисли алафи замин мешукуфанд.
17 Номи Ӯ то абад пойдор хоҳад буд; исми Ӯ то даме
ки офтоб боқӣ хоҳад монд; ва одамон дар Ӯ баракат
хоҳанд ёфт; ҳама халқҳо Ӯро муборак хоҳанд хонд.
18Муборак аст Худованд Худо, Худои Исроил, ки
танҳо корҳои аҷоиб мекунад.
19 Ва исми ҷалоли Ӯ то абад муборак бод; ва бигзор
тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур шавад; Омин ва омин.
20 Дуои Довуд ибни Йисой ба охир расид.

БОБИ 73

1 (Забур аз Ософ.) Дар ҳақиқат Худо ба Исроил некӣ
мекунад, ҳатто ба онҳое ки дили пок доранд.
2 Аммо пойҳоям қариб ки рафт; қадамҳои ман қариб
лағжида буданд.
3 Зеро ки ба нодон ҳасад бурдам, Чу ободии
бадкоронро дидам.
4 Зеро ки дар марги онҳо банд нест, балки қуввати
онҳо устувор аст.
5 Онҳо мисли дигарон дар изтироб нестанд; ва онҳо
мисли дигар одамон азоб накашанд.
6 Пас, ғурур онҳоро ҳамчун занҷир иҳота мекунад;
зӯроварӣ онҳоро ҳамчун ҷомае мепӯшонад.
7 Чашмони онҳо аз фарбеҳӣ дуранд: онҳо аз дилашон
зиёдтар аст.
8 Онҳо фосид ҳастанд ва дар бораи зулм бадӣ мегӯянд,
баланд сухан мегӯянд.
9 Онҳо даҳони худро ба осмон ниҳодаанд, ва
забонашон дар замин роҳ меравад.
10 «Бинобар ин қавми Ӯ ба ин ҷо бармегарданд, ва оби
косаи пур ба сӯи онҳо ҷорӣ мешавад.
11 Ва мегӯянд: «Худо аз куҷо медонад? ва оё дар
Худои Таоло дониш ҳаст?
12 Инак, инҳо осиёнанд, ки дар ҷаҳон комёб мешаванд;
боигариро зиёд мекунанд.
13 Ба ростӣ ман диламро беҳуда пок кардам, ва
дастҳоямро бегуноҳ шустам.
14 Зеро ки тамоми рӯз маро азоб мекашанд ва ҳар
саҳар азоб мекашанд.
15 Агар гӯям, чунин хоҳам гуфт; инак, ман бояд насли
фарзандони туро хафа кунам.
16 Вақте ки ман фикр мекардам, ки инро донам, барои
ман хеле дарднок буд;
17 То даме ки ба маъбади Худо даромадам; баъд
фаҳмидам, ки охири онҳо.
18 Албатта онҳоро дар ҷойҳои лағжиш ҷойгир кардаӣ,
онҳоро ба ҳалокат андохтӣ.
19 Чӣ гуна онҳо ба харобазор оварда шудаанд, чунон
ки дар як лаҳза! бо ваҳшат комилан фаро гирифта
шудаанд.
20 Чун хобе, ки бедор мешавад; Пас, эй Худованд,
ҳангоме ки бедор мешавӣ, ба сурати онҳо беэътиноӣ
хоҳӣ кард.
21 Чунин шуд дилам ғамгин, Ба банди худ сӯхтам.
22 Ман он қадар нодон ва нодон будам: пеши ту мисли
ҳайвони ваҳшӣ будам.
23 Бо вуҷуди ин Ман ҳамеша бо Ту ҳастам: Ту маро аз
дасти рости Ман нигоҳ доштаӣ.
24 Бо маслиҳати худ маро роҳнамоӣ хоҳӣ кард, ва баъд
маро ба ҷалол қабул хоҳӣ кард.
25 Ман дар осмон ҷуз ту кист? ва дар рӯи замин ҳеҷ
каси дигаре нест, ки ҷуз ту бихоҳам.
26 Бадани ман ва дили ман суст мешавад, аммо Худо
қуввати дили ман ва насиби ман то абад аст.
27 Зеро ки инак, онҳое ки аз ту дуранд, ҳалок хоҳанд
шуд; Ту ҳамаи онҳоеро, ки аз ту зино мекунанд, нобуд
кардаӣ.

28 Аммо барои ман хуб аст, ки ба Худо наздик шавам: ман ба Худованд Худо таваккал кардам, то ки тамоми аъмоли Туро баён кунам.

БОБИ 74

1 (Масчили Ософ.) Худоё, чаро моро то абад дур кардӣ? Чаро хашми Ту бар гӯсфандони чарогоҳат фурӯ меравад?
2 Ҷамоати худро, ки аз қадим харидаӣ, ба ёд овар; асои мероси худ, ки онро фидия додаӣ; ин кӯҳи Сион, ки дар он шумо сукунат кардаед.
3 Пойҳои худро ба харобаҳои абадӣ боло кун; ҳатто ҳар он чи ки душман дар маъбад бадӣ карда буд.
4 Душманони ту дар миёни ҷамоатҳои ту наъра мекунанд; барои нишонахо прапорщикхо гузоштанд.
5 Марде машҳур буд, ки бар дарахтони ғафс табар бардошт.
6Вале акнун онҳо бо табару болға кандакориҳои онро якбора вайрон мекунанд.
7 Ба маъбади Ту оташ афканданд, маскани исми Туро ба замин андохта, палид кардаанд.
8 Онҳо дар дили худ мегуфтанд: "Биёед онҳоро якҷоя нест кунем; онҳо тамоми куништҳои Худоро дар замин сӯзонданд".
9 Мо нишонаҳои худро намебинем: дигар ҳеҷ пайғамбаре нест ва дар миёни мо касе нест, ки то кай медонад.
10 Худоё, то ба кай душман сарзаниш мекунад? Оё душман ба номи Ту то абад куфр гӯяд?
11 Чаро дасти рости худро, ҳатто дасти ростатро кашид? онро аз синаи худ канда.
12 Зеро ки Худо Подшоҳи ман аст, ки дар миёни замин наҷотбахш аст.
13 Ба қуввати худ баҳрро тақсим кардӣ, Сари аждаҳоро дар об пора кардӣ.
14 Ту каллаҳои левиафонро пора-пора кардӣ, ва ӯро барои гӯшт ба мардуми биёбон додӣ.
15 Чашмаро пора-пора кардӣ, Дарёҳои пурқувватро хушк кардӣ.
16 Рӯз аз они туст, шаб низ аз они туст: нур ва офтобро муҳайё кардаӣ.
17 Ҳама сарҳадҳои заминро муқаррар кардаӣ, Тобистону зимистонро ту сохтаӣ.
18Инро ба ёд овар, ки душман, эй Худованд, дашном дод, ва мардуми нодон ба исми Ту куфр заданд.
19 Ҷони кабӯтари худро ба анбӯҳи шарирон таслим накун; ҷамоати мискинони худро то абад фаромӯш накун.
20 Ба аҳд эҳтиром гузоред, зеро торикии замин пур аз масканҳои бераҳмона аст.
21 Бигзор золимон хиҷил барнагарданд, Бигзор мискинон ва мискинон исми Туро ситоиш кунанд.
22 Бархез, эй Худо!
23 Овози душманони худро фаромӯш накун: шӯру ғавғои онҳое ки бар зидди ту қиём мекунанд, доимо меафзояд.

БОБИ 75

1 (Ба сарнавози Олташхит, Таронаи Асаф.) Туро, эй Худо, шукр мегӯем, Туро шукр мегӯем, зеро ки исми Ту наздик аст аъмоли мӯъҷизаҳои Ту.
2 Вақте ки ҷамоатро қабул кунам, аз рӯи адолат доварӣ хоҳам кард.
3 Замин ва тамоми сокинони он пароканда шуд, Сутунҳои онро бардоштам. Села.
4 Ба аблаҳон гуфтам: "Беақлӣ накунед, ва ба шарирон: "Шоҳро набардоред".
5 Шохи худро бар баланд макун, Гардан сахт магӯ.
6 Зеро ки пешбарӣ на аз шарқ меояд, на аз ғарб ва на аз ҷануб.
7 Аммо Худо Довар аст: Ӯ якеро зер мекунад ва дигареро муқаррар мекунад.
8 Зеро ки коса дар дасти Худованд аст, ва шароб сурх аст; пур аз омехта аст; ва аз он мерезад, вале боқимондаҳои он тамоми шарирони замин онҳоро берун карда, хоҳанд нӯшид.
9 «Лекин Ман то абад эълон хоҳам кард; Ман ба Худои Яъқуб ҳамду сано хоҳам гуфт.
10 Ҳамаи шохҳои шариронро низ бурида хоҳам дод; балки шоххои одилон баланд хоханд шуд.

БОБИ 76

1 (Ба сарнавози мусиқии Негинот, «Забур ё Суруди Ософ.) Дар Яҳудо Худо маълум аст: исми Ӯ дар Исроил бузург аст.
2 Дар Салим низ хаймаи ӯ ва маскани ӯ дар Сион аст.
3 Дар он ҷо тирҳои камон, сипару шамшеру ҷангро мешиканад. Села.
4 Ту аз кӯҳи дарранда пурҷалолтару бартарӣ.
5 Диловарон вайрон шуда, хобидаанд, ва ҳеҷ яке аз мардони тавоно дасти худро наёфтааст.
6 Аз сарзаниши ту, эй Худои Яъқуб, ароба ва асп ба хоби мурда афтоданд.
7 Ту, эй ту, ҳаросон ҳастӣ, ва вақте ки ту хашмгин шавӣ, кист, ки пеши ту истода метавонад?
8 Ту додӣ, ки доварӣ аз осмон шунида шавад; замин тарсид ва ором буд,
9 Вақте ки Худо барои доварӣ бархост, то тамоми ҳалимони рӯи заминро наҷот диҳад. Села.
10 Албатта, ғазаби одамӣ туро ситоиш хоҳад кард, бақияи ғазабро боздор.
11 Назр кун ва ба Худованд Худои худ адо кун: бигзор ҳамаи онҳое ки гирду атрофи Ӯ ҳастанд, ба касе ки бояд тарсонанд, ҳадяҳо биёранд.
12 Рӯҳи сарваронро нест хоҳад кард, Ӯ ба подшоҳони замин даҳшатовар аст.

БОБИ 77

1 (Ба сарвари навозанда, ба Едутун, як таронаи Ософ.) Ман бо овози худ сӯи Худо, бо овози худ сӯи Худо нидо кардам; ва ба ман гӯш дод.
2 Дар рӯзи андӯҳам Худовандро ҷӯям; дарди ман шабон давид, ва қатъ нашуд; ҷонам тасаллӣ наёфт.
3 Ёди Худо кардам, ғамгин шудам, Шикоят кардам, рӯҳам пур шуд. Села.

4 Чашми маро бедор дорӣ, Ба ғазаби ман, ки сухан
намегӯям.
5 Гумон кардам айёми куҳан, Солҳои қадим.
6 Шабона сурудамро ба ёд меорам: Бо дили худ
муошират мекунам, ва рӯҳи ман ҷустуҷу мекард.
7 Оё Худованд то абад дур хоҳад кард? ва оё ӯ дигар
мақбул нахоҳад буд?
8 Оё марҳамати Ӯ то абад нест шуд? Оё ваъдаи ӯ то
абад барбод меравад?
9 Оё Худо меҳрубон буданро фаромӯш кардааст? Оё ӯ
бо хашм марҳамати худро бастааст? Села.
10 Ва ман гуфтам: "Ин заъфи ман аст, аммо ман солҳои
дасти рости Ҳаққи Таолоро ба ёд хоҳам овард".
11 Аъмоли Худовандро ба ёд хоҳам овард, мӯъҷизаҳои
қадимии туро ба ёд хоҳам овард.
12 Ман низ дар бораи тамоми корҳои ту мулоҳиза
хоҳам кард, ва дар бораи аъмоли ту сухан хоҳам гуфт.
13 Роҳи Ту, эй Худо, дар қудс аст: кист Худои бузурге
мисли Худои мо?
14 Ту Худои тааҷҷубовар ҳастӣ: қуввати Худро дар
миёни мардум эълон кардаӣ.
15Ту бо бозуи худ қавми худ, писарони Яъқуб ва
Юсуфро фидия додаӣ. Села.
16 Обҳо туро диданд, эй Худо, обҳо туро диданд; онҳо
метарсиданд: қаъри замин низ ба изтироб афтод.
17 Абрҳо об рехт, осмон садое баровард; тирҳои ту низ
берун рафтанд.
18 Овози раъди ту дар осмон буд: барқҳо ҷаҳонро
равшан мекарданд, замин меларзид ва меларзид.
19 Роҳи ту дар баҳр аст, ва роҳи ту дар обҳои бузург, ва
қадамҳои ту маълум нест.
20Ва қавми худро мисли рама бо дасти Мусо ва Ҳорун
мебурдӣ.

БОБИ 78

1 (Масчили Ософ.) Эй қавми ман, ба шариати ман гӯш
деҳ: гӯшҳои худро ба суханони даҳони Ман моил кун.
2 Даҳонамро бо масал мекушоям: Суханҳои сиёҳи
қадимиро ба забон хоҳам овард.
3 Ки мо шунидаем ва медонем, ва падарони мо ба мо
гуфтаанд.
4 Мо онҳоро аз фарзандонашон пинҳон нахоҳем кард,
ва ба насли оянда ҳамду санои Худованд ва қуввати Ӯ
ва корҳои аҷоиби Ӯро, ки Ӯ кардааст, нишон медиҳем.
5Зеро ки Ӯ дар Яъқуб шаҳодате муқаррар кард, ва дар
Исроил шариат муқаррар намуд, ва ба падарони мо амр
фармуда буд, то ки онҳоро ба фарзандони худ маълум
кунанд;
6 «То насли оянда онҳоро, ҳатто фарзандони бояд
таваллудшударо бишносад; ки бояд бархоста, ба
фарзандони худ эълон кунанд:
7 То ки онҳо ба Худо умед баста, аъмоли Худоро
фаромӯш накунанд, балки аҳкоми Ӯро риоя кунанд;
8 Ва шояд мисли падарони онҳо насли якрав ва саркаш
набошанд; насл, ки дили худро дуруст накардааст ва
рӯҳаш дар назди Худо устувор набуд.
9Банӣ-Эфроим, ки мусаллаҳ ва камон доштанд, дар
рӯзи ҷанг баргаштанд.
10 Онҳо аҳди Худоро риоя накарданд, ва аз рӯи
шариати Ӯ рафтор накарданд;

11 Ва корҳои Ӯ ва мӯъҷизотҳои худро, ки ба онҳо
нишон дода буд, фаромӯш кард.
12 Ӯ дар пеши падарони онҳо, дар замини Миср, дар
саҳрои Сӯан корҳои аҷоиб ба амал овард.
13 Ӯ баҳрро тақсим карда, онҳоро аз он гузаронд; ва
обҳоро ҳамчун тӯда устувор сохт.
14 Рӯзона низ онҳоро бо абр мебурд, ва тамоми шаб бо
нури оташ.
15 Ӯ сангҳоро дар биёбон шикофта, ба онҳо чун аз
қаъри бузург об дод.
16 Ва аз санг наҳрҳо берун овард, ва обҳоро мисли
дарёҳо ҷорӣ кард.
17 Ва дар биёбон Ҳаққи Таолоро ба хашм оварда, бар
зидди Ӯ боз бештар гуноҳ карданд.
18 Ва онҳо дар дили худ Худоро озмуда, барои ҳаваси
худ гӯшт талаб карданд.
19 Бале, онҳо бар зидди Худо сухан мегуфтанд;
Гуфтанд: «Оё Худо метавонад дар биёбон дастархон
омода кунад?
20 «Инак, Ӯ сангро зад, ки об ҷараён гирифт, ва ҷӯйҳо
пур шуд; метавонад нон ҳам диҳад? Оё ӯ метавонад
барои халқи худ гӯшт диҳад?
21 Ва Худованд инро шунида, ба хашм омад, ва оташе
бар зидди Яъқуб аланга зад, ва хашм бар Исроил низ
бархост;
22 Зеро ки онҳо ба Худо имон надоштанд ва ба наҷоти
Ӯ эътимод надоштанд.
23 Ҳарчанд аз боло ба абрҳо фармон дода, дарҳои
осмонро кушода буд,
24 Ва бар онҳо манн боронида буд, то бихӯранд ва аз
ғаллаи осмон ба онҳо дод.
25 Одам ғизои фариштаҳоро мехӯрд, ба онҳо гӯшт
фиристод.
26 Ӯ дар осмон боди шарқӣ вазид, ва бо қуввати худ
боди ҷанубиро ба вуҷуд овард.
27 Ва бар онҳо гӯштро мисли хок, ва мурғони болдорро
мисли реги баҳр боронд;
28Ва онро дар миёни ӯрдугоҳҳои онҳо, гирду атрофи
манзилҳои онҳо фурӯ бурд.
29 Онҳо хӯрданд ва сер шуданд, зеро ки Ӯ ба онҳо
хоҳиши худро дод;
30 Аз нафси худ дур набуданд. Аммо ҳангоме ки гӯшти
онҳо ҳанӯз дар даҳони онҳо буд,
31 Ғазаби Худо бар онҳо омад, ва фарбеҳтарини
онҳоро кушта, баргузидагони Исроилро зарба зад.
32 Барои ҳамаи ин онҳо ҳанӯз гуноҳ карданд ва ба
корҳои мӯъҷизаҳои Ӯ имон наоварданд.
33 «Бинобар ин рӯзҳои онҳоро бо беҳуда фурӯ бурд, ва
солҳои онҳоро дар изтироб гузаронд.
34 Вақте ки Ӯ онҳоро кушт, онҳо Ӯро ҷустуҷӯ карданд;
ва онҳо баргашта, барвақт аз Худо пурсиданд.
35 Ва онҳо ба ёд оварданд, ки Худо санги онҳост ва
Худои олӣ раҳокунандаи онҳост.
36 Бо вуҷуди ин, онҳо бо даҳони худ ба Ӯ хушомад
мезаданд ва бо забонҳои худ ба Ӯ дурӯғ мегуфтанд.
37 Зеро ки дили онҳо ба ӯ рост намеомад, ва ба аҳди Ӯ
содиқ набуданд.
38 Аммо Ӯ, ки пур аз раҳму шафқат буд, гуноҳи
онҳоро афв кард ва онҳоро нест накард; оре, борҳо
хашми худро гардонд, ва тамоми ғазаби Худро
барангехт.

39 Зеро дар хотир дошт, ки онҳо танҳо ҷисманд;
шамоле, ки мегузарад ва дигар намеояд.
40 Чанд бор Ӯро дар биёбон ба хашм оварданд, ва дар
биёбон ғамгин карданд!
41 Бале, онҳо баргаштанд ва Худоро озмуда, Қуддуси
Исроилро маҳдуд карданд.
42 Ба ёд наоварданд дасти Ӯ ва рӯзеро, ки онҳоро аз
душман раҳо кард.
43Чӣ гуна ӯ дар Миср мӯъҷизаҳои Худро нишон дода
буд, ва мӯъҷизаҳои худро дар саҳрои Сӯан:
44 Ва дарёҳояшонро ба хун табдил доданд; ва обхезии
онҳо, ки натавонистанд бинӯшанд.
45 Ба миёни онҳо пашшаҳои гуногун фиристод, ки
онҳоро хӯрд; ва қурбоққаҳо, ки онҳоро нобуд карданд.
46 Ва ҳосили онҳоро ба кирмак дод, ва меҳнати онҳоро
ба малах.
47 Токҳои онҳоро бо жола ва дарахтони анҷирро бо
сармо нобуд кард.
48 Чорвои онҳоро низ ба жола супурд, ва рамаҳои
онҳоро ба раъду барқи гарм супурд.
49 Ва ба миёни онҳо фариштагони шарирро фиристода,
сахти хашм, ғазаб ва ғазаб ва мусибати Худро бар онҳо
афканд.
50 Ба ғазаби худ роҳе сохт; ҷони онҳоро аз марг раҳо
накард, балки ҷони онҳоро ба вабо супурд;
51Ва ҳамаи нахустзодагонро дар Миср зад; сардори
қуввaҳои онҳо дар хаймаҳои Ҳом:
52 Валекин қавми Худро мисли гӯсфандон берун овард,
ва онҳоро дар биёбон мисли рама роҳнамоӣ кард.
53 Ва онҳоро ба саломат бурданд, ба тавре ки онҳо
натарсиданд, аммо баҳр душманони онҳоро пахш кард.
54 Ва онҳоро ба сарҳади муқаддаси худ, ҳатто ба ин
кӯҳе, ки дасти росташ харида буд, овард.
55Ва халқҳоро низ пешопеши онҳо бадар ронда, ба
онҳо мулк тақсим кард, ва сибтҳои Исроилро дар
хаймаҳои худ сокин сохт.
56 Аммо онҳо Худои Таолоро озмуда, ба хашм
оварданд, ва шаҳодатҳои Ӯро риоя накарданд.
57 Аммо рӯй гардонданд ва мисли падарони худ хиёнат
карданд; онҳо мисли камони маккор ба ақиб афтоданд.
58 Зеро ки онҳо бо баландиҳои худ Ӯро ба хашм
меоварданд, ва бо пайкарҳои худ ӯро ба ҳасад
меоварданд.
59 Чун Худо инро шунид, ба хашм омад ва аз Исроил
сахт нафрат кард.
60 Ба тавре ки ӯ хаймаи Шилӯро, ки дар миёни мардум
гузошта буд, тарк кард;
61 Кувваи худро ба асирӣ супурд, ва ҷалоли худро ба
дасти душман супурд.
62 Ӯ қавми Худро низ ба шамшер супурд; ва аз мероси
худ хашмгин шуд.
63 Оташ ҷавонони онҳоро фурӯ бурд; ва канизони онҳо
ба шавҳар дода нашуданд.
64Коҳинон аз шамшер афтоданд; ва бевазанони онҳо
нола накарданд.
65 Он гоҳ Худованд чун аз хоб бедор шуд, ва мисли
марди тавоное, ки аз шароб дод мезанад.
66 Ва душманони худро дар ақиб торумор кард, онҳоро
ба таҳқири абадӣ андохт.
67Ва аз хаймаи Юсуф даст кашид, ва сибти Эфроимро
баргузид;
68 Аммо сибти Яҳудоро, кӯҳи Сионро, ки дӯст медошт,
баргузид.
69 Ва маъбади худро чун қасрҳои баланд, мисли
замине, ки то абад барпо кардааст.
70Ва Довудро низ ғуломи худ баргузид, ва ӯро аз
оғилҳо гирифт;
71 Аз паи мешҳои калону бачаҳо ӯро овард, то ки
қавми худ Яъқубро бихӯранд, ва мероси худ Исроилро.
72 Пас онҳоро ба ҳасби дили худ таъом дод; ва бо
маҳорати дастони худ онҳоро ҳидоят мекард.

БОБИ 79

1 (Забур аз Ософ.) Эй Худо, халқҳо ба мероси Ту
омаданд; маъбади муқаддаси Туро палид кардаанд;
онҳо Ерусалимро дар болои теппаҳо гузоштаанд.
2 Ҷасадҳои бандагонатро барои гӯшт барои мурғони
осмон, ва гӯшти муқаддасони Туро барои ҳайвоноти
замин супурдаанд.
3 Хуни онҳо мисли об дар гирду атрофи Ерусалим
рехтааст; ва касе набуд, ки онҳоро дафн кунад.
4 Мо барои ҳамсоягони худ таҳқир ва таҳқиру масхара
барои атрофиёнамон гаштаем.
5 То ба кай, Худовандо? оё то абад хашмгин мешавӣ?
Оё рашки ту мисли оташ месӯзад?
6 Ғазаби Худро бар халқҳое, ки Туро нашинохтаанд, ва
бар салтанатҳое ки исми Туро нахондаанд, бирез.
7 Зеро ки Яъқубро хӯрда, маскани ӯро хароб кардаанд.
8 Эй гуноҳҳои пешина бар зидди мо ба ёд наовар;
бигзор марҳамати меҳрубонии Ту моро ба зудӣ
боздорад, зеро ки мо хеле паст шудаем.
9 Ба мо, эй Худои наҷоти мо, барои ҷалоли исми Худ
мадад деҳ; ва моро раҳоӣ деҳ ва гуноҳҳои моро ба
хотири исми Худ пок кун.
10 Чаро халқҳо гӯянд: "Худои онҳо куҷост?" Бигзор
вай дар пеши назари мо дар миёни халқҳо шинохта
шавад, бо интиқоми хуни бандагонат, ки рехта
мешавад.
11 Бигзор оҳи зиндонӣ пеши ту ояд; Бо бузургии
қудрати худ касонеро, ки барои мурдан таъин шудаанд,
нигоҳ доред;
12 Ва дашномҳои онҳоро, ки Туро, эй Худованд,
дашном додаанд, ҳафт баробар ба синаи онҳо бигардон.
13 Пас, мо қавми ту ва гӯсфандони чарогоҳат Туро то
абад шукр хоҳем гуфт: ҳамду санои Туро ба наслҳо
баён хоҳем кард.

БОБИ 80

1 (Ба сармусиқин бар Шошаннимедут, як таронаи
Ософ.) Гӯш кун, эй чӯпони Исроил, ту, ки Юсуфро
мисли рама роҳ мебарӣ; Ту, ки дар миёни каррубиён
сокин ҳастӣ, дурахши.
2 Пеш аз Эфроим ва Биньёмин ва Менашше қуввати
худро барангехт, ва омада, моро наҷот деҳ.
3 Эй Худо, моро бозгардон, чеҳраи Худро равшан кун.
ва мо наҷот хоҳем ёфт.
4 Эй Худованд Худои лашкарҳо, то ба кай бар зидди
дуои қавми Худ хашмгин хоҳӣ шуд?
5 Онҳоро бо нони ашк мехӯронӣ; ва ба андозаи зиёд
ашк мебахшад.

6 Ту моро ба ҳамсоягон монеа мекунӣ, ва душманони мо ба якдигар механданд.
7 Моро бозгардон, эй Худои лашкарҳо, ва чеҳраи Худро равшан кун; ва мо наҷот хоҳем ёфт.
8 Ту аз Миср ток баровардӣ, халқҳоро берун карда, шинондаӣ.
9 Пеши он ҷой муҳайё кардӣ, ва онро решакан кардӣ, ва он заминро пур кард.
10 Талу теппаҳоро сояи он фаро гирифта буд, ва шохаҳои он мисли кедрҳои зебо буданд.
11 Вай шохаҳои худро ба баҳр фиристод, ва шохаҳои худро ба дарё фиристод.
12 Пас чаро деворҳои вайро шикастӣ, ба тавре ки ҳамаи онҳое ки аз роҳ мегузаранд, вайро мекананд?
13 Хук аз ҳезум онро нобуд мекунад, ва ҳайвони ваҳшӣ онро мехӯрад.
14 Баргард!
15 Ва токзоре ки дасти ростат шинондааст, ва шохае ки барои худ мустаҳкам кардаӣ.
16 Дар оташ месӯзад, бурида мешавад; онҳо аз мазаммати рӯи ту нобуд мешаванд.
17 Бигзор дасти ту бар марди дасти ростат, бар писари одаме бошад, ки барои худ мустаҳкам кардаӣ.
18 Пас, мо аз ту барнамегардем: моро зинда кун, ва исми Туро мехонем.
19 Моро бозгардон, эй Худованд Худои лашкарҳо, рӯи Худро мунаввар кун; ва мо наҷот хоҳем ёфт.

БОБИ 81

1 (Ба сарвари навозанда бар Ҷитит, як таронаи Ософ.) Ба Худо қуввати мо бо овози баланд бихонед: барои Худои Яъқуб садои шодӣ кунед.
2 Забур бигир, ва ба ин ҷо овар, барфи форам бо забур.
3 Дар моҳи нав, дар рӯзи таъйиншуда, дар рӯзи ҷашни мо карнай бинамо.
4 Зеро ин қонун барои Исроил ва қонуни Худои Яъқуб буд.
5 Инро ӯ дар Юсуф барои шаҳодате таъин кард, вақте ки ӯ аз замини Миср мерафт, дар он ҷо забоне шунидам, ки нафаҳмидам.
6 Китфашро аз бор дур кардам, Дастонаш аз дегҳо раҳо шуданд.
7 Ту дар мусибат даъват кардӣ, ва ман туро раҳо кардам; Ман ба ту дар макони ниҳони раъд ҷавоб додам: Туро дар обҳои Мерибо озмудам. Села.
8 Гӯш кун, эй қавми ман, ва Ман ба ту шаҳодат хоҳам дод: эй Исроил, агар ба ман гӯш диҳӣ;
9 Дар ту худои бегона нахоҳад буд; ва ҳеҷ худои бегонаро парастиш накун.
10Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср берун овард: даҳони худро васеъ кушо, ва ман онро пур хоҳам кард.
11 Аммо қавми Ман ба овози ман гӯш надоданд; ва Исроил ҳеҷ яке аз ман намехост.
12 Бинобар ин Ман онҳоро ба ҳавасҳои дилашон додам, ва онҳо аз рӯи маслиҳати худ рафтор карданд.
13 Кошки қавми Ман ба ман гӯш медоданд, ва Исроил бо роҳҳои Ман мерафтанд!
14 Ман бояд ба зудӣ душманони онҳоро мутеъ карда, дасти худро бар зидди душманонашон мегардондам.
15 Нафратоварони Худованд бояд ба Ӯ таслим мешуданд, вале вақти онҳо то абад мемонд.
16 Мебоист онҳоро низ аз беҳтарин гандум сер мекард;

БОБИ 82

1 (Забур аз Ософ.) Худо дар ҷамоати тавоноён истодааст; дар байни худоён доварй мекунад.
2 То ба кай беадолатона доварӣ мекунед, ва золимонро қабул мекунед? Села.
3 Бечораву ятимро дифоъ кун, Ба мискину бечора адл кун.
4 Бечорагон ва мискинонро раҳоӣ деҳ, онҳоро аз дасти шарирон раҳо кун.
5 Надонанд ва на дарк хоҳанд кард; дар торикй кадам мезананд: тамоми асосхои замин, албатта.
6 Ман гуфтам: "Шумо худо ҳастед; ва ҳамаи шумо фарзандони Ҳаққи Таоло ҳастед.
7 «Лекин шумо мисли одамон мемиред ва мисли яке аз сардорон меафтед.
8 Бархез, эй Худо, заминро доварӣ кун, зеро ки Ту вориси ҳамаи халқҳо хоҳӣ буд.

БОБИ 83

1 (Суруд ё таронаи Ософ.) Хомӯш макун, эй Худо: Хомӯш макун, ва ором мабош, эй Худо.
2 Зеро ки инак, душманонат ошӯб мезананд, ва душманони ту сар бардоштаанд.
3 Бар хилофи қавми ту машварат карданд, Бар ниҳони ту машварат карданд.
4 Гуфтанд: «Биёед, онҳоро аз миллат дур кунем; ки номи Исроил дигар дар хотир намонад.
5 Зеро ки онҳо бо як ризоият машварат кардаанд, ва бар зидди ту иттифоқ меафтанд;
6 Хаймаҳои Адӯм ва исмоилиён; аз Мӯоб ва Ҳоҷариниён;
7 Ҷабал, ва Аммӯн ва Амолеқ; фалиштиён бо сокинони Сӯр;
8Ошур низ ба онҳо пайваст: онҳо фарзандони Лутро дастгир кардаанд. Села.
9 Бо онҳо мисли мидёниён рафтор кунед; Чун Сисро ва Ёбин, дар рӯди Кисӯн;
10 Онҳое ки дар Эндор нобуд шуданд, онҳо мисли саргини замин шуданд.
11 Бузургони онҳоро мисли Ореб ва мисли Зееб созед, ва ҳамаи мирони онҳоро мисли Забаҳ ва мисли Салмунно.
12 Ки гуфт: «Биёед, хонаҳои Худоро соҳиби худ гирем».
13 Эй Худои ман, онҳоро мисли чарх гардон; чун коса пеш аз шамол.
14 Чунон ки оташ ҳезумро месузонад, ва чунон ки шӯъла кӯҳҳоро аланга мезанад;
15 Пас, онҳоро бо тӯфони худ таъқиб кун, ва онҳоро бо тӯфони худ тарсон.
16 Чеҳраи онҳоро аз хиҷил пур кунед; то ки исми Туро, эй Худованд, ҷустуҷӯ кунанд.
17 Бигзор онҳо то абад хиҷолат ва изтироб шаванд; оре, бигзор онҳо хиҷил шаванд ва ҳалок шаванд;
18 То мардум бидонанд, ки Ту, ки танҳо исми Ӯ ЯҲУВА ҳастӣ, бар тамоми замин баландтарин ҳастӣ.

БОБИ 84

1 (Ба сарнавози навозанда дар Ҷитит, Забур барои бани-Қӯраҳ.) Чӣ зебост хаймаҳои Ту, эй Худованди лашкарҳо!
2Ҷони ман орзуи ҳавлии Худовандро дорад, бале, ҳатто беҳол мешавад; дилам ва ҷисми ман барои Худои Ҳай нидо мекунад.
3 Оре, гунҷишк хонае пайдо кардааст, ва фурӯ бурдаш лонае барои худ, ки дар он ҷо бачаҳои худро, қурбонгоҳҳои Туро мегузорад, эй Худованди лашкарҳо, Подшоҳи ман ва Худои ман.
4 Хушбахтанд сокиноне, ки дар хонаи ту ҳастанд, то ҳол Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт. Села.
5 Хушо марде, ки қувваташ дар туст; ки роххои онхо дар дили онхост.
6 Онҳое ки аз водии Бақо мегузаранд, онро чоҳ месозанд; борон хам хавзхоро пур мекунад.
7 Онҳо аз қувват меафзоянд, ҳар яке дар Сион ба ҳузури Худо зоҳир мешаванд.
8 Эй Худованд Худои лашкарҳо, дуои маро бишнав: гӯш деҳ, эй Худои Яъқуб. Села.
9 Инак, эй Худои сипари мо, ва ба рӯи тадҳиншудаи Худ нигоҳ кун.
10 Зеро ки як рӯз дар ҳавлии ту аз ҳазор рӯз беҳтар аст. Ман беҳтар аст дар хонаи Худои худ дарбон бошам, аз он ки дар хаймаҳои шарорат сокин бошам.
11Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст: Худованд файз ва ҷалол хоҳад дод, ва ҳеҷ кори некро аз росткорон дареғ нахоҳад дошт.
12 Эй Худованди лашкарҳо, хушбахт аст он касе ки ба Ту таваккал мекунад.

БОБИ 85

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур барои бани-Қӯраҳ.) Худовандо, ту бар замини худ лутфу марҳамат будӣ, асорати Яъқубро баргардондӣ.
2 Гуноҳи қавми худро бахшидаӣ, ҳама гуноҳи онҳоро пӯшидаӣ. Села.
3 Ҳама ғазаби худро бардоштӣ, аз хашми худ гаштӣ.
4 Эй Худои наҷоти мо моро бигардон, ва хашми Худро аз мо хомӯш кун.
5 Оё ту то абад аз мо хашмгин мешавӣ? Оё хашми Худро ба тамоми наслҳо берун хоҳӣ кард?
6 Оё ту моро аз нав зинда намекунӣ, то ки қавми Ту аз Ту шодӣ кунанд?
7Ба мо марҳамати Худро бинамо, эй Худованд, ва наҷоти Худро ба мо ато кун.
8 Ман мешунавам, ки Худованд Худо чӣ хоҳад гуфт, зеро ки Ӯ ба қавми Худ ва ба муқаддасони Худ осоиштагӣ хоҳад гуфт, вале онҳо боз ба беақлӣ рӯй наоваранд.
9 Албатта, наҷоти Ӯ ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, наздик аст; ки шухрат дар сарзамини мо сокин бошад.
10 Марҳамат ва ростӣ бо ҳам вомехӯранд; адолат ва осоиштагӣ якдигарро бусиданд.
11 Ҳақиқат аз замин берун хоҳад омад; ва адолат аз осмон назар хоҳад кард.
12 Оре, Худованд чизи некро ато хоҳад кард; ва замини мо ҳосили онро хоҳад дод.
13 Адолат пешопеши Ӯ хоҳад рафт; ва моро дар роҳи қадамҳои Ӯ қарор хоҳад дод.

БОБИ 86

1 (Дуои Довуд.) Гӯши Худро хам кун, эй Худованд, маро бишнав, зеро ки ман фақиру мискинам.
2 Ҷонамро нигоҳ дор; зеро ки ман муқаддас ҳастам: эй Худои ман, бандаатро, ки ба Ту таваккал мекунад, наҷот деҳ.
3 Ба ман марҳамат кун, эй Худованд, зеро ки ҳар рӯз сӯи Ту зорӣ мекунам.
4 Ҷони бандаатро шод кун, зеро ки эй Худованд, ҷонамро ба сӯи Ту боло мекунам.
5 Зеро ки Ту, эй Худованд, некӣ ва барои бахшидан омода ҳастӣ; ва марҳамати фаровон ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд.
6 Ба дуои ман, эй Худованд, гӯш деҳ; ва ба садои илтиҷоҳои ман гӯш диҳед.
7 Дар рӯзи андӯҳам Туро хоҳам хонд, зеро ки ба ман ҷавоб хоҳӣ дод.
8 Дар миёни худоён ҳеҷ кас монанди Ту нест, эй Худованд! ва ҳеҷ коре мисли аъмоли ту нест.
9 Ҳама халқҳое ки Ту офаридаӣ, омада, ба ҳузури Ту, эй Худованд, саҷда хоҳанд кард; ва исми Туро ҷалол хоҳад дод.
10 Зеро ки Ту бузург ҳастӣ ва корҳои аҷоиб мекунӣ: Ту Худои яккаву ягона ҳастӣ.
11 Роҳи Худро ба ман омӯз, эй Худованд; Ман дар ростии Ту рафтор хоҳам кард: дили маро муттаҳид кун, то аз исми Ту битарсан.
12 Туро, эй Худованд Худои ман, бо тамоми дили худ ҳамду сано хоҳам гуфт, ва исми Туро то абад ҷалол хоҳам дод.
13Зеро ки марҳамати Ту нисбат ба ман бузург аст, ва ҷони маро аз дӯзахи пасттарин раҳоӣ додӣ.
14 Эй Худо! ва туро пеши онҳо нагузошт.
15 Аммо Ту, эй Худованд, Худои пур аз раҳму шафқат ва меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва дар марҳамат ва ростӣ.
16 Ба ман тавба кун ва ба ман марҳамат кун; Ба бандаи худ қуввати худро бидеҳ ва писари канизи худро наҷот деҳ.
17 Ба ман нишонаи некӣ нишон деҳ; То ки нафраткунандагони Ман инро бубинанд ва хиҷил кунанд, зеро ки Ту, эй Худованд, маро дастгир карда, тасаллӣ додӣ.

БОБИ 87

1 (Забур ё суруд барои писарони Қӯраҳ.) Пойгоҳи ӯ дар кӯҳҳои муқаддас аст.
2Худованд дарвозаҳои Сионро бештар аз ҳама манзилҳои Яъқуб дӯст медорад.
3 Дар бораи ту, эй шаҳри Худо, суханони пурҷалол гуфта мешаванд. Села.
4 Ба онҳое ки Маро мешиносанд, Роҳоб ва Бобилро ёд хоҳам кард: инак Филистия ва Сӯрро бо Ҳабашистон; ин мард дар он ҷо таваллуд шудааст.
5 Ва дар бораи Сион гуфта шавад: "Ин ва он одам дар вай таваллуд шудааст, ва олитарин он кас вайро устувор хоҳад кард".

6Худованд, вақте ки қавмро менависад, ҳисоб хоҳад кард, ки ин шахс дар он ҷо таваллуд шудааст. Села.
7 Инчунин сарояндагон ва навозандагони асбобҳо дар он ҷо хоҳанд буд: ҳама чашмаҳои ман дар туст.

БОБИ 88

1 (Суруд ё Забур барои писарони Қӯраҳ, ба сармувозинат бар Маҳалат-Линот, Масчили Ҳемони Эзроҳӣ.) Эй Худованд Худои наҷоти ман, ман шабу рӯз пеши Ту нидо кардам:
2 Бигзор дуои ман пеши туст: гӯши худро ба доди Ман моил кун;
3 Ки ҷонам пур аз ранҷ аст, ва умрам ба гӯр наздик аст.
4 Маро бо онҳое ки ба чоҳ меафтанд, ҳисоб мекунам: мисли одаме ҳастам, ки қувват надорад;
5 Дар миёни мурдагон озоданд, мисли кушташудагоне ки дар қабр хобидаанд, ва онҳоро дигар ба ёд наоварӣ, ва онҳо аз дасти ту бурида шудаанд.
6 Маро дар пасттарин чоҳ, дар торикӣ, дар умқ ниҳодӣ.
7 Ғазаби ту бар ман сахт аст, Ҳама мавҷҳоят маро ба ранҷ овардай. Села.
8 Шиноси маро аз ман дур кардӣ; Маро дар назди онҳо зишт кардаӣ: ман бастаам ва наметавонам берун оям.
9 Чашми ман аз андӯҳ гиря мекунад: Худовандо!
10 Оё ба мурдагон мӯъҷизот нишон медиҳӣ? Оё мурдагон бархоста, Туро ситоиш хоҳанд кард? Села.
11 Оё меҳрубонии ту дар қабр зоҳир мешавад? ё садоқати ту дар ҳалокат?
12 Оё мӯъҷизотҳои ту дар торикӣ маълум хоҳанд шуд? ва адолати ту дар замини фаромӯшӣ?
13 Аммо ман ба сӯи Ту нидо кардам, эй Худованд; ва саҳар дуои ман туро боздорад.
14Худовандо, чаро ҷони маро мепартоӣ? Чаро рӯи худро аз ман пинҳон мекунӣ?
15 Аз овони ҷавониам азоб мекашам ва тайёрам бимирам; ҳангоме ки ба ваҳшатҳои ту гирифтор мешавам, парешон шудаам.
16 Ғазаби ту бар ман мерасад; даҳшатҳои ту маро буриданд.
17 Ҳар рӯз мисли об гирди ман мегаштанд; онҳо маро якҷоя иҳота карданд.
18 Ошиқу дӯстро аз ман дур кардаӣ, ва ошнои маро ба торикӣ андохтаӣ.

БОБИ 89

1 (Масчили Этани Эзроҳӣ.) Марҳамати Худовандро то абад тараннум хоҳам кард: вафодории Туро бо даҳони худ ба тамоми наслҳо маълум хоҳам кард.
2 Зеро гуфтам: марҳамат то абад обод хоҳад шуд; вафодории худро дар осмон устувор хоҳӣ кард.
3Бо баргузидаи худ аҳд бастаам, Ба бандаи Худ Довуд қасам хӯрдам,
4 Насли туро то абад пойдор хоҳам кард, ва тахти Туро барои наслҳо обод хоҳам кард. Села.
5 Ва осмон мӯъҷизотҳои Туро, эй Худованд, ситоиш хоҳад кард, ва садоқати Ту дар ҷамоати муқаддасон.
6 Зеро киро дар осмон ба Худованд монанд кардан мумкин аст? киро аз писарони тавоно ба Худованд монанд кардан мумкин аст?
7 Дар калисои муқаддасон аз Худо хеле метарсанд ва аз ҳамаи онҳое ки дар атрофи Ӯ ҳастанд, эҳтиром гузоранд.
8 Эй Худованд Худои лашкарҳо, кист Худованди пурқувват мисли Ту? ё ба садоқати ту дар гирду атрофат?
9 Ту ба шӯриши баҳр ҳукмронӣ мекунӣ, Вақте ки мавҷҳои он ба вуҷуд меоянд, Ту онҳоро хомӯш мекунӣ.
10 Ту Роҳоброро пора-пора кардӣ, мисли кушташуда; душманони худро бо бозуи тавонои худ пароканда кардӣ.
11 Осмон аз они туст, замин низ аз они туст; дар бораи ҷаҳон ва пуррагии он Ту онҳоро бунёд кардаӣ.
12 Шимол ва ҷанубро Ту офаридӣ: Тобӯру Ҳермӯн аз исми Ту шодӣ хоҳанд кард.
13 Ту бозуи тавоно дорӣ: дасти ту қавӣ ва дасти рости ту баланд аст.
14 Адолат ва доварӣ маскани тахти туст: марҳамат ва ростӣ пешопеши Ту хоҳад рафт.
15 Хушбахт аст он қавме ки садои шодиро медонанд: Онҳо, эй Худованд, дар нури рӯи Ту хоҳанд рафт.
16 Ба исми Ту ҳама рӯз шод хоҳанд шуд, ва ба адолати Ту сарафроз хоҳанд шуд.
17 Зеро ки Ту ҷалоли қуввати онҳо ҳастӣ, ва шохи мо ба файзи Ту сарафроз хоҳад шуд.
18 Зеро ки Худованд муҳофизати мост; ва Подшоҳи Исроил Подшоҳи мост.
19 Он гоҳ ту дар рӯъё ба муқаддаси худ сухан ронда, гуфтӣ: «Ман бар як тавоно мадад расондам; Якеро аз миёни мардум баргузидаам.
20 Бандаи худ Довудро ёфтам; бо равғани муқаддаси худ Ӯро тадҳин кардам:
21 Дасти Ман бо Ӯ устувор хоҳад шуд: бозуи Ман низ ӯро қавӣ хоҳад кард.
22 Душман аз ӯ талаб нахоҳад кард; на писари бадӣ ӯро ба уқубат намерасонад.
23 Ва душманони ӯро пеши рӯи ӯ зада хоҳам зад, ва душманони ӯро азоб хоҳам дод.
24 Аммо садоқати ман ва марҳамати ман бо ӯ хоҳад буд, ва шохи ӯ ба исми Ман сарафроз хоҳад шуд.
25 Дасти ӯро низ дар баҳр хоҳам гузошт, ва дасти росташро дар дарёҳо.
26 Ӯ ба ман нидо хоҳад кард: "Ту падари ман, Худои ман ва санги наҷоти ман ҳастӣ".
27Ва ӯро нахустзодаи худ хоҳам кард, аз подшоҳони замин болотар.
28Марҳамати Худро барои ӯ то абад нигоҳ медорам, ва аҳди Ман бо ӯ устувор хоҳад буд.
29 Насли ӯро низ то абад пойдор хоҳам кард, ва тахти ӯро мисли айёми осмон.
30 «Агар фарзандони вай шариати Маро тарк карда, бар тибқи ҳукмҳои Ман рафтор накунанд;
31 Агар онҳо фароизи Маро вайрон кунанд, ва аҳкоми Маро риоя накунанд;
32Он гоҳ гуноҳи онҳоро бо асо ва шарораташонро бо зарба хоҳам дод.
33 Бо вуҷуди ин, ман меҳрубонии худро аз ӯ пурра намегирам ва садоқати худро аз байн намебарам.
34 Аҳди Худро намешиканам ва он чиро, ки аз лабонам меравад, тағир намедиҳам.
35 Боре ба қудсияти худ қасам хӯрдам, ки ба Довуд дурӯғ намегӯям.

36 Насли ӯ то абад пойдор хоҳад буд, ва тахти ӯ мисли
офтоб пеши ман хоҳад буд.
37 Он то абад мисли моҳ ва ҳамчун шоҳиди амин дар
осмон устувор хоҳад буд. Села.
38 Аммо ту худро тарк карда, нафрат кардаӣ, аз
тадҳиншудаи худ хашмгин шудаӣ.
39 Аҳди бандаи худро ботил кардаӣ, тоҷи ӯро ба замин
андохта, палид кардаӣ.
40 Ҳама деворҳои ӯро вайрон кардаӣ; пойгоҳҳои
мустаҳками ӯро хароб кардаӣ.
41 Ҳар кӣ аз роҳ мегузарад, ӯро ғорат мекунад, Ӯ барои
ҳамсоягони худ дашном аст.
42 Дасти рости душманони Ӯро устувор кардаӣ; ҳама
душманони ӯро шод кардаӣ.
43 Ту низ дами шамшери ӯро гардондӣ, Ба набард
нагузоштӣ.
44 Ту ҷалоли ӯро қатъ кардӣ, тахти ӯро ба замин
андохтӣ.
45 Айёми ҷавонии ӯро кӯтоҳ кардӣ, Ӯро нанг пӯшондӣ.
Села.
46 То ба кай, Худовандо? Оё то абад пинҳон мешавӣ?
Оё ғазаби ту мисли оташ месӯзад?
47 Ба ёд овар, ки вақти ман чӣ қадар кӯтоҳ аст: чаро
ҳамаро бар абас кардӣ?
48 Кадом одам аст, ки зинда асту маргро намебинад?
Оё ҷони худро аз дасти қабр раҳо мекунад? Села.
49Худовандо! Куҷост меҳрубониҳои пештараи Ту, ки
дар ростии Худ ба Довуд қасам хӯрдаӣ?
50 Эй Худованд, дашномҳои бандагонатро ба ёд овар;
Чӣ гуна ман дашномҳои ҳамаи тавоноёнро дар синаам
мебардорам;
51 Душманони ту бо он маломат кардаанд, эй
Худованд; ки бо он пои тадҳиншудаи Туро маломат
кардаанд.
52Худованд то абад муборак бод. Омин ва омин.

БОБИ 90

1 (Дуои Мӯсо, марди Худо.) Худовандо, Ту дар тамоми
наслҳо макони мо будӣ.
2 Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё замину ҷаҳонро
офаридӣ, аз абад то абад, Ту Худо ҳастӣ.
3 Одамро ба сӯи ҳалокат мегардонӣ; ва гуфт:
«Баргардед, эй фарзандони одам».
4 «Зеро ки ҳазор сол дар назари ту мисли дирӯз аст, ки
гузашта буд, ва чун посбони шаб.
5 Ту онҳоро мисли тӯфон мебурӣ; онҳо мисли хобанд:
саҳар онҳо мисли алафе ҳастанд, ки мерӯяд.
6 Саҳар мешукуфад ва месабзад; бегоҳӣ бурида
мешавад ва хушк мешавад.
7 Зеро ки мо аз ғазаби Ту фурӯ рафтаем, ва аз ғазаби Ту
дар ташвишем.
8 Гуноҳҳои моро пеши худ гузоштаӣ, Гуноҳҳои ниҳони
моро дар нури рӯи ту.
9 Зеро ки тамоми айёми мо дар ғазаби Ту гузаштааст;
мо солҳои худро ҳамчун афсона мегузаронем.
10 Айёми солҳои мо шаст солу даҳ сол аст; ва агар бо
қуввати онҳо ҳаштсола бошанд, аммо қуввати онҳо
меҳнат ва ғам аст; зеро он зуд бурида мешавад ва мо
парвоз мекунем.
11 Кӣ медонад, ки қудрати хашми Туро? аз рӯи тарси
ту, хашми ту низ ҳамин тавр аст.
12 Пас, ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем,
то дилҳои худро ба ҳикмат ба кор андозем.
13 Баргард, эй Худованд, то ба кай? ва дар ҳаққи
бандагонат тавба кун».
14 Эй моро барвақт аз раҳмати Худ сер кун; то ки
тамоми айёми худ шоду шод бошем.
15 Моро ба ҳасби рӯзҳое, ки дар он ба мо гирифтор
кардаӣ, ва солҳое, ки дар он бадӣ дидем, шод гардон.
16 Бигзор кори ту ба бандагонат зоҳир шавад, ва
ҷалоли ту ба фарзандони онҳо зоҳир шавад.
17 Ва бигзор ҷамоли Худованд Худои мо бар мо бод;
ва кори дасти моро бар мо устувор намо; Оре, кори
дасти мо онро Ту устувор намо.

БОБИ 91

1 Ҳар кӣ дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери
сояи Худои Қодир бимонад.
2 Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи
ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.
3 Ба дурустӣ ки ӯ туро аз доми мурғон ва аз вабои
ғамангез раҳо хоҳад дод.
4 Ба парҳои худ бипӯшад туро, Ба зери болаш таваккал
хоҳӣ кард, Ҳақиқати ӯ сипари ту бошад.
5 Аз даҳшати шаб натарс; на барои тире, ки рӯзона
парвоз мекунад;
6 Ва вабое, ки дар торикӣ роҳ меравад; на барои
ҳалокате, ки нисфирӯзӣ барбод медиҳад.
7 Ҳазор нафар аз ҷониби ту ва даҳ ҳазор нафар ба
тарафи ростат хоҳанд афтод; вале он ба ту наздик
нахоҳад шуд.
8 Фақат бо чашмони худ бубин ва мукофоти
бадкоронро бубин.
9 Зеро ки Худовандро, ки паноҳгоҳи ман аст, Таоло
Таолоро маскани худ сохтаӣ;
10 Ба ту ҳеҷ бадӣ нахоҳанд расид, ва ҳеҷ бало ба
манзили ту наздик нахоҳад шуд.
11 Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод,
то ки туро дар ҳама роҳҳои ту нигоҳ доранд.
12 Туро дар дасти худ бардошта хоҳанд бурд, то ки пои
худро ба санг назанӣ.
13 Ту бар шеру ангур пой хоҳӣ хоҳӣ кард: шер ва
аждаҳо зери по хоҳӣ.
14 «Азбаски ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст,
ман ӯро раҳо хоҳам кард: вайро боло хоҳам гузошт,
зеро ки исми Маро шинохт.
15 Маро бихонад, ва Ман ба ӯ ҷавоб хоҳам дод: Ман бо
ӯ дар мусибат хоҳам буд; Ман ӯро наҷот медиҳам ва
ӯро эҳтиром хоҳам кард.
16 Бо умри дароз вайро сер хоҳам кард, ва наҷоти
Худро ба ӯ нишон хоҳам дод.

БОБИ 92

1 (Забур ё суруд барои рӯзи шанбе.) Кори хубест, ки
Худовандро шукр гӯй ва исми Худро, эй Ҳаққи Таоло
ҳамду сано хонӣ!
2 То зоҳир намоӣ меҳрубонии худро дар саҳар, ва
садоқати худро ҳар шаб,
3 Бар асбоби даҳ тор, ва бар забур; дар болои арфа бо
садои тантанавӣ.

4 Зеро ки Ту, эй Худованд, маро ба воситаи кори Худ
шод гардондӣ, Ман дар аъмоли дастҳои Ту пирӯз
хоҳам шуд.
5 Эй Худованд, корҳои Ту чӣ қадар бузурганд! ва
андешаҳои ту хеле амиқанд.
6 Одами бераҳм намедонад; Ва беақл инро намефаҳмад.
7 Вақте ки шарир мисли алаф мерӯяд, ва ҳангоме ки
ҳамаи бадкорон мешукуфанд; Ин аст, ки онҳо то абад
нобуд шаванд;
8 Аммо Ту, эй Худованд, то абад баланд ҳастӣ.
9 Зеро, инак, душманони Ту, эй Худованд, зеро ки инак,
душманони Ту нобуд хоҳанд шуд; тамоми ситамкорон
пароканда мешаванд.
10Лекин шохи маро мисли шохи шохи ягона сарафроз
хоҳӣ кард: бо равғани тоза тадҳин хоҳам шуд.
11 Чашми ман низ хоҳиши маро бар душманонам
хоҳад дид, ва гӯшҳои ман хоҳиши маро дар бораи
шарирон, ки бар зидди ман қиём мекунанд, хоҳанд
шунид.
12 Одилон мисли дарахти хурмо мешукуфанд, вай
мисли кедр дар Лубнон мерӯяд.
13 Онҳое ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд,
дар ҳавлиҳои Худои мо нашъунамо хоҳанд ёфт.
14 «Онҳо ҳанӯз дар пирӣ бор хоҳанд овард; онҳо
фарбеҳ ва шукуфон хоҳанд шуд;
15 Барои нишон додани он ки Худованд росткор аст: Ӯ
санги ман аст, ва дар вай ҳеҷ ноинсофӣ нест.

БОБИ 93

1Худованд подшоҳӣ мекунад, ӯ ҷалол пӯшидааст;
Худованд қувватро дар бар кардааст, ки бо он камар
бастааст; ҷаҳон низ устувор аст, ки онро ҷунбондан
мумкин нест.
2 Тахти ту аз қадим пойдор, Ту аз ҷовидонӣ.
3 Тӯфон баланд шуд, эй Худованд, обхезӣ садои худро
баланд кард. обхезй мавчхои худро баланд мебардорад.
4Худованд дар боло аз садои обҳои бисьёр, ва аз
мавҷҳои пурқуввати бахр тавонотар аст.
5 Шаҳодатҳои Ту аниқ аст: қудсият хонаи Ту гардад, эй
Худованд, то абад.

БОБИ 94

1 Эй Худованд Худо, ки интиқом аз они Ӯст; Эй Худое,
ки интиқом аз они Ӯст, худро нишон деҳ.
2 Бархез, эй довари замин, Мукофот бидеҳ ба мағрурон.
3 Худовандо, то ба кай шарирон пирӯз хоҳад шуд?
4 То ба кай онҳо сухани сахт хоҳанд гуфт? ва ҳамаи
бадкорон фахр мекунанд?
5Ва қавми Туро, эй Худованд, пора-пора мекунанд, ва
мероси Туро мезананд.
6 Бевазан ва ғарибро мекушанд, ятимро мекушанд.
7 Аммо онҳо мегӯянд: "Худованд нахоҳад дид, ва
Худои Яъқуб онро намебинад".
8 Бифаҳмед, эй бераҳм дар миёни мардум, ва эй аблаҳо,
кай доно мешавед?
9 Оё касе ки гӯшро шинондааст, намешунавад? Оё он
ки чашмро офаридааст, намебинад?
10 Ҳар кӣ халқҳоро ҷазо медиҳад, оё ислоҳ намекунад?
ҳар кӣ ба одам дониш меомӯзад, магар намедонад?
11Худованд андешаҳои одамиро медонад, ки онҳо
ботиланд.
12 Хушо марде, ки Ту, эй Худованд, ӯро тарбия мекунӣ,
ва аз шариати Худ ӯро таълим медиҳӣ;
13 То ки ба ӯ аз рӯзҳои тангӣ оромӣ диҳӣ, то даме ки
чоҳ барои бадкорон кофта шавад.
14Зеро ки Худованд қавми Худро тарк нахоҳад кард, ва
мероси Худро тарк нахоҳад кард.
15 «Лекин доварӣ ба адолат бармегардад, ва ҳамаи
росткорон аз паи он хоҳанд буд.
16 Кӣ барои ман бар зидди бадкорон қиём хоҳад кард?
ё кӣ барои ман ба муқобили ситамкорон истодагӣ
мекунад?
17Агар Худованд мададгори ман намебуд, ҷони ман
қариб дар хомӯшӣ сокин мешуд.
18 Вақте ки гуфтам: "Пи ман лағжид"; марҳамати ту, эй
Худованд, маро нигоҳ дошт.
19 Дар бисёре аз андешаҳои ман, тасаллои ту ҷонамро
шод мегардонад.
20 Оё тахти шарорат бо ту шарике дошта бошад, ки
шариатро ба амал меоварад?
21 Онҳо бар зидди ҷони одилон ҷамъ шуда, хуни
бегуноҳро маҳкум мекунанд.
22 Аммо Худованд муҳофизати ман аст; ва Худои ман
санги паноҳгоҳи ман аст.
23 Ва гуноҳи худро бар онҳо хоҳад овард, ва онҳоро бо
шарорати худ маҳв хоҳад кард; Оре, Худованд Худои
мо онҳоро нест хоҳад кард.

БОБИ 95

1 Эй биёед, Худовандро тараннум кунем: ба санги
наҷоти худ садои шодмоне кунем.
2 Ба ҳузури Ӯ бо шукрона биёем, ва бо таронаҳои забур
барои Ӯ шодӣ кунем.
3 Зеро ки Худованд Худои бузург аст, ва Подшоҳи
бузург аз ҳама худоён аст.
4 Дар дасти Ӯ умқи замин аст: қуввати теппаҳо низ аз
они Ӯст.
5 Бахр аз они Ӯст, ва Ӯ онро офарид, ва дастҳои Ӯ
хушкиро ташкил дод.
6 Биёед, саҷда кунем ва саҷда кунем, ба ҳузури
Худованди офаринандаи худ зону шавем.
7 Зеро ки Ӯ Худои мост; ва мо мардуми чарогоҳи Ӯ ва
гӯсфандони дасти Ӯ ҳастем. Имрӯз, агар овози Ӯро
бишнавед,
8Дили худро сахт накунед, чунон ки дар фитна ва дар
рӯзи озмоиш дар биёбон;
9 Вақте ки падарони шумо маро озмуда, озмоиш
карданд ва кори маро диданд.
10 Чиҳил сол боз бо ин насл ғамгин шудам, ва гуфтам:
«Он қавмест, ки дар дили худ гумроҳ мешаванд, ва
роҳҳои Маро надонистаанд;
11 Ба Ӯ дар ғазаби Худ қасам хӯрдам, ки ба оромии
Ман дохил нахоҳанд шуд.

БОБИ 96

1 Барои Худованд суруди нав бихон: барои Худованд
бихонед, эй тамоми замин.
2 Барои Худованд суруд хонед, исми Ӯро муборак
хонед; наҷоти Ӯро рӯз аз рӯз нишон диҳед.

3 Ҷалоли Ӯро дар миёни халқҳо эълон кунед, мӯъҷизаҳои Ӯро дар миёни тамоми мардум эълон кунед.
4 Зеро ки Худованд бузург аст ва сазовори ҳамду сано аст; Ӯ аз ҳама худоён метарсад.
5 Зеро ки ҳамаи худоёни халқҳо бутҳоянд, аммо осмонро Худованд офарид.
6 Шаъну шараф дар пеши ӯст, Қувват ва зебоӣ дар қудсаш аст.
7 Ба Худованд ато кунед, эй қабилаҳои қавм, ба Худованд ҷалол ва қувват диҳед.
8 Ба Худованд ҷалолро ба исми Ӯ ато кунед: ҳадия биёред ва ба ҳавлии Ӯ дароед.
9 Эй Худовандро дар зебогии қудсият саҷда кун, эй тамоми замин аз Ӯ битарс.
10 Дар байни халқҳо бигӯед, ки Худованд ҳукмронӣ мекунад: ҷаҳон низ устувор хоҳад шуд, ки он ҷунбида нахоҳад шуд: Ӯ қавмро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард.
11 Бигзор осмон шодӣ кунад, ва замин шод шавад; бигзор баҳр ғуррон кунад ва пур аз он.
12 Бигзор саҳро ва ҳар он чи дар он аст, шодӣ кунад; он гоҳ ҳамаи дарахтони ҳезум шодӣ хоҳанд кард.
13 Ба ҳузури Худованд, зеро ки Ӯ меояд, барои доварӣ бар замин меояд; Ӯ ҷаҳонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мардумро бо ростии Худ.

БОБИ 97

1 Худованд подшоҳӣ мекунад; замин шод шавад; Бигзор ҷазираҳои сершумор аз он шод шаванд.
2 Гирду атрофаш абру зулмот аст, Адолат ва доварӣ маскани тахти Ӯст.
3 Пеши ӯ оташе равон, Душманонашро дар гирду атроф месӯзонад.
4 Баркҳои ӯ ҷаҳонро равшан кард, Замин диду ларзон.
5 Кӯҳҳо мисли мум дар ҳузури Худованд, дар ҳузури Худованди тамоми замин об мешуданд.
6 Осмон адолати Ӯро эълон мекунад, ва тамоми мардум ҷалоли Ӯро мебинанд.
7 Ҳайрон мешаванд ҳамаи онҳое ки бутҳои кандакорӣ мепарастанд ва бо бутҳо фахр мекунанд: Ӯро саҷда кунед, эй ҳамаи худоён.
8 Сион шунида, шод шуд; ва духтарони Яҳудо аз довариҳои Ту, эй Худованд, шод шуданд.
9 Зеро ки Ту, эй Худованд, аз тамоми замин баланд ҳастӣ, Ту аз ҳама худоён баланд ҳастӣ.
10 Эй касоне, ки Худовандро дӯст медоранд, аз бадӣ нафрат кунед; Ӯ ҷонҳои муқаддасони Худро нигоҳ медорад; онҳоро аз дасти шарикон раҳо мекунад.
11 Нур барои одилон кошта мешавад, ва шодӣ барои росткорон.
12 Дар Худованд шодӣ кунед, эй одил! ва ба ёди муқаддасоти Ӯ шукр гӯед.

БОБИ 98

1 (Забур.) Эй барои Худованд суруди нав бихон; зеро ки вай корҳои аҷоиб кардааст: дасти рост ва бозуи муқаддасаш ӯро ғалаба кардааст.
2Худованд наҷоти Худро маълум кард, адолати Ӯро дар пеши назари халқҳо ошкор намуд.
3 Ӯ марҳамат ва ростии Худро нисбат ба хонадони Исроил ба ёд овардааст: тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро дидааст.
4Садои шодӣ ба Худованд, эй тамоми рӯи замин: Садои баланд кунед, ва шодӣ кунед, ва ҳамду сано хонед.
5 Бо барфа барои Худованд суруд хонед; бо арфа ва овози тарона.
6 Бо карнайҳо ва садои карнай ба ҳузури Худованд, Подшоҳ садои шодмонӣ кунед.
7 Бигзор баҳр ғуррон кунад ва пур аз он; ҷаҳон ва сокинони он.
8 Бигзор обхезиҳо каф зананд, Бигзор теппаҳо якҷоя шодӣ кунанд
9 Ба ҳузури Худованд; зеро ки Ӯ меояд, ки заминро доварӣ кунад: ҷаҳонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва мардумро бо адолат доварӣ хоҳад кард.

БОБИ 99

1 Худованд подшоҳӣ мекунад; бигзор мардум ларзонад: вай дар байни каррубиён нишастааст; бигзор замин харакат кунад.
2 Худованд дар Сион бузург аст; ва аз тамоми мардум болотар аст.
3 Бигзор исми бузург ва даҳшатноки Туро ситоиш кунанд; зеро ки он муқаддас аст.
4 Қуввати подшоҳ низ довариро дӯст медорад; адолатро устувор мекунӣ, дар Яъқуб доварӣ ва адолат мекунӣ.
5 Худованд Худои моро ҳамду сано гӯед, ва бар зери пояш саҷда кунед; зеро ки Ӯ муқаддас аст.
6 Мусо ва Ҳорун дар миёни коҳинон, ва Самуил дар миёни онҳое ки исми Ӯро мехонанд; онҳо Худовандро даъват карданд, ва Ӯ ба онҳо ҷавоб дод.
7 Ӯ дар сутуни абрнок ба онҳо сухан ронд: онҳо шаҳодати Ӯ ва дастуротеро, ки ба онҳо дода буд, риоят карданд.
8 Ту ба онҳо ҷавоб додӣ, эй Худованд Худои мо: Ту Худое будӣ, ки онҳоро афв кардӣ, гарчанде ки аз ихтирои онҳо интиқом гирифтаӣ.
9Худованд Худои моро ҳамду сано гӯед, ва дар теппаи муқаддаси Ӯ саҷда кунед; зеро ки Худованд Худои мо муқаддас аст.

БОБИ 100

1 (Забури ҳамду сано.) Садои шодӣ ба сӯи Худованд бихонед, эй тамоми заминҳо.
2 Ба Худованд бо шодӣ хизмат кунед, ба ҳузури Ӯ бо суруд биёед.
3 Бидонед, ки Худованд Ӯ Худост: Ӯст, ки моро офарид, на худамон; мо мардуми Ӯ ҳастем ва гӯсфандони чарогоҳи Ӯ ҳастем.
4 Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона ва ба ҳавлиҳои ӯ бо ҳамду сано дароед: Ӯро шукр гӯед ва исми Ӯро муборак гӯед.
5 Зеро ки Худованд некӯст; марҳамати ӯ абадӣ аст; ва ростии Ӯ барои наслҳо пойдор аст.

БОБИ 101

1 (Забур Довуд).
2 Ман худро оқилона ба таври комил рафтор хоҳам кард. Эй кай назди ман меой? Бо дили комил даруни хонаам қадам мезанам.
3 Ҳеҷ чизи бадро пеши назари худ нахоҳам гузошт: аз кори рӯйгардонҳо нафрат дорам; он ба ман часпида нахоҳад шуд.
4 Дили ғазаб аз ман бигзарад, Бад-ин касро нашиносам.
5 Ҳар кӣ дар бораи ёри худ тӯҳмат кунад, ӯро маҳв хоҳам кард: ҳар кӣ чашми баланд ва дили мағрур дорад, азоб намекашам.
6 Чашмони ман ба мӯъминони замин хоҳад буд, то ки бо Ман сокин шаванд: ҳар кӣ бо роҳи комил рафтор кунад, ба Ман хизмат хоҳад кард.
7 Ҳар кӣ маккор мекунад, дар хонаи ман сокин нахоҳад шуд; ҳар кӣ дурӯғ мегӯяд, дар назари Ман сокин нахоҳад шуд.
8Ва Ман тамоми шарирони заминро барвақт нест мекунам; то ки ҳамаи бадкоронро аз шаҳри Худованд маҳв кунам.

БОБИ 102

1 (Дуои дардовар, вақте ки ӯ ғамгин шуда, шикояти худро ба ҳузури Худованд мерезад.) Дуои маро бишнав, эй Худованд, ва фарьёди ман сӯи Ту биёяд.
2 Рӯи худро аз ман пинҳон макун, ки дар ранҷ бошам. Ба ман гӯш деҳ: дар рӯзе, ки даъват мекунам, ба зудӣ ба ман ҷавоб деҳ.
3 Зеро ки айёми ман мисли дуд фурӯ меравад, ва устухонҳоям ҳамчун оташдон сӯхтаанд.
4 Дилам заду чун алаф хушк шуд; то ки нон хӯрданро фаромӯш кунам.
5 Аз овози нолаи ман устухонҳоям ба пӯстам часпидаанд.
6 Ман чун пеликани биёбонам, Чу бум аз биёбонам.
7 Бедор истодаам ва мисли гунҷишк танҳо дар болои хона ҳастам.
8 Душманони ман ҳама рӯз маро мазаммат мекунанд; ва онҳое ки бар зидди ман девонаанд, бар зидди ман қасам хӯрдаанд.
9Зеро ки хокистарро мисли нон хӯрдам, ва нӯшокии худро бо гиря омехта кардам,
10 Аз ғазаби худ ва хашми Худ, зеро ки маро боло карда, сарнагун кардаӣ.
11 Айёми ман мисли сояе аст, ки фурӯ меравад; ва ман мисли алаф хушк шудаам.
12 Аммо Ту, эй Худованд, то абад пойдор бошӣ; ва ёди ту барои тамоми наслҳо.
13 Бархез ва бар Сион марҳамат кун, зеро ки вақти илтифоти вай, бале, вақти муқарраршуда расидааст.
14Зеро ки бандагони ту аз сангҳои вай лаззат мебаранд, ва ғубори онро дӯст медоранд.
15Ва халқҳо аз исми Худованд битарсанд, ва тамоми подшоҳони замин аз ҷалоли ту.
16 Вақте ки Худованд Сионро обод мекунад, дар ҷалоли Худ зоҳир хоҳад шуд.
17 Дуои мискинонро ба назар мегирад, ва дуои онҳоро хор намекунад.
18 Ин барои насли оянда навишта хоҳад шуд, ва қавме ки офарида мешаванд, Худовандро ҳамду сано хоҳанд гуфт.
19 Зеро ки Ӯ аз баландии маъбади худ ба поён нигарист; Худованд аз осмон заминро дид;
20 Барои шунидани оҳу нолаи маҳбус; онҳоеро, ки ба марг таъин шудаанд, гум кардан;
21 То ки исми Худовандро дар Сион ва ҳамду санои Ӯро дар Ерусалим эълон кунанд;
22 Вақте ки мардум ва салтанатҳо барои ибодати Худованд ҷамъ мешаванд.
23 Ӯ қуввати маро дар роҳ суст кард; ӯ рӯзҳои маро кӯтоҳ кард.
24 Ман гуфтам: "Эй Худои ман, маро дар миёни айёми ман набар; солҳои Ту дар тӯли наслҳост".
25 Аз қадим таҳкурсии заминро гузоштаӣ, ва осмон офариниши дастҳои туст.
26 Онҳо ҳалок хоҳанд шуд, вале ту сабр хоҳӣ кард; бале, ҳамаашон мисли ҷома пир хоҳанд шуд; ҳамчун либос онҳоро иваз хоҳӣ кард, ва онҳо иваз хоҳанд шуд;
27 Аммо ту ҳамон ҳастӣ, ва солҳои ту тамом нахоҳад шуд.
28 Фарзандони бандагони ту боқӣ хоҳанд монд, ва насли онҳо дар пеши ту пойдор хоҳанд шуд.

БОБИ 103

1 (Забур аз Довуд).
2Худовандро баракат деҳ, эй ҷонам, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун;
3 Ки ҳамаи гуноҳҳои туро мебахшад; ки тамоми касалихои туро шифо мебахшад;
4 Ки ҷони туро аз ҳалокат раҳо мекунад; ки туро бо эҳсон ва марҳамат тоҷ мегузорад;
5 Ки даҳони туро бо чизҳои нек сер мекунад; то ки ҷавонии ту мисли уқоб нав шавад.
6Худованд адолат ва доварӣ барои ҳамаи мазлумонро ба амал меоварад.
7 Ӯ роҳҳои Худро ба Мусо маълум кард, аъмоли худро ба банӣ-Исроил.
8Худованд раҳим ва меҳрубон аст, дар ғазаб оҳиста ва дар марҳамати фаровон аст.
9 На ҳамеша танқид мекунад, ва хашми худро то абад нигоҳ намедорад.
10 Пас аз гуноҳҳои мо Ӯ бо мо рафтор накард; ва ба мо мувофиқи гуноҳҳои худ подош надод.
11 Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст, марҳамати Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст.
12 Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.
13 Чӣ тавре ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба тарсҳои Ӯ раҳм мекунад.
14 Зеро ки Ӯ чеҳраи моро медонад; ба ёд меорад, ки мо хокем.
15 Ва одамизод айёми ӯ мисли алаф аст, чун гули саҳро, чунон мешукуфад.
16 Зеро ки шамол аз болои он мегузарад, ва нест мешавад; ва макони он дигар онро намедонад.
17 Аммо марҳамати Худованд аз абад то абад бар тарсандагони Ӯст, ва адолати Ӯ ба фарзандони фарзандон;

18 Ба онҳое ки аҳди Ӯро риоят мекунанд, ва ба онҳое ки аҳкоми Ӯро дар хотир доранд, то ки онҳоро иҷро кунанд.
19Худованд тахти худро дар осмон омода кардааст; ва салтанати Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.
20Худовандро ҳамду сано гӯед, эй фариштагони Ӯ, ки тавоно ҳастанд, ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд ва ба овози каломи Ӯ гӯш медиҳанд.
21 Эй тамоми лашкари Ӯ, Худовандро муборак бод! эй вазирони Ӯ, ки писанди Ӯро ба ҷо меоранд.
22 Худовандро муборак бигӯед, тамоми аъмоли Ӯ дар ҳама маконҳои салтанати Ӯ!

БОБИ 104

1 Худовандро муборак кун, эй ҷони ман. Эй Худованд Худои ман, Ту хеле бузург ҳастӣ; туро иззату икром дар бар кардай.
2 Он ки рӯшноиро мисли ҷомае мепӯшонад, Осмонро чун парда дароз мекунад.
3 Ки чӯбҳои ҳуҷраҳои Худро дар об мегузорад, Кӣ абрҳоро аробаи худ месозад, Ки бар болҳои бод қадам мезанад.
4 Он ки фариштагони худро рӯҳҳо мегардонад; вазирони ӯ оташи сӯзон:
5 Он ки пояш замин ниҳод, Ки то абад нест нашавад.
6 Ба қаъри он чун ҷомае пӯшидӣ, Об аз кӯҳҳо буд.
7 Аз мазаммати ту гурехтанд; аз садои раъди ту шитофтанд.
8 Ба кӯҳҳо мебароянд; аз водиҳо ба он ҷое ки барои онҳо бунёд кардай, мефуроянд.
9 Ҳададе гузоштай, ки аз онҳо нагузаранд; ки боз ру ба ру накунанд, ки заминро рупуш кунанд.
10 Чашмаҳоро ба водиҳо мефиристад, ки дар миёни теппаҳо равон аст.
11 Ба ҳар ҳайвони ваҳшӣ об менӯшанд: харҳои ваҳшӣ ташнагии худро мешиканад.
12 Ба воситаи онҳо мурғони осмон маскан хоҳанд гирифт, ки дар миёни шохаҳо суруд мехонанд.
13 Аз утоқҳои худ кӯҳҳоро об медиҳад, Замин аз самараи аъмоли ту сер мешавад.
14 Барои чорпоён алаф мерӯёнад ва гиёҳро барои хизмати одам, то ки аз замин ғизо барорад;
15 Ва май, ки дили одамро шод мегардонад, ва равгане, ки чеҳраашро равшан мекунад, ва ноне ки дили одамро қувват мебахшад.
16Дарахтони Худованд пур аз шира аст; кадрҳои Лубнон, ки Ӯ шинондааст;
17 Дар ҷое, ки паррандагон лона месозанд, аммо арча хонаи вай аст.
18 Талпаҳои баланд паноҳгоҳи бузҳои ваҳшӣ мебошанд; ва сангҳо барои конусҳо.
19 Моҳро барои фаслҳо муъайян кард, Офтоб ғуруби ӯро медонад.
20 Ту торикӣ мекунӣ, ва шаб аст, ва дар он ҳама ҳайвоноти ҷангал медароянд.
21 Ҷавон шерҳо аз паи сайди худ наъра мекунанд, ва гӯшти худро аз Худо меҷӯянд.
22 Офтоб тулӯъ мекунад, онҳо ҷамъ мешаванд ва дар оғили худ мегузоранд.
23 Одам то шом ба кори худ ва ба меҳнати худ меравад.
24 Эй Худованд, корҳои Ту чӣ қадар гуногунанд! Ҳамаро бо ҳикмат офаридӣ, замин пур аз сарвати туст.
25 Чунин аст ин баҳри азим ва фарох, ки дар он чизҳои бешумори ҳайвоноти хурд ва бузург хазанда ҳастанд.
26 Он ҷо киштиҳо равонанд: он Левиафан ҳаст, ки дар он ҷо бозӣ кардай.
27 Инҳо ҳама шуморо интизоранд; то ба онҳо дар сари вақт гӯшт диҳӣ.
28 То ба онҳо ато кунӣ, онҳо ҷамъ мешаванд; дасти Худро мекушӣ, онҳо аз некӯӣ пур мешаванд.
29 Рӯи худро ниҳон дорӣ, онҳо ғамгин шуданд, нафасашонро мегирӣ, мемиранд ва ба хок бармегарданд.
30 Рӯҳи Худро мефиристӣ, онҳо офарида шудаанд, ва Ту рӯи заминро нав месозӣ.
31 Ҷалоли Худованд то абад пойдор хоҳад буд: Худованд аз аъмоли худ шод хоҳад шуд.
32 Ба замин менигарад, ба ларза меояд, ба теппаҳо мерасад, ва онҳо дуд мекунанд.
33 То даме ки зинда бошам, барои Худованд суруд хоҳам гуфт: Худои худро то даме ки ҳастӣ ҳамду сано хоҳам гуфт.
34 Мулоҳизаҳои ман дар бораи ӯ ширин хоҳад буд: Ман дар Худованд шод хоҳам шуд.
35 Бигзор гунаҳкорон аз замин маҳв шаванд, ва шарирон дигар набошанд. Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 105

1 Худовандро шукр гӯед; номи уро бихон: кори уро дар байни мардум маълум кун.
2 Барои ӯ суруд хонед, дар бораи ӯ суруд хонед; дар бораи ҳама мӯъҷизаҳои Ӯ нақл кунед.
3 Ба исми муқаддаси Ӯ ҷалол диҳед: Бигзор дили толибони Худованд шод шавад.
4 Худовандро ва қуввати Ӯро биҷӯед, то абад рӯи Ӯро биҷӯед.
5 Корҳои аҷиби Ӯро, ки Ӯ кардааст, ба ёд оваред; мӯъҷизот ва ҳукмҳои даҳони Ӯ;
6 Эй насли бандаи ӯ Иброҳим, эй фарзандони Яъқуб баргузидаи Ӯ.
7 Ӯ Худованд Худои мост; доварии Ӯ дар тамоми замин аст.
8 Ба ёди аҳди худ то абад, Каломе ки ба ҳазор насл фармудааст.
9 Кадом аҳд бо Иброҳим бастааст, ва қасами ӯ ба Исҳоқ буд;
10Ва инро ба Яъқуб барои шариат ва барои Исроил - аҳди ҷовидонӣ тасдиқ намуд;
11 Гуфт: "Ман замини Канъонро ба ту хоҳам дод, яъне қитъаи мероси ту;
12 Вақте ки шумораашон андак буданд; бале, хеле кам ва бегонагон дар он.
13 Вақте ки онҳо аз як халқ ба халқи дигар, аз як салтанат ба халқи дигар рафтанд;
14 Ба ҳеҷ кас нагузошт, ки ба онҳо ситам кунад; Оре, подшоҳонро ба хотири онҳо танбеҳ дод;
15 Гуфт: "Ба тадҳиншудаи Ман даст нарасонед, ва ба анбиёи Ман осебе нарасонед".
16 Ва Ӯ бар замин гуруснагӣ даъват кард, тамоми асои нонро шикаст.

17Ва пешопеши онҳо шахсеро фиристод, ки Юсуфро ба ғулом фурӯхта буд;
18 Пойҳояшро бо занҷир захмӣ карданд: Ӯро дар оҳан гузоштанд;
19То даме ки каломи Ӯ расад, каломи Худованд ӯро озмуд.
20 Подшоҳ фиристода, ӯро озод кард; ҳатто ҳокими мардум, ва бигзор вай озод равад.
21 Ӯро оғои хонаи худ ва подшоҳи тамоми молу мулки худ гардонид.
22 «То ки миронашро ба хости худ бибандад; ва ба сенатoрони худ хирад меомузад.
23 Исроил низ ба Миср омад; ва Яъкуб дар замини Ҳом маскан гирифт.
24 Ва қавми худро бағоят зиёд кард; ва онҳоро аз душманонашон тавонотар гардонд.
25 Ӯ дили онҳоро ба нафрат ба қавми худ табдил дод, то ки бо бандагони Худ макр кунанд.
26 Ӯ ғуломи худ Мусоро фиристод; ва Ҳорун, ки баргузида буд.
27 Аломатҳои Ӯро дар миёни онҳо, ва дар замини Ҳом мӯъҷизот нишон доданд.
28 Ӯ торикӣ фиристод ва торикӣ кард; ва бар зидди каломи Ӯ исён накарданд.
29Обҳои онҳоро ба хун табдил дод, ва моҳиёни онҳоро кушт.
30Ва замини онҳо дар хонаҳои подшоҳонашон қурбоққаҳо ба вуҷуд овард.
31 Ӯ гуфт, ва дар тамоми канори онҳо пашшаҳо ва шапушҳо пайдо шуданд.
32 Ӯ ба онҳо жола барои борон ва оташи аланга дар заминашон дод.
33 Токҳои онҳо ва дарахтони анҷири онҳоро низ зад; ва дарахтони соҳили худро мешикананд.
34 Ӯ ба сухан гуфт, ва малаххо ва кирмакҳо омаданд, ва онҳо бешумор омаданд,
35 Ва тамоми гиёҳҳои замини онҳоро хӯрданд, ва меваҳои замини онҳоро хӯрданд.
36 Вай инчунин ҳамаи нахустзодагонро, ки дар замини онҳо буд, — сардори тамоми қувваҳои онҳоро зад.
37 Онҳоро низ бо нуқра ва тилло ба вуҷуд овард, ва дар байни қабилаҳои онҳо як нотавон набуд.
38 Миср аз рафтани онҳо шод шуд, зеро ки тарси онҳо бар онҳо афтод.
39 Абрро барои пӯшиш паҳн кард; ва оташе, ки дар шаб равшанӣ диҳад.
40 Мардум пурсиданд, ва ӯ бедона оварда, онҳоро аз нони осмон сер кард.
41 Ва сангро кушод, ва об ҷорӣ шуд; дар чойҳои лалмӣ чун дарьё давиданд.
42 Зеро ки ваъдаи муқаддаси Худро ба ёд овард, ва бандаи худ Иброҳим.
43 Ва Ӯ қавми Худро бо шодмонӣ ва баргузидагони Худро бо шодӣ ба вуҷуд овард;
44 Ва заминҳои халқҳоро ба онҳо доданд, ва онҳо вориси меҳнати мардум шуданд;
45 То ки фароизи Ӯро риоя кунанд ва қонунҳои Ӯро риоя кунанд. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 106

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Эй Худовандро шукр гӯй; зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
2 Кӣ мӯъҷизаҳои Худовандро баён карда метавонад? кист, ки тамоми ситоиши Ӯро баён кунад?
3 Хушо онҳое ки доварӣ мекунанд, ва касе ки адолатро ҳамеша ба ҷо меорад.
4 Маро, эй Худованд, бо неъмате, ки ба қавми Худ мебахшӣ, ба ёд овар: Маро бо наҷоти Худ зиёрат кун;
5 То ки некии баргузидаи Туро бубинам, то аз шодии халқи ту шод шавам, то ки бо мероси Ту фахр кунам.
6 Мо бо падарони худ гуноҳ кардем, шарорат кардаем, бадкорӣ кардаем.
7Падарони мо мӯъҷизоти туро дар Миср нафаҳмиданд; раҳмати туро ба ёд наоварданд; балки дар баҳр, ҳатто дар баҳри Сурх ӯро ба хашм овард.
8 Бо вуҷуди ин Ӯ онҳоро ба хотири исми Худ наҷот дод, то ки қудрати бузурги Худро маълум кунад.
9 Ӯ баҳри Сурхро низ манъ кард, ва он хушк шуд, ва онҳоро аз қаъри биёбон бурд.
10 Ва онҳоро аз дасти нафратовар наҷот дод, ва онҳоро аз дасти душман фидия дод.
11 Ва об душманони онҳоро пӯшонид, ва ҳеҷ яке аз онҳо намонд.
12 Он гоҳ онҳо ба суханони Ӯ имон оварданд; васфи уро месароянд.
13 Ба зудӣ корҳои Ӯро фаромӯш карданд; насиҳати ӯро интизор нашуданд:
14 Аммо дар биёбон шаҳвати зиёд дошт ва Худоро дар биёбон озмуда буд.
15 Ва талаби онҳоро ба онҳо дод; балки ба дили онхо майл фиристод.
16Ва дар ӯрдугоҳ ба Мусо ва муқаддаси Худованд Ҳорун ҳасад бурданд.
17 Замин кушода, Дотонро фурӯ бурд, ва ҷамоати Абиромро фаро гирифт.
18 Ва дар миёни онҳо оташ афрӯхт; шӯъла бадкоронро фурӯзон кард.
19Дар Ҳӯреб гӯсолае сохтанд, ва ба ҳайкали гудохта саҷда карданд.
20 Ҳамин тавр онҳо ҷалоли худро ба мисоли гове табдил доданд, ки алаф мехӯрад.
21 Онҳо Худоро, ки наҷотдиҳандаи худро, ки дар Миср корҳои бузург карда буд, фаромӯш карданд;
22 Аҷоиб дар замини Ҳом, ва корҳои даҳшатнок дар соҳили бахри Сурх.
23 Бинобар ин Ӯ гуфт, ки онҳоро несту нобуд мекунад, агар Мусо баргузидаи ӯ дар рахна пеши Ӯ намеистод, то ки ғазаби Худро гардонад, то ки онҳоро несту нобуд кунад.
24 Бале, онҳо аз замини дилкаш нафрат доштанд, ба каломи Ӯ имон наоварданд;
25 Аммо дар хаймаҳои худ шикоят карда, ба овози Худованд гӯш надоданд.
26 Бинобар ин Ӯ дасти Худро бар онҳо бардошт, то ки онҳоро дар биёбон несту нобуд кунад;
27 То насли онҳоро дар байни халқҳо сарнагун созанд ва дар заминҳо пароканда кунанд.
28 Онҳо низ ба Баал-Фаӯр ҳамроҳ шуда, қурбониҳои мурдагонро хӯрданд.

29 Ҳамин тавр онҳо бо ихтироъҳои худ Ӯро ба хашм оварданд, ва бало бар онҳо афтод.
30 Он гоҳ Финҳос бархоста, доварӣ кард, ва бало аз байн рафт.
31 Ва ин барои ӯ барои тамоми наслҳо то абад адолат ҳисоб карда шуд.
32Ва Ӯро низ дар оби ҷанҷол ба хашм оварданд, ба тавре ки Мусо ба хотири онҳо бад шуд.
33 Зеро ки рӯҳи Ӯро ба хашм оварданд, ба тавре ки Ӯ бо лабони худ бемаънӣ сухан мегуфт.
34Ва халқҳоеро, ки Худованд дар бораи онҳо амр фармуда буд, нобуд накарданд.
35 Аммо дар байни халқҳо омехта шуда, корҳои онҳоро омӯхтанд.
36 Ва бутҳои худро мепарастиданд, ки доми онҳо буданд.
37 Бале, онҳо писарону духтарони худро ба девҳо қурбонӣ карданд,
38 Ва хуни бегуноҳонро, ҳатто хуни писарон ва духтарони худро, ки ба бутҳои Канъон қурбонӣ карданд, рехтанд, ва замин аз хун олуда шуд.
39 Ҳамин тавр онҳо бо аъмоли худ палид шуданд, ва бо ихтирои худ фоҳиша шуданд.
40 Бинобар ин ғазаби Худованд бар қавми Худ аланга зад, ба дараҷае ки аз мероси худ нафрат кард.
41 Ва онҳоро ба дасти халқҳо супурд; ва онҳое ки аз онҳо нафрат доштанд, бар онҳо ҳукмронӣ мекарданд.
42 Душманонашон низ онҳоро зулм мекарданд, ва онҳо зери дасти онҳо қарор гирифтанд.
43 Борҳо онҳоро наҷот дод; вале бо маслиҳати худ Ӯро ба хашм оварданд ва барои гуноҳи худ паст шуданд.
44 Бо вуҷуди ин, вақте ки фарьёди онҳоро шунид, ба андӯҳи онҳо назар кард:
45 Ва аҳди Худро барои онҳо ба ёд овард, ва аз рӯи марҳамати худ тавба кард.
46 Ӯ онҳоро низ аз ҳамаи онҳое ки асир гирифта буданд, раҳм кард.
47 Моро, эй Худованд Худои мо, наҷот деҳ, ва моро аз миёни халқҳо ҷамъ овар, то ки исми муқаддаси Туро шукр гӯй, ва дар ҳамду санои Ту ғалаба намо.
48 Муборак аст Худованд Худои Исроил аз абад то абад; ва бигзор тамоми қавм бигӯянд: Омин. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 107

1 Ба Худованд шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
2 Бигзор фидияёфтаи Худованд бигӯяд, ки вайро аз дасти душман раҳо кардааст;
3 Ва онҳоро аз заминҳо, аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва аз ҷануб ҷамъ овард.
4 Дар биёбон яккаса саргардон шуданд; барои сокин шудан шаҳре наёфтанд.
5 Гуруснаву ташна, Бад-ӯ ҷон андаромад.
6 Он гоҳ онҳо дар изтиробашон сӯи Худованд фарёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз тангӣ раҳоӣ дод.
7 Ва онҳоро бо роҳи рост пеш бурд, то ба шаҳри маскан бираванд.
8 Кошки одамон Худовандро барои эҳсонаш ва барои корҳои аҷоиби Ӯ ба фарзандони одам ҳамду сано мегуфтанд!
9 Зеро ки ӯ ҷони ҳавасро сер мекунад ва рӯҳи гуруснаро аз некӣ сер мекунад.
10 Касоне ки дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаанд ва дар андӯҳ ва оҳан баста шудаанд;
11 Зеро ки онҳо бар зидди каломи Худо исён карда, маслиҳати Ҳаққи Таолоро инкор мекарданд:
12 «Бинобар ин Ӯ дили онҳоро бо заҳмат зер кард; афтоданд ва касе ёрӣ надошт.
13Он гоҳ онҳо дар мусибаташон сӯи Худованд фарьёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз мусибатҳояшон наҷот дод.
14 Ӯ онҳоро аз зулмот ва сояи марг берун овард, ва бандҳои онҳоро пора-пора кард.
15 Кошки одамон Худовандро барои эҳсонаш ва барои корҳои аҷоиби Ӯ ба фарзандони одам ҳамду сано мегуфтанд!
16 Зеро ки Ӯ дарҳои мисинро шикастааст, ва панҷараҳои оҳанинро пора-пора кардааст.
17 Беақлҳо аз гуноҳ ва шароратҳои худ азоб мекашанд.
18 Ҷони онҳо аз ҳар гуна гӯшт нафрат дорад; ва ба дарвозаҳои марг наздик мешаванд.
19Он гоҳ онҳо дар изтиробашон сӯи Худованд зорӣ мекунанд, ва Ӯ онҳоро аз андӯҳҳояшон наҷот медиҳад.
20 Ӯ каломи Худро фиристод, ва онҳоро шифо дод ва аз ҳалокати онҳо раҳо кард.
21 Кошки одамон Худовандро барои эҳсонаш ва барои корҳои аҷоибаш ба фарзандони одам ҳамду сано мегуфтанд!
22 Ва бигзор онҳо қурбониҳои шукргузорӣ кунанд, ва аъмоли Ӯро бо шодӣ эълон кунанд.
23 Онҳое ки бо қаиқҳо ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд;
24 Инҳо корҳои Худовандро мебинанд, ва мӯъҷизаҳои Ӯро дар умқ мебинанд.
25 Зеро ки Ӯ амр фармуда, шамоли тундбодро ба вуҷуд меоварад, ки мавҷҳои онро боло мебарад.
26 Ба осмон мебароянд, боз ба қаъри замин мефуроянд; аз изтироб ҷони онҳо об мешавад.
27 Онҳо ба он сӯ чарх мезананд ва мисли одами майзада қад мезананд ва дар ақлу хирад ҳастанд.
28 Он гоҳ онҳо дар изтиробашон сӯи Худованд фарёд мезананд, ва Ӯ онҳоро аз тангӣ раҳо мекунад.
29 Ӯ тӯфонро ором мекунад, то мавҷҳои он ором бошанд.
30 Он гоҳ шод мешаванд, ки хомӯшанд; Пас онҳоро ба паноҳгоҳи дилхоҳашон мебарад.
31 Кошки одамон Худовандро барои эҳсонаш ва барои корҳои аҷоиби Ӯ ба фарзандони одам ҳамду сано мегуфтанд!
32 Бигзор Ӯро дар ҷамоати қавм сарафроз гӯянд, ва дар ҷамоати пирон Ӯро ҳамду сано гӯянд.
33 Дарёҳоро ба биёбон табдил медиҳад, ва чашмаҳоро ба хоки хушк;
34 Замини ҳосилхез ба хушкӣ, ба сабаби шарорати сокинони он.
35 Биёбонро ба оби доимӣ ва хоки хушкро ба чашмаҳо табдил медиҳад.
36 Ва гуруснагонро дар он ҷо сокин мекунад, то онҳо шаҳреро барои маскан омода созанд;
37 Ва киштзорҳо кошта, токзорҳо шинон, ки ҳосили фаровон диҳад.

38 Ӯ онҳоро низ баракат медиҳад, ба тавре ки онҳо
бағоят афзун мешаванд; ва чорпоёнашонро кам
накунад.
39 Боз онҳо ба воситаи зулм, андӯҳ ва ғаму андӯҳ кам
карда, паст карда шудаанд.
40 Ӯ бар сарварон таҳқир мерезад, ва онҳоро водор
мекунад, ки дар биёбон, ки роҳе нест, саргардон
кунанд.
41 Бо вуҷуди ин Ӯ камбағалонро аз андӯҳ баланд
мекунад, ва ӯро мисли рама оилаҳо месозад.
42 Одил инро дида, шод хоҳад шуд, ва ҳар гуна
шарорат даҳони вайро баста хоҳад кард.
43 Ҳар кӣ доно бошад ва ин чизҳоро риоя кунад,
меҳрубонии Худовандро хоҳанд фаҳмид.

БОБИ 108

1 (Суруд ё таронаи Довуд.) Эй Худо, дилам собит аст;
Ман суруд ва ҳамду сано хоҳам гуфт, ҳатто бо ҷалоли
худ.
2 Бедор шав, эй забур ва арфа: Ман худам барвақт
бедор хоҳам шуд.
3 Туро, эй Худованд, дар миёни мардум ҳамду сано
хоҳам гуфт, ва дар миёни халқҳо Туро ҳамду сано
хоҳам гуфт.
4 Зеро ки марҳамати Ту бар осмон бузург аст, ва
ростии Ту ба абрҳо мерасад.
5 Бартар бош, эй Худо, бар осмон, ва ҷалоли Ту бар
тамоми замин.
6 То ки маҳбуби ту раҳо шавад: бо дасти ростат наҷот
деҳ ва ба ман ҷавоб деҳ.
7 Худо дар қудсияти Худ гуфт; Шод хоҳам шуд,
Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро берун
хоҳам овард.
8 Ҷилъод аз они Ман аст; Менашше аз они ман аст;
Эфроим низ қуввати сари ман аст; Яҳудо қонунгузори
ман аст;
9 Мӯоб ҷомаи шустани ман аст; кафши худро бар Адӯм
мепартоям; бар Фалиштиён ғалаба хоҳам кард.
10 Кӣ маро ба шаҳри қавӣ меорад? ки маро ба Адӯм
мебарад?
11 Оё намехоҳӣ, эй Худо, ки моро партофтаӣ? ва эй
Худо, оё бо лашкари мо берун намеравӣ?
12 Аз мусибат ба мо мадад деҳ, зеро мадади одамӣ
беҳуда аст.
13 Ба воситаи Худо мо далерона рафтор хоҳем кард,
зеро ки Ӯ душманони моро поймол хоҳад кард.

БОБИ 109

1 (Ба сарнавози навозанда, як таронаи Довуд.) Хомӯш
макун, эй Худои ҳамду санои ман;
2 Зеро ки даҳони бадкорон ва даҳони маккорон бар
зидди Ман кушода шудааст: онҳо ба муқобили ман бо
забони дурӯғ гуфтаанд.
3 Онҳо маро бо суханони нафрат иҳота карданд; ва бе
ягон сабаб ба мукобили ман чангид.
4 Зеро ки муҳаббати ман онҳо душманони ман ҳастанд,
вале ман худро ба дуо месупорам.
5 Ба некӣ бадӣ карданд ва ба ишқи ман кина карданд.
6 Бар ӯ марди шарир гузор, ва шайтон ба ямини ӯ
биист.
7 Вақте ки ӯ доварӣ мешавад, маҳкум шавад, ва дуои ӯ
гуноҳ гардад.
8 Бигзор рӯзҳои ӯ кам бошад; ва бигзор каси
дигарашро гирад.
9 Бигзор фарзандонаш бепадар ва занаш бевазан.
10 Бигзор фарзандони ӯ ҳамеша овора ва гадоӣ кунанд;
бигзор онҳо низ аз харобаҳои худ нони худро биҷӯянд.
11 Бигзор тамаъҷӯ ҳар он чи дорад, сайд кунад; ва
бигзор бегонагон меҳнати ӯро ғорат кунанд.
12 Бигзор ҳеҷ кас ба ӯ марҳамат накунад, ва ҳеҷ кас ба
фарзандони ятими ӯ раҳм накунад.
13 Бигзор насли ӯ нобуд шавад; ва дар насли оянда
номи онҳо маҳв гардад.
14 Бигзор гуноҳи падаронаш назди Худованд ёд шавад;
ва гуноҳи модараш пок нашавад.
15 Бигзор онҳо ҳамеша ба ҳузури Худованд бошанд, то
ки хотираи онҳоро аз замин маҳв кунад.
16 Зеро ки ӯ ба хотир наовард, ки марҳамат нишон
надиҳад, балки мискин ва мискинро таъқиб мекард, то
ки дили шикастаҳоро бикушад.
17 Чӣ тавре ки ӯ лаънатро дӯст медошт, бигзор он ба ӯ
бирасад; чунон ки ӯ баракатро дӯст намедошт, бигзор
он аз ӯ дур бошад.
18 Чӣ тавре ки ӯ лаънатро дар бар карда буд, мисли
либосаш, бигзор он мисли об ба даруни ӯ дохил шавад,
ва мисли равған ба устухонҳои ӯ.
19 Бигзор он барои ӯ мисли ҷомае бошад, ки ӯро
пӯшонад, ва камарбанде, ки ҳамеша бо он камарбанд
аст.
20 Бигзор ин мукофоти душманони ман аз ҷониби
Худованд бошад, ва онҳое ки бар ҷони ман бадгӯӣ
мекунанд.
21 Аммо ту, эй Худои Худованд, ба хотири исми Худ
бикун, зеро ки марҳамати Ту нек аст, маро раҳоӣ деҳ.
22 Зеро ки ман бенаво ва бечора ҳастам, ва дилам дар
дарунам захмдор аст.
23 Мисли соя, ки фурӯ меравад, рафтам, мисли малах
ба боло ва поин партоб шудаам.
24Зонуҳоям аз рӯза заифанд; ва ҷисми ман аз фарбеҳ
нест.
25 Ман низ барои онҳо маломат шудам: вақте ки ба
ман нигоҳ карданд, сар ҷунбонданд.
26 Маро мадад кун, эй Худованд Худои ман, Маро ба
ҳасби марҳамати Худ наҷот деҳ!
27 То бидонанд, ки ин дасти туст; ки Ту, эй Худованд,
ин корро кардаӣ.
28 Бигзор лаънат кунанд, вале ту баракат гӯй; ҳангоме
ки бархостанд, хиҷил шаванд; балки бандаи ту шод бод.
29 Бигзор рақибони ман нангин шаванд, ва бигзор онҳо
бо нофаҳмиҳои худ, мисли ҷома худро пӯшонанд.
30Худовандро бо даҳони худ ҳамду сано хоҳам гуфт;
Оре, дар миёни мардум Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт.
31 Зеро ки вай дар тарафи рости мискинон истод, то ки
ӯро аз маҳкумкунандагони ҷони вай наҷот диҳад.

БОБИ 110

1 (Забур аз Довуд).
2 Худованд асои қуввати туро аз Сион хоҳад фиристод:
дар миёни душманони худ ҳукмронӣ кун.

3 Қавми ту дар рӯзи қудрати ту, дар зебоиҳои қудсият аз шиками саҳар хоҳад буд: шабнами ҷавонии худро дорӣ.
4Худованд қасам хӯрд, ва тавба нахоҳам кард: Ту коҳин ҳастӣ то абад мувофиқи Малкисодақ.
5Худованд аз дасти ростат дар рӯзи ғазаби худ подшоҳонро хоҳад зад.
6Дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ҷойҳоро аз ҷасадҳо пур хоҳад кард; сари бисьёр мамлакатхоро захмдор мекунад.
7 Дар роҳ аз ҷӯй бинӯшад, Пас сарашро боло хоҳад кард.

БОБИ 111

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Ман Худовандро бо тамоми дили худ ҳамду сано хоҳам гуфт, дар калисои росткорон ва дар ҷамоъат.
2 Аъмоли Худованд бузург аст, аз ҳамаи онҳое ки аз он лаззат мебаранд, ҷустуҷӯ карда мешаванд.
3 Кори Ӯ пуршараф ва ҷалол аст, ва адолати Ӯ то абад пойдор аст.
4 Аъмоли мӯъҷизаҳои худро ба ёд овардааст: Худованд меҳрубон ва пурмуҳаббат аст.
5 Ба тарсҳои Ӯ гӯшт дод, Ба аҳди худ вафо хоҳад кард.
6 Ӯ ба халқи худ қудрати аъмоли Худро нишон дод, то ки мероси халққоро ба онҳо бидиҳад.
7 Аъмоли дастҳои Ӯ ростӣ ва доварӣ аст; тамоми аҳкоми ӯ боэътимод аст.
8 Онҳо то абад устуворанд, ва дар ростӣ ва росткорӣ ба амал меоянд.
9 Ба қавми худ фидия фиристод, аҳди худро то абад амр фармуд: исми Ӯ муқаддас ва мӯҳтарам аст.
10 Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст: фаҳмиши нек ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд, доранд;

БОБИ 112

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Хушо касе ки аз Худованд метарсад, ва аз аҳкоми Ӯ бағоят лаззат мебарад.
2 Насли ӯ дар рӯи замин тавоно хоҳад буд: насли одил баракат хоҳад ёфт.
3 Сарват ва сарват дар хонаи ӯ хоҳад буд, ва адолати ӯ то абад пойдор аст.
4 Ба росткорон нур дар торикӣ пайдо мешавад: Ӯ меҳрубон ва пур дилсӯз ва одил аст.
5 Одами некӯ ба неъмат мекунаду қарз медиҳад, Корҳояшро аз рӯи хирад ҳидоят мекунад.
6 Ӯ то абад наҷунбид, одилон дар ёди ҷовидонанд.
7 Натарсад аз муждаи бад, Дили ӯ устувор аст, ба Худованд таваккал мекунад.
8 Дилаш устувор аст, натарсад, то даме ки нафси худро бар душманонаш бубинад.
9 Вай пароканда кард, ба мискинон дод; адолати Ӯ то абад пойдор аст; шохи вай бо шаъну шараф баланд мешавад.
10 Шарирон инро дида, ғамгин хоҳанд шуд; вай бо дандон ғиҷирросид ва об хоҳад шуд: хоҳиши бадкорон нобуд хоҳад шуд.

БОБИ 113

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Ҳамду сано кунед, эй бандагони Худованд, исми Худовандро ҳамду сано хонед.
2 Муборак бод номи Худованд аз ин замон ва то абад.
3 Аз тулӯи офтоб то ғуруби ҳамон он исми Худовандро ситоиш кардан лозим аст.
4Худованд аз ҳама халқҳо баланд аст, ва ҷалоли Ӯ бар осмон аст.
5Кист мисли Худованд Худои мо, ки дар осмон сокин аст,
6 Он ки худро фурӯтан мекунад, то он чиро, ки дар осмон ва дар замин аст, бубинад!
7 Бечораро аз хок баровард, Бечораро аз пору берун барорад.
8 То ки ӯро бо мирон, ҳатто бо мирони қавми худ таъин кунад.
9 Ӯ зани нозояндаро хонадор мекунад ва модари хушбахти кӯдакон гардад. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 114

1 Вақте ки Исроил аз Миср баромад, хонадони Яъқуб аз қавми бегона;
2 Яҳудо маъбади ӯ буд, ва Исроил подшоҳии ӯ буд.
3 Дарё дид, ва гурехт: Урдун баргардонида шуд.
4 Кӯҳҳо мисли кӯчқорҳо, ва теппаҳо мисли барраҳо.
5 Чӣ шуд, эй баҳр, ки гурехтӣ? Эй Ӯрдун, ки туро рондаанд?
6 Эй кӯҳҳо, ки мисли кӯчқорҳо ҷаҳидаед; ва шумо теппаҳои хурд, мисли барраҳо?
7 Эй замин, аз ҳузури Худованд, аз ҳузури Худои Яъқуб биларз;
8 Ки сангро ба оби устувор табдил дод, гӯсфандро ба чашмаи об.

БОБИ 115

1 На ба мо, эй Худованд, на ба мо, балки исми Худро ҷалол деҳ, ба марҳамати Худ ва ба хотири ростии Худ.
2 Чаро халқҳо бигӯянд: "Худои онҳо ҳоло куҷост?"
3 «Лекин Худои мо дар осмон аст: Ӯ ҳар чи мехост, кардааст.
4 Бутҳои онҳо нуқра ва тилло, кори дасти мардум аст.
5Онҳо даҳон доранд, аммо намегӯянд: чашмҳо доранд, вале намебинанд.
6 Гӯш доранд, вале намешунаванд, бинӣ доранд, вале бӯй намекунанд.
7 Даст доранд, вале даст надоранд; пойҳо доранд, вале роҳ намераванд; ва бо гулӯяшон сухан намегӯянд.
8 Онҳое, ки онҳоро месозанд, ба онҳо монанданд; инчунин ҳар касе, ки ба онҳо эътимод дорад.
9 Эй Исроил, ба Худованд таваккал кун: Ӯ мададгор ва сипари онҳост.
10 Эй хонадони Ҳорун, ба Худованд таваккал кун: Ӯ мададгор ва сипари онҳост.
11 Эй касоне, ки аз Худованд метарсанд, ба Худованд таваккал кунед: Ӯ мададгор ва сипари онҳост.

12 Худованд дар бораи мо ғамхорӣ кард: Ӯ моро баракат хоҳад дод; вай хонадони Исроилро баракат хоҳад дод; вай хонаи Ҳорунро баракат хоҳад дод.
13 Ӯ онҳоеро, ки аз Худованд метарсанд, ҳам хурду ҳам бузург баракат хоҳад дод.
14Худованд туро, ту ва фарзандонат, боз ҳам бештар хоҳад кард.
15 Шумо аз Худованде, ки осмон ва заминро офаридааст, баракат доред.
16 Осмон, ҳатто осмон аз они Худованд аст, аммо заминро ба фарзандони одам додааст.
17 Мурдагон Худовандро ҳамду сано намегӯянд, ва касе ки ба хомӯшӣ фурӯ меравад.
18Вале мо Худовандро аз ҳоло ва то абад ҳамду сано хоҳем гуфт. Худовандро ҳамду сано.

БОБИ 116

1 Ман Худовандро дӯст медорам, зеро ки Ӯ овоз ва илтиҷои маро шунидааст.
2 «Азбаски вай гӯши худро ба ман моил кардааст, то даме ки зиндаам, ӯро хоҳам хонд.
3 Ғамҳои марг маро иҳота кард, Дардҳои дӯзах бар ман гирифт, Бад-ӯ ғам ёфтам.
4Ва ман исми Худовандро хондам; Эй Парвардигори ман, аз Ту илтимос мекунам, ҷонамро раҳо кун.
5 Худованд меҳрубон ва одил аст; Оре, Худои мо меҳрубон аст.
6Худованд соддадилонро нигоҳ медорад: паст шудам, ва ӯ ба ман мадад кард.
7 Ба оромии худ баргард, эй ҷони ман; зеро ки Худованд ба ту эҳсон кардааст.
8 Зеро ки ҷонамро аз марг раҳоӣ додӣ, чашмонамро аз ашк ва пойҳоямро аз афтодан раҳоӣ додӣ.
9 Ман ба ҳузури Худованд дар замини зиндагон роҳ хоҳам рафт.
10 Ман имон овардам, бинобар ин гуфтам: бағоят азоб кашидам:
11 Саросема гуфтам: Ҳама одамон дурӯғгӯянд.
12Барои ҳамаи неъматҳои ӯ ба ман ба Худованд чӣ ҳадя диҳам?
13 Ман косаи наҷотро гирифта, исми Худовандро хоҳам хонд.
14Алҳол назрҳои худро ба Худованд дар ҳузури тамоми қавми Ӯ адо хоҳам кард.
15 Дар назари Худованд гаронбаҳост марги муқаддасони Ӯ.
16 Эй Худованд, ман бандаи Ту ҳастам; Ман бандаи ту ва писари канизи ту ҳастам; занҷирҳои маро раҳо кардаӣ.
17Ман барои ту қурбонии шукргузорӣ хоҳам оварда, ва исми Худовандро бихонам.
18Алҳол назрҳои худро ба Худованд дар ҳузури тамоми қавми Ӯ адо хоҳам кард,
19Дар ҳавлиҳои хонаи Худованд, дар миёни ту, эй Ерусалим. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 117

1 Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ҳамду сано гӯед, эй тамоми мардум, Ӯро ҳамду сано гӯед.
2 Зеро ки марҳамати Ӯ нисбат ба мо бузург аст, ва ростии Худованд то абад пойдор аст. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 118

1 Худовандро шукр гӯед; зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
2 Бигзор Исроил бигӯяд, ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст.
3 Бигзор хонадони Ҳорун бигӯяд, ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст.
4 Бигзор тарсандагони Худованд бигӯянд, ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
5Дар тангӣ Худовандро нидо кардам, ва Худованд ба ман иҷобат карда, маро дар макони калон гузошт.
6Худованд тарафи ман аст; Ман наметарсам: одам бо ман чӣ кор карда метавонад?
7Худованд насиби маро бо онҳое ки ба ман мададгоранд, мегирад, бинобар ин хоҳиши худро бар онҳое ки аз ман нафрат доранд, хоҳам дид.
8 Ба Худованд таваккал кардан беҳтар аст аз таваккал кардан ба одам.
9Ба Худованд таваккал кардан беҳтар аст аз таваккал кардан ба мирон.
10 Ҳама халқҳо маро иҳота карданд, лекин Ман онҳоро ба исми Худованд нобуд хоҳам кард.
11 Онҳо маро иҳота карданд; Оре, онҳо маро иҳота карданд, лекин Ман онҳоро ба исми Худованд нобуд хоҳам кард.
12 Онҳо маро мисли занбӯри асал иҳота карданд; онҳо мисли оташи хорҳо хомӯш карда мешаванд, зеро ки Ман онҳоро ба исми Худованд нест мекунам.
13 Ту ба ман захм задӣ, то биафтам, вале Худованд ба ман мадад кард.
14Худованд қувват ва суруди ман аст, ва наҷоти ман шуд.
15 Овози шодӣ ва наҷот дар хаймаҳои одилон аст; дасти рости Худованд далерона амал мекунад.
16 Дасти рости Худованд сарбаланд аст, дасти рости Худованд далерона мекунад.
17 Ман намемирам, балки зинда хоҳам монд, ва аъмоли Худовандро эълон хоҳам кард.
18Худованд маро сахт ҷазо дод, вале маро ба марг таслим накардааст.
19Дарҳои адолатро ба рӯи ман кушоед: ба онҳо дохил хоҳам шуд, ва Худовандро ҳамду сано хоҳам гуфт.
20Ин дарвозаи Худованд аст, ки одилон ба он дохил мешаванд.
21 Туро ҳамду сано хоҳам гуфт, зеро ки маро шунидаӣ ва наҷоти ман шудаӣ.
22 Санге, ки бинокорон рад карданд, санги сари кунҷ гардид.
23Ин кори Худованд аст; дар назари мо аҷоиб аст.
24Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шоду мамнун мешавем.
25 Алҳол наҷот деҳ, эй Худованд, аз Ту илтимос мекунам: эй Худованд!
26 Хушо касе ки ба исми Худованд меояд: мо шуморо аз хонаи Худованд баракат додем.

27Худо Худованд аст, ки ба мо нур нишон дод: Қурбониро то шоххои қурбонгоҳ бо ресмонҳо бибандед.
28 Ту Худои ман ҳастӣ, ва Туро ҳамду сано хоҳам гуфт: Ту Худои ман ҳастӣ, Туро сарафроз хоҳам кард.
29 Эй Худовандро шукр гӯй; зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.

БОБИ 119

1 АЛЕФ. Хушо нопок дар роҳ, ки мувофиқи шариати Худованд рафтор мекунанд.
2 Хушо онҳое ки шаҳодатҳои Ӯро риоя мекунанд ва Ӯро бо тамоми дил меҷӯянд.
3 Онҳо низ гуноҳ намекунанд, бо роҳҳои Ӯ қадам мезананд.
4 Ба мо фармон додӣ, ки аҳкоми Туро риоя кунем.
5 Кошки роҳҳои ман ба риоя кардани фароизи Ту равона мешуданд!
6 «Пас, ҳангоме ки тамоми аҳкоми Туро эҳтиром мекунам, хиҷил нахоҳам шуд.
7 Туро бо покдилӣ ҳамду сано хоҳам гуфт, вақте ки ҳукмҳои одилонаи Туро омӯхтам.
8 Фаризаҳои Туро риоя хоҳам кард: Маро тамоман тарк накун.
9 БЕТ. Ҷавон роҳи худро бо чӣ пок кунад? мувофиқи каломи Худ аз он огоҳ шав.
10 Бо тамоми дили худ Туро ҷӯям: Бигзор аз аҳкоми Ту саргардон нашавам.
11 Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардаам, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам.
12 Хушбахтӣ Ту, эй Худованд, фароизи Худро ба ман омӯз.
13 Тамоми ҳукмҳои даҳони Туро бо лабони худ баён кардаам.
14 Ман аз роҳи шаҳодатҳои Ту, мисли тамоми сарват шод шудам.
15 Ман дар бораи аҳкомҳои Ту мулоҳиза хоҳам кард, ва ба роҳҳои Ту таваҷҷӯҳ хоҳам кард.
16 Аз фароизи Ту лаззат хоҳам бурд, Каломи Туро фаромӯш нахоҳам кард.
17 ГИМЕЛ. Ба бандаи худ некӣ кун, то ки ман зинда бошам, ва каломи туро риоя кунам.
18 Чашмони маро кушо, то ки аз шариати Ту чизҳои аҷоиброр бубинам.
19 Ман дар рӯи замин ғариб ҳастам: аҳкоми Худро аз ман пинҳон накун.
20 Ҷони ман аз ҳаваси он ки ҳамеша ба ҳукмҳои Ту дорад, мешиканад.
21 Ту мағрурон, ки лаънат шудаанд, ки аз аҳкоми Ту гумроҳ мешаванд, мазаммат кардаӣ.
22 Маломат ва хориро аз ман дур кун; зеро ки ман шаҳодатҳои Туро нигоҳ доштам.
23 Сардорон низ нишаста, бар зидди ман сухан мегуфтанд, лекин бандаи ту дар бораи фароизи ту мулоҳиза мекард.
24 Шаҳодатҳои Ту низ лаззати ман ва машваратчиёни ман мебошанд.
25 ДАЛЕТ. Ҷони ман ба хок часпидааст: Маро мувофиқи каломи худ зинда кун.
26 Ман роҳҳои Худро баён кардам, ва ту маро мешунавӣ: фароизи Худро ба ман омӯз.
27 Роҳи аҳкоми Худро ба ман бифаҳмонам, ки ман аз корҳои аҷоиби Ту сухан гӯям.
28 Ҷонам аз гарон об мешавад: маро мувофиқи каломи худ қувват деҳ.
29 Роҳи дурӯғро аз ман дур кун, ва шариати Худро ба ман ато кун.
30 Ман роҳи ростиро баргузидаам: довариҳои Туро пеши худ гузоштаам.
31 Ман ба шаҳодатҳои Ту часпидаам: эй Худованд, маро хиҷил накун.
32 Ман роҳи аҳкоми Туро иҷро хоҳам кард, вақте ки Ту дили маро васеъ мекунӣ.
33 У. Ба ман, эй Худованд, роҳи фароизи Худро таълим деҳ; ва ман онро то охир нигоҳ медорам.
34 Ба ман фаҳм деҳ, ва ман шариати Туро риоя хоҳам кард; Оре, ман онро бо тамоми дили худ риоя хоҳам кард.
35 Маро бо роҳи аҳкоми Худ равона кун; зеро ки ман аз он лаззат мебарам.
36 Дили маро ба шаҳодатҳои Худ моил кун, на ба тамаъ.
37 Чашмони маро аз дидани ботил дур кун; ва маро дар роҳи худ зинда кун».
38 Ба бандаи худ, ки ба тарси ту содиқ аст, сухани худро устувор кун.
39 Маро, ки ман метарсам, дур кун, зеро ки довариҳои Ту нек аст.
40 «Инак, ман ба аҳкомҳои Ту орзу дорам: маро дар адолати Худ зинда кун».
41 ВАУ. Бигзор марҳамати Ту ба ман ояд, эй Худованд, наҷоти Ту, мувофиқи каломи Ту.
42 «Пас, ман метавонам ба касе ки маро таҳқир кунад, ҷавоб диҳам, зеро ки ман ба каломи Ту таваккал мекунам.
43 «Ва каломи ростиро аз даҳони ман тамоман нагир; зеро ки ман ба довариҳои Ту умед бастаам.
44 Пас, ман шариати Туро то абад риоя хоҳам кард.
45 Ва ман озодона рафтор хоҳам кард, зеро ки аҳкомҳои Туро меҷӯям.
46 Ман дар бораи шаҳодатҳои Ту низ ба ҳузури подшоҳон мегӯям, ва хиҷил нахоҳам шуд.
47 Ва аз аҳкоми Ту, ки дӯсташ медорам, ҳаловат хоҳам бурд.
48 Ман низ дастҳои Худро барои аҳкоми Ту, ки дӯсташ медорам, боло хоҳам кард; ва ман дар бораи фароизи Ту мулоҳиза хоҳам кард.
49 ЗАЙН. Суханеро ба бандаи худ ёд кун, ки маро ба он умед бастаӣ.
50 Ин аст тасаллии ман дар андӯҳи ман, зеро ки каломи Ту маро зинда кардааст.
51 Мағрурон маро хеле масхара карданд, аммо аз шариати Ту саркашӣ накардаам.
52 Довариҳои пешинаи Туро, эй Худованд, ба ёд овардам; ва худро тасаллӣ додам.
53 Аз шарирон, ки шариати Туро тарк мекунанд, даҳшат маро фаро гирифт.
54 Фаризаҳои Ту дар хонаи зиёрати ман сурудҳои ман буданд.
55 Номи Туро, эй Худованд, шабҳо ёд кардам, ва шариати Туро риоят кардам.
56 Инро ман доштам, зеро ки аҳкоми Туро риоя кардам.

57 ЧЕТ. Ту насиби ман ҳастӣ, эй Худованд, Ман гуфтам, ки суханони Туро риоя хоҳам кард.
58 Ман бо тамоми дили худ марҳамати Туро талаб кардам: мувофиқи каломи Худ ба ман раҳм кун.
59 Ман дар бораи роҳҳои худ фикр карда, пойҳои худро сӯи шаҳодатҳои Ту гардондам.
60 Ман шитоб кардам ва таъхир кардам, то аҳкоми Туро риоя накунам.
61 Дастаҳои шарир маро ғорат карданд, вале қонуни Туро фаромӯш накардаам.
62 Нисфи шаб бархоста, Туро барои довариҳои одилонаат шукр гӯям.
63 Ман шарики ҳамаи онҳое ҳастам, ки аз ту метарсанд ва аз аҳкоми Ту риоят мекунанд.
64 Замин, эй Худованд, пур аз марҳамати Ту аст, Фаризаҳои Худро ба ман омӯз.
65 ТЕТ. Ту ба бандаи худ некӣ кардӣ, эй Худованд, мувофиқи каломи Худ.
66 Ба ман хирад ва дониш омӯз, зеро ки ба аҳкоми Ту имон овардаам.
67 Пеш аз он ки ба ранҷу азоб гирифтор шавам, гумроҳ шудам, вале акнун каломи Туро риоят кардам.
68 Ту некӯ ҳастӣ ва некӣ мекунӣ; Шариатҳои Худро ба ман омӯз.
69 Мағрурон бар ман дурӯғ мебанданд, вале ман аҳкоми Туро бо тамоми дили худ риоя хоҳам кард.
70 Дилашон чун равган фарбеҳ аст. вале ман аз шариати Ту лаззат мебарам.
71 Бар ман хайр аст, ки ранҷ кашидаам. то ки фароизи Туро биомӯзам.
72 Қонуни даҳони ту барои ман беҳтар аз ҳазорон тилло ва нуқра аст.
73 ЮД. Дастҳои Ту маро офарид ва маро сохт: ба ман ақл деҳ, то ки аҳкоми Туро биомӯзам.
74 Онҳое ки аз ту метарсанд, маро дида, шод хоҳанд шуд; зеро ки ман ба каломи Ту умед бастаам.
75 Ман медонам, эй Худованд, довариҳои Ту дуруст аст, ва Ту дар вафодорӣ маро ба танг овардаӣ.
76 Бигзор эҳсони меҳрубононаи ту ба тасаллои ман бошад, мувофиқи каломи ту ба бандаи худ.
77 Бигзор марҳамати ту ба ман биёяд, то ки зинда бошам, зеро ки шариати Ту лаззати ман аст.
78 Мағрурон хиҷил шаванд; зеро ки онҳо бесабаб бо ман исрофкорӣ карданд, вале ман дар бораи аҳкоми Ту мулоҳиза хоҳам кард.
79 Бигзор онҳое ки аз ту метарсанд, ба ман мурочиат кунанд, ва онҳое ки шаҳодатҳои Туро медонанд.
80 Бигзор дили ман бо фароизи Ту солим бошад; ки шарм надошта бошам.
81 САРН. Ҷони ман барои наҷоти Ту хаста мешавад, вале ман ба каломи Ту умед дорам.
82 Чашмони ман аз сухани ту, ки «Кай маро тасаллӣ медиҳӣ?
83 Зеро ки мисли машки дуд шудаам; вале ман фароизи Туро фаромӯш намекунам.
84 Айёми бандаи ту чанд аст? Ту кай бар онҳое ки маро таъқиб мекунанд, доварӣ хоҳӣ кард?
85 Мағрурон барои ман чоҳҳо кофтаанд, ки аз рӯи шариати Ту нестанд.
86 Ҳама аҳкоми Ту аминанд: Маро ноҳақ таъқиб мекунанд; ту ба ман кумак кун.
87 Наздик буд, ки маро бар замин бихӯранд; вале ман аҳкоми Туро тарк накардаам.
88 Маро пас аз эҳсони худ зинда кун; инчунин шаҳодати даҳони туро риоя хоҳам кард.
89 ЛАМЕД. То абад, эй Худованд, каломи Ту дар осмон сокин аст.
90 Вафодории ту ба наслҳост, Заминро барпо кардаӣ ва он ҷовидона аст.
91 Онҳо имрӯз мувофиқи фароизи Ту зиндагӣ мекунанд, зеро ки ҳама бандагони Ту ҳастанд.
92 Агар шариати ту лаззати ман намебуд, дар андӯҳи худ ҳалок мешудам.
93 Фармудҳои туро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард, зеро ки маро бо онҳо зинда кардаӣ.
94 Ман аз они Ту ҳастам, маро наҷот деҳ; зеро ки ман аҳкоми Туро меҷӯям.
95 Шарирон мунтазири он буданд, ки маро ба ҳалокат расонанд, вале ман шаҳодатҳои Туро дида мебароям.
96 Охири тамоми камолотро дидаам, вале фармони Ту фарох аст.
97 МЕМ. Оҳ, ман шариати Туро чӣ қадар дӯст медорам! он тамоми рӯз медитсияи ман аст.
98 Ба воситаи аҳкоми Худ маро аз душманонам донотар сохтӣ, зеро ки онҳо ҳамеша бо ман ҳастанд.
99 Ман аз ҳамаи муаллимони худ фаҳмиш дорам, зеро ки шаҳодатҳои Ту мулоҳизаҳои ман аст.
100 Ман аз пешиниён бештар мефаҳмам, зеро ки аҳкоми Туро риоя мекунам.
101 Пойҳоямро аз ҳар роҳи бад нигоҳ доштам, то ба каломи ту вафо кунам.
102 Аз ҳукмҳои Ту дур нашудаам, зеро ки маро таълим додаӣ.
103 Чӣ ширин аст суханони ту ба табъи ман! Оре, ба даҳони ман аз асал ширинтар аст!
104 Ба воситаи аҳкоми Ту ман фаҳмиш пайдо мекунам, бинобар ин аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам.
105 НУН. Каломи Ту чароғе барои пойҳои ман ва чароғе барои роҳи ман аст.
106 Ман қасам хӯрдам, ва ба ҷо хоҳам овард, ки ҳукмҳои одилонаи Туро риоя хоҳам кард.
107 Ба ман сахт гирифтор шудаам: маро, эй Худованд, мувофиқи каломи Худ зинда кун.
108 Аз ту илтимос мекунам, ки ҳадияҳои аз даҳони манро қабул кун, эй Худованд, ва ба ман ҳукмҳои Худро омӯз.
109 Ҷони ман ҳамеша дар дасти ман аст, аммо қонуни Туро фаромӯш намекунам.
110 Бад-он бадкорон ба доми ман ниҳоданд, Зи аҳкоми ту гумроҳ нашудаам.
111 Шаҳодатҳои Туро то абад мерос гирифтаам, зеро ки онҳо шодии дили мананд.
112 Ман дили худро моил кардам, ки фароизи Туро ҳамеша, ҳатто то охир ба ҷо оварам.
113 САМЕХ. Ман аз фикрҳои беҳуда нафрат дорам, аммо шариати Туро дӯст медорам.
114 Ту паноҳгоҳи ману сипари ман, Ба каломи ту умед дорам.
115 Аз ман дур шав, эй бадкорон, зеро ки ман аҳкоми Худои худро риоя хоҳам кард.
116 Маро мувофиқи каломи Худ дастгирӣ кун, то зинда шавам, ва аз умеди худ хиҷил нашавам.

117 Маро нигоҳ дор, ва ман эмин хоҳам буд, ва ман фароизи туро ҳамеша риоя хоҳам кард.
118 Ҳама гумроҳонро аз фароизи ту поймол кардаӣ, зеро ки макри онҳо дурӯғ аст.
119 Тамоми шарирони заминро мисли қатра маҳв мекунӣ, бинобар ин ман шаҳодатҳои Туро дӯст медорам.
120 Аз бими ту танам меларзад. ва аз довариҳои Ту метарсам.
121 АЙН. Ман доварӣ ва адолат кардам: маро ба золимони худ нагузор.
122 Ба некӯӣ зомин бош, Ки мағрурон маро ситам накунад.
123 Чашмони ман барои наҷоти ту ва аз каломи адолати ту намеафтад.
124 Ба бандаи худ мувофиқи марҳамати худ рафтор кун, ва фароизи Худро ба ман омӯз.
125 Ман бандаи ту ҳастам; Ба ман фаҳм деҳ, то ки шаҳодатҳои Туро бидонам.
126 Вақти он расидааст, эй Худованд, кор кунӣ, зеро ки қонуни Туро бекор карданд.
127 Бинобар ин аҳкоми Туро аз тилло болотар дӯст медорам; бале, аз тиллои аъло.
128 Бинобар ин ман ҳамаи аҳкомҳои Туро дар бораи ҳама чиз дуруст мешуморам; ва ман аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам.
129 РЕ. Шаҳодатҳои Ту аҷоиб аст, бинобар ин ҷони Ман онҳоро нигоҳ медорад.
130 Даромади гуфтори ту равшанӣ бахшад. ба соддадилон фаҳм мебахшад.
131 Даҳонам кушода, нафас кашидам, зеро ки аҳкоми Туро орзу доштам.
132 Ба ман нигоҳ кун ва ба ман раҳм кун, чунон ки ба дӯстдорони исми Ту мекунӣ.
133 Қадамҳои маро ба каломи худ фармон деҳ, ва ҳеҷ шарорат бар ман ҳукмфармо набошад.
134 Маро аз зулми одамӣ раҳо кун, то аҳкоми туро риоят кунам.
135 Рӯи ту бар бандаат равшанӣ кун. ва фароизи Худро ба ман омӯз.
136 Дарёҳои об аз чашмони ман ҷорӣ мешаванд, зеро ки қонуни Туро риоя намекунанд.
137 ТЗАДДИ. Ту одил ҳастӣ, эй Худованд, ва довариҳои Ту рост аст.
138 Шаҳодатҳои ту, ки фармудаӣ, одилона ва хеле аминанд.
139 Ғайрат маро фурӯ бурд, зеро душманонам суханони туро фаромӯш кардаанд.
140 Каломи ту пок аст, Бандаи ту онро дӯст дорад.
141 Ман хурдаму хорам, Фаромӯш накунам аҳкоми ту.
142 Адолати Ту адолати ҷовидонӣ аст, ва шариати Ту ростист.
143 Маро ранҷу андӯҳ фаро гирифт, аммо аҳкоми туст лаззати ман аст.
144 Адолати шаҳодатҳои Ту абадӣ аст: ба ман хирад деҳ, ва зинда хоҳам монд.
145 КОРН. Ман бо тамоми дил гиря кардам; Маро бишнав, эй Худованд: Ман фароизи Туро риоя хоҳам кард.
146 Туро фарёд задам. маро наҷот деҳ, ва ман шаҳодатҳои Туро риоя хоҳам кард.
147 Аз саҳар монеъ шудам, Ба гуфтори ту умед бастам.
148 Чашмони ман аз посбонии шаб боздорад, то дар сухани ту андеша кунам.
149 Овози маро ба рӯи меҳрубонии Худ бишнав: эй Худованд, маро ба ҳасби доварии Худ зинда кун.
150 Ба дунболи фасод наздик шуданд, Аз шариати Ту дуранд.
151 Ту наздик ҳастӣ, эй Худованд; ва ҳамаи аҳкоми Ту рост аст.
152 Дар бораи шаҳодатҳои ту, Ман аз қадим медонистам, ки онҳоро то абад бунёд кардаӣ.
153 РЕШ. Дарди маро дида, маро раҳо кун, зеро ки шариати Туро фаромӯш намекунам.
154 Даъво кун маро раҳой кун, Зи каломи Худ зинда кун.
155 Наҷот аз бадкорон дур аст, зеро ки онҳо фармонҳои Туро намеҷӯянд.
156 Бузург аст меҳрубонии ту, эй Худованд, Маро мувофиқи ҳукмҳои Худ зинда кун.
157 Бисёр таъқибкунандагони ман ва душманони ман ҳастанд; вале ман аз шаҳодатҳои Ту рад намекунам.
158 Ситамкоронро дидам ва ғамгин шудам. зеро ки онҳо ба каломи Ту вафо накарданд.
159 Бингар, ки чӣ гуна ман аҳкоми Туро дӯст медорам: Маро, эй Худованд, ба рӯи меҳрубонии Худ зинда кун.
160 Сухани ту аз ибтидо рост аст, Ҳар як ҳукми ту то абад пойдор аст.
161 ШИН. Сарварон маро бесабаб таъқиб карданд, вале дилам аз каломи Ту метарсад.
162 Аз каломи ту шодам, Ҳамчу ғанимати бузург.
163 Аз дурӯғ нафрат дорам ва нафрат дорам, вале шариати Туро дӯст медорам.
164 Туро рӯзе ҳафт бор ҳамду сано мехонам ба сабаби доварӣ.
165 Дӯстдорони шариати Ту осоиштагии бузург доранд, ва ҳеҷ чиз онҳоро ба васваса наоварад.
166Худовандо, ман ба наҷоти Ту умед бастаам ва аҳкоми Туро ба ҷо овардам.
167 Ҷони ман шаҳодатҳои Туро нигоҳ дошт; ва ман онҳоро хеле дӯст медорам.
168 Фармонҳо ва шаҳодатҳои Туро риоят кардам, зеро ки ҳама роҳҳои ман пеши туст.
169 ТАВ. Бигзор фарёди ман ба ҳузури Ту наздик шавад, эй Худованд, ба ман мувофиқи каломи Худ фаҳм бахш.
170 Биёяд дуъоям пеши туст, Ба гуфтори худ раҳо кун.
171 Лабҳои ман гӯяд ҳамду сано, Чун ба ман фароизи Худ омӯхтӣ.
172 Забони ман аз каломи Ту бигӯяд, зеро ки ҳама аҳкоми Ту адолат аст.
173 Дасти ту ёри маро бод. зеро ки ман аҳкоми Туро баргузидаам.
174 Орзуи наҷоти Ту, эй Худованд, ва шариати Ту лаззати ман аст.
175 Ҷонам зинда бод, Туро ситоиш кунад. ва довариҳои Ту ба ман кӯмак кунанд.
176 Чу гӯсфанди гумшуда рафтам. бандаи худро биҷӯӣ; зеро ки аҳкоми Туро фаромӯш намекунам.

БОБИ 120

1 (Суруди дараҷа).

2 Ҷони маро, эй Худованд, раҳо кун аз лабҳои дурӯғ ва аз забони маккор.
3 Ба ту чӣ дода мешавад? ё ба ту чӣ хоҳад шуд, эй забони козиб?
4 Тирҳои тези тавоноён, Бо ангиштҳои арча.
5 Вой бар ҳолам, ки дар Масех сукунат дорам, ки дар хаймаҳои Қадор сокинам!
6 Ҷони ман кайҳо бо касе, ки аз сулҳ нафрат дорад, сокин аст.
7 Ман тарафдори сулҳ ҳастам, аммо вақте ки ман сухан мегӯям, онҳо тарафдори ҷанг мебошанд.

БОБИ 121

1 (Суруди дараҷаҳо.) Чашмамро ба теппаҳо хоҳам бурд, ки ёри ман аз куҷо меояд.
2 Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офаридааст.
3 Нагузорад, ки пои туро биҷунбонад, Ҳар кӣ туро нигоҳ дорад, нахохад монд.
4Инак, ҳар кӣ Исроилро нигоҳ медорад, на хоб хоҳад бурд, на хоб.
5Худованд нигаҳбони ту аст, Худованд сояи ту бар дасти ростат аст.
6 Рӯзона хуршед бар ту назанад, шаб ба моҳ.
7Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ медорад, ҷони туро нигоҳ медорад.
8Худованд рафту омади туро аз ин вақт ва то абад нигоҳ хоҳад дошт.

БОБИ 122

1 (Суруди дараҷаҳои Довуд.) Вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: «Биёед, ба хонаи Худованд биравем».
2 Пойҳои мо дар дохили дарвозаҳои ту хоҳанд истод, эй Ерусалим.
3 Ерусалим ҳамчун шаҳре сохта шудааст, ки бо ҳам мустаҳкам аст;
4 Ба он ҷое ки сибтҳо бираванд, сибтҳои Худованд ба шаҳодати Исроил, то ки исми Худовандро шукр гӯянд.
5 Зеро ки дар он ҷо тахтҳои доварӣ, тахтҳои хонадони Довуд гузошта шудаанд.
6 Дар бораи осоиштагии Ерусалим дуо гӯед: дӯстдорони Ту комёб хоҳанд шуд.
7 Дар деворҳои ту осоиштагӣ бошад, ва дар қасрҳои ту обод бошад.
8 Ба хотири бародарон ва рафиқонам, акнун мегӯям: осоиштагӣ дар ту бод.
9Ба хотири хонаи Худованд Худои мо ман некии туро толиб хоҳам шуд.

БОБИ 123

1 (Суруди дараҷаҳо.) Чашмамро сӯи ту боло мекунам, эй сокини осмон.
2 «Инак, чунон ки чашмони ғуломон ба дасти оғоёни худ менигаранд, ва мисли чашмони духтар ба дасти хонумаш; Пас чашмони мо ба Худованд Худои мо мунтазиранд, то ки Ӯ ба мо марҳамат кунад.
3 Ба мо марҳамат кун, эй Худованд, бар мо марҳамат кун, зеро ки мо бағоят нафрат дорем.
4 Ҷони мо аз тамасхури осудагон ва аз нафрати мағрурон бағоят пур аст.

БОБИ 124

1 (Суруди дараҷаҳои Довуд.) Агар Худованд тарафдори мо намебуд, ҳоло Исроил бигӯяд;
2Агар Худованд тарафдори мо намебуд, вақте ки одамон ба муқобили мо қиём мекарданд,
3 Он гоҳ, ки ғазаби онҳо бар мо аланга зад, моро зуд фурӯ бурданд;
4 Он гоҳ об моро фаро гирифт, ҷӯй бар ҷони мо рафт.
5 Пас аз он обҳои сарбаланд бар ҷони мо рафт.
6Муборак аст Худованде, ки моро ба дандонҳои онҳо надод.
7 Ҷони мо чун мурғ аз доми паррандагон раҳо шуд: дом шикаст, мо раҳо шудем.
8 Ёрии мо ба исми Худованд аст, ки осмон ва заминро офаридааст.

БОБИ 125

1 (Суруди дараҷаҳо.) Онҳое, ки ба Худованд таваккал мекунанд, мисли кӯҳи Сион хоҳанд буд, ки онро бардоштан мумкин нест, балки то абад боқӣ мемонад.
2Чунон ки кӯҳҳо гирду атрофи Ерусалиманд, ончунон Худованд дар атрофи қавми Худ аз ин баъд то абад гирду атроф аст.
3 Зеро ки асои шарирон бар қуръаи одилон намемонад; Мабодо одилон дастҳои худро ба сӯи шарорат дароз накунанд.
4 Некӣ кун, эй Худованд, ба некӯкорон ва ба росткорон.
5 Касоне ки ба роҳҳои каҷравии худ рӯй мегардонанд, Худованд онҳоро бо бадкорон берун хоҳад кард, вале осоиштагӣ бар Исроил бод.

БОБИ 126

1 (Суруди дараҷаҳо.) Вақте ки Худованд асири Сионро баргардонд, мо мисли хоб дида будем.
2 Он гоҳ даҳони мо аз ханда ва забони мо аз суруд пур шуд; ва дар миёни халқҳо гуфтанд: «Худованд барои онҳо корҳои бузург кардааст».
3 Худованд барои мо корҳои бузург кардааст; ки мо аз он хурсандем.
4 Асири моро, эй Худованд, мисли ҷӯйҳои ҷануб бозгардон.
5 Касоне ки бо ашк мекорад, бо шодӣ дарав мекунанд.
6 Касе, ки тухми гаронбаҳо бардошта, берун меравад ва гиря мекунад, бешубҳа, бо шодӣ боз хоҳад омад ва банди худро бо худ меорад.

БОБИ 127

1 (Суруди дараҷаҳо барои Сулаймон.) Магар Худованд хонаро месозанд, онҳо беҳуда меҳнат мекунанд, ки онро месозанд; магар Худованд шаҳрро нигоҳ медорад, посбон бедор мешавад, вале бар абас.
2 Барвақт бархостан, дер нишастан, нони ғам хӯрдан беҳуда аст, зеро ки Ӯ маҳбуби Худро ҳамин тавр хоб мебарад.

3 Инак, фарзандон мероси Худованданд, ва меваи бачадон мукофоти Ӯст.
4 Чунон ки тирҳо дар дасти марди тавоноанд; фарзандони наврас низ чунинанд.
5 Хушбахт аст он касе, ки ҷасади пур аз онҳо дорад: хиҷил нахоҳанд шуд, балки бо душманон дар дарвоза сухан хоҳанд гуфт.

БОБИ 128

1 (Суруди дараҷаҳо.) Хушо ҳар касе ки аз Худованд метарсад; ки бо роҳҳои Ӯ қадам мезанад.
2 Зи меҳнати дастонат хоҳӣ хӯрд: Хушбахт хоҳӣ буд, ва ба ту некӣ хоҳӣ рафт.
3Зани ту мисли токи пурбор дар паҳлӯи хонаи ту хоҳад буд: фарзандони ту мисли гиёҳҳои зайтун гирди дастархони туст.
4 Инак, он кас, ки аз Худованд метарсад, ҳамин тавр хушбахт хоҳад шуд.
5Худованд туро аз Сион баракат хоҳад дод, ва тамоми айёми умри худ некии Ерусалимро хоҳед дид.
6 Бале, ту фарзандони фарзандони худро хоҳӣ дид, ва осоиштагӣ бар Исроил.

БОБИ 129

1 (Суруди дараҷаҳо.) Борҳо маро аз ҷавониам азоб медоданд, Бигзор Исроил ҳоло бигӯяд:
2 Борҳо маро аз ҷавониам озор доданд, вале бар ман ғолиб наомадаанд.
3 Шудгорон бар пушти ман шудгор карданд, Дароз карданд дароз.
4Худованд одил аст, риштаҳои шариронро буридааст.
5 Бигзор ҳама дар хиҷолат афтода, ки бадбини Сионро баргардонанд.
6 Бигзор онҳо мисли алафи болои бомҳо бошанд, ки пеш аз сабзиданаш пажмурда мешавад;
7 Бо он даравгар дасти худро пур намекунад; на касе ки бофтаи синаи худро мебандад.
8 Ва роҳгузарон низ намегӯянд: "Муборак бар шумо Худованд бод; мо шуморо ба исми Худованд баракат медиҳем".

БОБИ 130

1 (Суруди дараҷаҳо.) Ман аз қаъри ту, эй Худованд, нидо кардам.
2 Худовандо, овози маро бишнав: бигзор гӯшҳои ту ба садои илтиҷоҳои ман гӯш диҳанд.
3 Агар Ту, эй Худованд, ба гуноҳҳо ишора кунӣ, эй Худованд, кӣ истодагарӣ мекунад?
4 Валекин омурзиш назди ту аст, то битарсанд.
5 Ман мунтазири Худованд аст, ҷонам мунтазир аст, ва ба каломи Ӯ умед дорам.
6 Ҷонам бештар интизори Худованд аст аз бедорҳои саҳар.
7Бигзор Исроил ба Худованд умед бахшад, зеро ки бо Худованд марҳамат аст, ва кафорати фаровон бо Ӯст.
8Ва ӯ Исроилро аз тамоми шароратҳои худ раҳо хоҳад кард.

БОБИ 131

1 (Суруди дараҷаҳои Довуд.) Худовандо, дили ман мағрур нест ва чашмони ман баланд нест: на дар корҳои бузург ва на дар чизҳои аз ҳад баланд бароям.
2 Ман худамро мисли кӯдаке, ки аз модар ҷудо шудааст, рафтор ва ором кардам: ҷонам мисли кӯдаки ширхӯрда аст.
3Бигзор Исроил аз ин баъд ва то абад ба Худованд умед бахшад.

БОБИ 132

1 Суруди дараҷаҳо. Худовандо, Довудро ва тамоми андӯҳи ӯро ба ёд овар!
2Чӣ гуна ӯ ба Худованд қасам хӯрд, ва ба Худои тавонои Яъқуб назр кард;
3 Албатта, ман ба хаймаи хонаи худ нахоҳам омад ва ба бистари худ нахоҳам рафт;
4Ба чашмонам хоб намебахшам, ва ба пилконам хоб намебахшам,
5 То он даме, ки барои Худованд макон пайдо кунам, маскан барои Худои тавонои Яъқуб.
6 Инак, мо дар Эфрато шунидаем, ва онро дар саҳроҳои ҳезум ёфтем.
7 Мо ба хаймаҳои Ӯ меравем, дар зери пои Ӯ саҷда хоҳем кард.
8 Бархез, эй Худованд, ба оромии Худ; ту ва сандуқи қуввати Ту.
9 Бигзор коҳинонат адолатро дар бар кунанд; ва бигзор муқаддасони ту аз шодӣ нидо кунанд.
10Ба хотири бандаи худ Довуд чеҳраи тадҳиншудаи худро рӯй нагардон.
11Худованд ба Довуд ба ростӣ қасам хӯрд; аз он рӯй намегардонад; Аз меваи бадани ту бар тахти ту хоҳам гузошт.
12Агар фарзандони ту аҳди Маро ва шаҳодати Маро, ки ба онҳо таълим медиҳам, риоя кунанд, фарзандони онҳо низ то абад бар тахти ту хоҳанд нишаст.
13 Зеро ки Худованд Сионро баргузид; Ӯ онро барои манзили худ хоста буд.
14 Ин аст оромии то абад; Ман дар ин ҷо сокин хоҳам буд; зеро ки ман инро мехостам.
15 Рӯзояшро баракат хоҳам дод, Бечораашро аз нон сер хоҳам кард.
16 Ва коҳинонашро низ наҷот мепӯшонам, ва муқаддасони вай аз шодӣ фарьёд хоҳанд зад.
17Дар он ҷо шохи Довудро шукуфта хоҳам кард: барои тадҳиншудаи худ чароғ таъин кардам.
18 Душманони Ӯро нанг мепӯшонам, вале тоҷи вай бар ӯ мешукуфад.

БОБИ 133

1 (Суруди дараҷаҳои Довуд.) Инак, чӣ гуна хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!
2 Он мисли равғани атрафшони гаронбаҳо бар сари он аст, ки бар риш, ҳатто ба риши Ҳорун мерехт;
3 Мисли шабнами Ҳермон, ва мисли шабнам, ки бар кӯҳҳои Сион нозил шуд, зеро ки дар он ҷо Худованд баракатро амр фармудааст, ва ҳаёти ҷовидонӣ.

БОБИ 134

1 (Суруди дараҷаҳо.) Инак, Худовандро муборак гӯед, эй ҳамаи бандагони Худованд, ки шабона дар хонаи Худованд меистанд.
2 Дастҳои худро дар қудс боло бардор, ва Худовандро ҳамду сано гӯй.
3 Худованде, ки осмон ва заминро офарид, туро аз Сион баракат диҳад.

БОБИ 135

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Номи Худовандро ҳамду сано гӯед; Ӯро ҳамду сано гӯед, эй бандагони Худованд.
2Эй касоне, ки дар хонаи Худованд, дар ҳавлиҳои хонаи Худои мо истодаед,
3 Худовандро ҳамду сано гӯед; зеро ки Худованд некӯст; ба исми Ӯ ҳамду сано хонед; зеро он гуворо аст.
4 Зеро ки Худованд Яъқубро барои Худ баргузид, ва Исроилро барои ганҷинаи хоси худ.
5 Зеро медонам, ки Худованд бузург аст, ва Худованди мо аз ҳама худоён болотар аст.
6Худованд ҳар чи мехост, дар осмон ва дар замин, дар баҳр ва дар ҳама ҷойҳо ҳамон тавр мекард.
7 Ӯ буғҳоро аз ақсои замин ба боло мебардорад; барои борон барқ меофарад; бодро аз хазинаи худ мебарорад.
8 Онҳо нахустзодаи Мисрро, ҳам аз одамон ва ҳам аз ҳайвоноти ваҳшӣ куштанд.
9 Он ки дар миёни ту аломатҳо ва мӯъҷизот фиристод, эй Миср, бар фиръавн ва бар ҳамаи навкарони ӯ.
10 Ки халқҳои бузургро торумор карданд, ва подшоҳони тавоноро куштанд;
11Сиҳӯн подшоҳи амӯриён, ва Оҷ подшоҳи Бошон, ва тамоми салтанатҳои Канъон;
12Ва замини онҳоро барои мерос, мерос ба қавми худ Исроил дод.
13 Номи Ту, эй Худованд, то абад пойдор аст; ва ёдгории Ту, эй Худованд, дар тамоми наслҳо.
14Зеро ки Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард, ва дар ҳаққи бандагони Худ тавба хоҳад кард.
15 Бутҳои халқҳо нуқра ва тилло мебошанд, ки кори дасти одамон аст.
16 Онҳо даҳон доранд, аммо сухан намегӯянд; чашмҳо доранд, вале намебинанд;
17 Гӯш доранд, аммо намешунаванд; ва дар даҳони онҳо нафасе нест.
18 Онҳое, ки онҳоро месозанд, ба онҳо монанданд, инчунин ҳар кӣ ба онҳо эътимод дорад.
19Худовандро, эй хонадони Исроил, муборак бигӯед, эй хонадони Ҳорун!
20 Худовандро муборак бигӯед, эй хонадони Левӣ!
21Муборак аст Худованд аз Сион, ки дар Ерусалим сокин аст. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 136

1 Худовандро шукр гӯед; зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
2 Ба Худои худоён шукр гӯед, зеро ки марҳамати Ӯ то абад аст.
3 Эй Парвардигори парвардигорро шукр гӯй, зеро ки марҳамати ӯ абадӣ аст.
4 Ба касе ки танҳо мӯъҷизоти бузург мекунад, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
5 Ба он ки осмонро бо ҳикмат офарид, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
6 Ба касе, ки заминро бар рӯи об паҳн кардааст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
7 Барои он ки чароғҳои бузург сохт, зеро ки марҳамати Ӯ то абад поянда аст.
8 Офтоб рӯзона ҳукмронӣ кунад, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст;
9 Моҳ ва ситорагон дар шаб ҳукмронӣ кунанд, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
10 Ба касе ки Мисрро дар нахустзодаи худ зад, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
11Ва Исроилро аз миёни онҳо берун овард, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст;
12 Бо дасти қавӣ ва бо бозуи дароз, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
13 Ба касе ки баҳри Сурхро ба қисмҳо тақсим кард, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
14Ва Исроилро аз миёни он гузаронд, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст;
15 Аммо фиръавн ва лашкари ӯро дар баҳри Сурх сарнагун кард, зеро ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст.
16 Ба он ки қавми Худро дар биёбон бурд, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
17 Ба касе ки подшоҳони бузургро зад, зеро ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст.
18 Ва подшоҳони машҳурро куштанд, зеро ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст.
19Сиҳӯн подшоҳи амӯриён, зеро ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст;
20Ва Оҷ подшоҳи Бошон, зеро ки марҳамати ӯ то абад пойдор аст;
21Ва замини онҳоро ба мерос доданд, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст;
22 Ҳатто мерос ба бандаи худ Исроил аст, зеро ки марҳамати ӯ то абад поянда аст.
23 Ки моро дар пастии мо ёд кард, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
24 Ва моро аз душманонамон раҳоӣ дод, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
25 Ки ба ҳар башар ғизо медиҳад, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.
26 Ба Худои осмон шукр гӯед, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.

БОБИ 137

1 Дар канори дарёҳои Бобил, дар он ҷо нишастем, ҳа, гиря кардем, вақте ки Сионро ба ёд овардем.
2 Бар бедҳо дар миёни он овезонем.
3 Зеро дар он ҷо онҳое ки моро асир бурданд, аз мо суруд талаб карданд; ва зоеъкунандагони мо аз мо шодмонӣ талаб карда, гуфтанд: "Яке аз сурудҳои Сион барои мо бихонед".
4 Чӣ гуна мо суруди Худовандро дар замини бегона бихонем?
5 Агар туро фаромӯш кунам, эй Ерусалим, бигзор дасти рости ман макри ӯро фаромӯш кунад.

6 Агар туро ёд накунам, забонам ба боми даҳонам
часпида. агар Ерусалимро аз шодии худ бартар
накунам.
7 Эй Худованд, банӣ-Адӯмро дар рӯзи Ерусалим ба ёд
овар; ки гуфта буд: «Онро баланд кун, то таҳкурсии он
рез».
8 Эй духтари Бобил, ки бояд нобуд шавад; Хушбахт
аст, ки ончунон ки ба мо хизмат кардаӣ, туро мукофот
медиҳад.
9 Хушбахт аст он ки тифлони Туро гирифта, бар сангҳо
мезанад.

БОБИ 138

1 (Забур Довуд).
2 Ман ба сӯи маъбади муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард,
ва исми Туро барои эҳсони ту ва барои ростии Ту
ҳамду сано хоҳам гуфт, зеро ки каломи Худро аз ҳама
исми Худ бузург кардаӣ.
3 Рӯзе, ки гиря кардам, ба ман посух додӣ, Ба қувват
дар ҷонам қувват бахшидӣ.
4 Ҳама подшоҳони рӯи замин Туро ҳамду сано хоҳанд
хонд, эй Худованд, суханони даҳони Туро бишнаванд.
5 Бале, онҳо дар роҳҳои Худованд суруд хоҳанд хонд,
зеро ки ҷалоли Худованд бузург аст.
6 Ҳарчанд Худованд баланд бошад ҳам, пастонро
эҳтиром мекунад, вале мағрурро аз дур мешиносад.
7 Ҳарчанд дар миёни душвориҳо роҳ равам, Ту маро
эҳё хоҳӣ дод: Дасти Худро бар ғазаби душманонам
дароз хоҳӣ кард, ва дасти ростат маро наҷот хоҳад дод.
8Худованд он чиро, ки ба ман дахл дорад, комил хоҳад
кард: марҳамати Ту, эй Худованд, то абад пойдор аст,
аъмоли дасти Худро тарк накун.

БОБИ 139

1 (Ба сарнавози навозанда, Забур аз Довуд.) Эй
Худованд, маро ҷустуҷӯ кардаӣ ва маро шинохтӣ.
2 Зи пастиву исёни маро донӣ, Фикри маро аз дур донӣ.
3 Роҳи маро ва хоби маро иҳота дорӣ, ва аз ҳама
роҳҳои ман огоҳӣ.
4 Зеро ки сухане дар забони ман нест, аммо инак, эй
Худованд, Ту ҳамаро медонӣ.
5 Маро аз пасу пеш иҳота кардӣ, Даст бар ман ниҳодӣ.
6 Чунин дониш барои ман хеле аҷиб аст; баланд аст,
ман ба он расида наметавонам.
7 Аз рӯҳи Ту ба куҷо равам? ё аз ҳузури Ту ба куҷо
гурезам?
8 Агар ба осмон сууд кунам, дар он ҷо ҳастӣ; агар
бистари худро дар дӯзах созам, инак, дар он ҷо ҳастӣ.
9 «Агар болҳои субҳро гирифта, дар канори баҳр сокин
шавам;
10 Дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва
дасти ростат маро хоҳад гирифт.
11 Агар гӯям: "Албатта зулмот маро фаро хоҳад
гирифт"; ҳатто шаб бар ман равшан хоҳад шуд.
12 Оре, торикӣ аз ту пинҳон нест; аммо шаб мисли рӯз
медурахшад: торикӣ ва рӯшноӣ барои ту яксонанд.
13Зеро ки бандҳои маро соҳиб шудаӣ, маро дар батни
модарам пӯшонидӣ.
14 Туро ҳамду сано хоҳам гуфт; зеро ки ман тарсончак
ва аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст; ва
нафси ман дуруст медонад.
15 Молу мулки ман аз ту пӯшида набуд, вақте ки ман
ниҳон шудаам ва дар поёни замин ба таври аҷиб кор
карда шудаам.
16 Чашмони Ту ҷавҳари маро дид, вале нокомил буд;
ва дар китоби ту ҳамаи узвҳои ман навишта шудаанд,
ки пайваста ба вуҷуд омадаанд, дар ҳоле ки ҳеҷ кадоме
аз онҳо вуҷуд надошт.
17 Чӣ қадар андешаҳои Ту барои ман азизанд, эй Худо!
шумораи онҳо чӣ қадар бузург аст!
18 Агар онҳоро ҳисоб кунам, онҳо аз рег зиёдтаранд;
ҳангоме ки бедор шавам, ҳанӯз бо ту ҳастам.
19 Албатта, ту шарирро мекушӣ, эй Худо, аз ман дур
шав, эй хунхор.
20 Зеро ки онҳо бар зидди ту бадгӯӣ мекунанд, ва
душманонат исми Туро беҳуда мегиранд.
21Оё аз онҳо, эй Худованд, нафрат надорам, ки аз Ту
нафрат доранд? Оё ман аз онҳое, ки бар зидди ту қиём
мекунанд, ғамгин нестам?
22 Аз онҳо бо нафрати комил нафрат дорам, онҳоро
душмани худ мешуморам.
23 Эй Худо, маро биҷӯй ва диламро бидон; маро
озмуда, андешаҳои маро бидон.
24 Ва бубинед, ки оё дар ман роҳи бадӣ ҳаст, ва маро
бо роҳи абадӣ ҳидоят кун.

БОБИ 140

1 (Ба сарнавози навозанда — Забур аз Довуд.) Маро, эй
Худованд, аз одами бад раҳоӣ деҳ;
2 Ки дар дилҳояшон фасод мекунанд; пайваста барои
ҷанг ҷамъ мешаванд.
3 Забони худро мисли мор тез карданд; заҳри заҳрогин
зери лаб аст. Села.
4 Маро, эй Худованд, аз дасти бадкорон нигоҳ дор;
маро аз марди зӯровар нигоҳ дор; ки нияти сарнагун
кардани роҳхои маро кардаанд.
5 Мағрурон барои ман дом ва ресмонҳо пинҳон
кардаанд; дар канори роҳ тӯр гузоштаанд; барои ман
пахта тайёр кардаанд. Села.
6 Ба Худованд гуфтам: «Ту Худои ман ҳастӣ, эй
Худованд, овози илтиҷоҳои маро бишнав».
7Худовандо, қуввати наҷоти ман, дар рӯзи ҷанг
сарамро пӯшидаӣ.
8 Эй Худованд, хоҳишҳои шариронро иҷро накун,
макри бади ӯро бештар макун; мабодо худро баланд
бардоранд. Села.
9 Сари онҳое ки маро иҳота мекунанд, бигзор бадгӯии
лабонашон онҳоро бипӯшонад.
10 Бигзор ангиштҳои сӯзон бар онҳо афтад, дар оташ
андохта шаванд; ба чоҳҳои чуқур, то ки онҳо дубора
бархоста нашаванд.
11 Бигзор сухангӯи бад дар рӯи замин пойдор нашавад:
Бад золимро шикор мекунад, то ки ӯро сарнагун созад.
12Ман медонам, ки Худованд ҳаққи мискинонро ва
ҳаққи мискинонро нигоҳ медорад.
13 Албатта одилон ба исми Ту шукр хоҳанд гуфт:
одилон дар ҳузури Ту сокин хоҳанд шуд.

БОБИ 141

1 (Забур аз Довуд). Ба овози ман гӯш деҳ, вақте ки туро гиря мекунам.
2 Бигзор дуои ман пеши ту чун бухур гузорад; ва боло кардани дастҳои ман ҳамчун қурбонии шом.
3 Эй Худованд, пеши даҳони ман посбон бигузор; дари лабони маро нигоҳ дор.
4 Диламро ба ҳар кори бадӣ майл накун, то ки бо одамони бадкор аъмоли бад ба амал оварам;
5 Бигзор одилон маро зананд; ин меҳрубонӣ хоҳад буд; ва бигзор маро мазаммат кунад; он равғани некӯ хоҳад буд, ки сари маро намешиканад, зеро ки дуои ман низ дар мусибатҳои онҳо хоҳад буд.
6 Вақте ки доварони онҳо дар санглох сарнагун шаванд, суханони Маро хоҳанд шунид; зеро онҳо ширинанд.
7 Устухонҳои мо дар даҳони қабр парокандаанд, чунон ки касе бар замин ҳезумро бурида, меканад.
8 Аммо чашмони ман сӯи Ту аст, эй Худои Худованд, таваккали ман дар Туст; ҷонамро бенаво нагузор.
9 Маро аз домҳое, ки онҳо барои ман гузоштаанд, ва ҷинсҳои бадкорон нигоҳ дор.
10 Бигзор шарирон ба тӯри худ афтанд, дар сурате ки ман раҳом.

БОБИ 142

1 (Масчили Довуд; Дуо вақте ки ӯ дар ғор буд.) Ман бо овози худ сӯи Худованд нидо кардам; бо овози худ ба Худованд илтиҷо кардам.
2 Ба пеши ӯ шикоятамро рехтам; Ман дар пеши ӯ дарди худро нишон додам.
3 Чу рухи ман андаруни ман шуд, Ту донистӣ роҳи маро. Дар роҳе, ки ман мерафтам, онҳо ба таври махфӣ барои ман дом гузоштаанд.
4 Ба дасти рости худ нигоҳ карда, дидам, вале касе нест, ки маро бишиносад; ҳеҷ кас ба ҷони ман ғамхорӣ намекард.
5 Ба суи ту, эй Худованд, фарьёд задам: «Ту паноҳгоҳи ману насиби ман дар замини зиндагонӣ».
6 Ба доди ман гӯш диҳед; зеро ки ман хеле паст шудаам: маро аз таъқибкунандагонам раҳоӣ деҳ; зеро онҳо аз ман пурқувваттаранд.
7 Ҷони маро аз зиндон берун кун, то ки исми Туро ситоиш кунам: одил маро иҳота хоҳад кард; зеро ки ту бо ман некӣ хоҳӣ кард.

БОБИ 143

1 (Забур аз Довуд.) Дуои маро бишнав, эй Худованд, ба илтиҷои ман гӯш деҳ: дар садоқати Худ маро иҷобат кун, ва дар адолати Худ.
2 Ва бо бандаи худ ба доварӣ дохил нашав, зеро ки ҳеҷ каси зинда дар назари Ту сафед нахоҳад шуд.
3 Зеро ки душман ҷони маро таъқиб кардааст; ӯ ҷони маро ба замин зад; Ӯ маро дар торикӣ сокин кард, мисли мурдагон.
4 «Бинобар ин рӯҳи ман дар даруни ман пур шудааст; дили ман даруни ман хароб аст.
5 Айёми пешинро ба ёд меорам; Ман дар бораи ҳамаи корҳои Ту мулоҳиза мекунам; Ман дар бораи кори дастони ту фикр мекунам.
6 Дастонамро ба сӯи ту дароз мекунам, Ҷонам ташна аз паси ту, Ҳамчун замини ташна. Села.
7 Маро зуд бишнав, эй Худованд, рӯҳи ман суст мешавад; рӯи худро аз ман пинҳон макун, мабодо мисли онҳое ки ба чоҳ меафтанд, бошам.
8 Саҳар эҳсони туро шунавам; зеро ки ба Ту таваккал дорам; ба ман роҳеро бидон, ки дар куҷо бояд биравам; зеро ки ҷони худро ба сӯи Ту мебардорам.
9 Маро, эй Худованд, аз душманонам раҳоӣ деҳ; Ман ба сӯи Ту меравам, то ки маро пинҳон созам.
10 Ба ман таълим деҳ, ки иродаи Туро ба ҷо оварам; зеро ки Ту Худои Ман ҳастӣ; рӯҳи Ту нек аст; маро ба сарзамини росткорӣ расон.
11 Маро, эй Худованд, ба хотири исми Худ зинда кун, ба хотири адолати Худ ҷонамро аз ғам раҳо кун.
12 Ва аз марҳамати худ душманони маро маҳв кун, ва ҳамаи онҳоеро, ки ҷони маро озор медиҳанд, нест кун, зеро ки ман бандаи ту ҳастам.

БОБИ 144

1 (Забур аз Довуд).
2 Хайрияти ман, ва қалъаи ман; бурҷи баланди ман ва наҷотдиҳандаи ман; сипари ман ва он ки ба Ӯ таваккал мекунам; ки халки маро ба зери ман мутеъ мекунад.
3 Худовандо, одам чист, ки ӯро мешиносӣ! ё писари одам, ки дар бораи ӯ ҳисоб кунӣ!
4 Одам мисли ботил аст, айёми ӯ мисли сояе аст, ки гузарон аст.
5 Осмон кун, эй Худованд, ва фуруд овар: ба кӯҳҳо ламс кун, ва онҳо дуд хоҳанд кард.
6 Барк барканду парешон кун, Тирҳои худ бипаррон ва нобуд кун.
7 Дасти худро аз боло бифирист; маро халос кун ва маро аз обҳои бузург, аз дасти кӯдакони бегона раҳо кун;
8 Онҳое, ки даҳони онҳо ботил мегӯяд, ва дасти росташон дасти рости дурӯғ аст.
9 Барои Ту, эй Худо, суруди нав хоҳам хонд; бар забур ва асбоби даҳ тор барои Ту ҳамду сано хоҳам гуфт.
10 Ӯст, ки подшоҳонро наҷот медиҳад, Бандаи худ Довудро аз шамшери дарднок раҳо мекунад.
11 Маро раҳо кун ва аз дасти кӯдакони бегона, ки даҳонашон ботил сухан меронад, ва дасти росташон дасти рости дурӯғ аст, раҳоӣ деҳ.
12 То ки писарони мо мисли гиёҳҳои ҷавонӣ бошанд; То ки духтарони мо чун сангҳои кунҷе бошанд, ки ба мисоли қаср сайқал дода шаванд:
13 То ки анбори мо пур бошад ва дорои ҳар гуна захира бошад, то гӯсфандони мо дар кӯчаҳои мо ҳазорҳо ва даҳҳо ҳазор сар бароранд.
14 То барзаговони мо барои меҳнат тавоно бошанд; ки на дароянду на берун; ки дар кучахои мо шикояте набошад.
15 Хушбахт аст он мардуме, ки дар чунин ҳолатанд: Оре, хушо он қавме ки Худои онҳо Худованд аст.

БОБИ 145

1 (Забури ҳамду санои Довуд.) Туро ситоиш хоҳам кард, эй Худои ман, эй подшоҳ; ва исми Туро то абад муборак хоҳам гуфт.

2 Ҳар рӯз туро баракат хоҳам дод; ва исми Туро то абад ситоиш хоҳам кард.
3 Худованд бузург аст ва ҳамду санои бузург аст; ва бузургии ӯ беҷавоб аст.
4 Як насл аъмоли Туро ба дигаре ситоиш хоҳад кард, ва мӯъҷизаҳои Туро эълон хоҳад кард.
5 Аз ҷалоли ҷалоли ту, ва аз корҳои аҷоиби ту бигӯям.
6 Ва мардум аз қудрати аъмоли даҳшатноки ту сухан хоҳанд гуфт, ва ман бузургии туро эълон хоҳам кард.
7 Ёди некии бузурги Туро ба забон хоҳанд овард, ва адолати Туро тараннум хоҳанд кард.
8Худованд раҳим ва раҳмдил аст; оҳиста хашмгин ва марҳамати бузург.
9Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст.
10 Ҳама корҳои ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, эй Худованд; ва муқаддасонат туро баракат хоҳанд дод.
11 Аз ҷалоли Малакути Ту сухан хоҳанд гуфт, ва аз қудрати Ту сухан хоҳанд рафт;
12 То ки ба фарзандони одам мӯъҷизаҳои Ӯ ва ҷалоли Малакути Ӯро нишон диҳанд.
13 Малакути Ту салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо пойдор аст.
14Худованд ҳар афтиданро дастгирӣ мекунад, ва ҳама саҷдакунандагонро баланд мекунад.
15 Чашмони ҳама ба ту интизоранд; ва ту ба онҳо гӯшти онҳоро дар сари вақт медиҳӣ.
16 Дасти худро мекушоӣ, ва хоҳиши ҳар зиндаро сер мекунӣ.
17Худованд дар ҳама роҳҳои Худ одил аст, ва дар ҳама аъмоли Ӯ муқаддас аст.
18Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.
19 Ӯ хоҳиши онҳоеро, ки аз Ӯ метарсанд, иҷро хоҳад кард, ва фарьёди онҳоро мешунавад ва онҳоро наҷот хоҳад дод.
20 Худованд ҳамаи дӯстдорони Худро нигоҳ медорад, валекин ҳамаи бадкоронро нобуд хоҳад кард.
21 Даҳонам Худовандро ҳамду сано хоҳад гуфт, ва бигзор ҳар башар исми муқаддаси Ӯро то абад муборак гӯяд.

БОБИ 146

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Худовандро ситоиш кунед, эй ҷони ман.
2 Ҳангоме ки зинда бошам, Худовандро ҳамду сано хоҳам гуфт: Худои худро то даме ки ҳастӣ ҳамду сано хоҳам гуфт.
3 Ба сарварон таваккал макун, Ба писари одам, ки ёрие нест.
4 Нафаси ӯ берун меояд, ба замин бармегардад. дар ҳамон рӯз фикрҳои ӯ нобуд мешаванд.
5Хушо касе ки Худои Яъқубро мадад кунад, ва умедаш ба Худованд Худои худ аст.
6 Он ки осмон ва замин, баҳр ва ҳар он чи дар он аст, офарид; Ӯ ростиро то абад нигоҳ медорад.
7 Ки барои мазлум доварӣ мекунад, ба гуруснагон ғизо медиҳад. Худованд асиронро раҳо мекунад:
8Худованд чашмони кӯронро мекушояд, Худованд саҷдакунандагонро эҳьё мекунад; Худованд одилонро дӯст медорад.
9 Худованд ғарибонро нигоҳ медорад; ятим ва бевазанро сабук мекунад, вале роҳи бадкоронро чаппа мекунад.
10Худованд то абад салтанат хоҳад кард, Худои ту, эй Сион, то наслҳо. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 147

1 Худовандро ҳамду сано гӯед, зеро ки Худои моро ҳамду сано хондан хуб аст; зеро он хуш аст; ва ситоиш хуш аст.
2Худованд Ерусалимро обод мекунад, Ӯ исроилиёнро ҷамъ мекунад.
3 Шикастагонро шифо мебахшад, захмҳои онҳоро мебандад.
4 Шумораи ситораҳоро мегӯяд; ҳамаро ба номашон мехонад.
5 Худованди мо бузург ва қудрати бузург аст, фаҳмиши Ӯ беохир аст.
6Худованд ҳалимонро боло мебарад, шарирро ба замин мепартояд.
7 Барои Худованд бо шукргузорӣ суруд хонед; бар барфа Худои моро ҳамду сано хонед:
8 Он ки осмонро абрҳо мепӯшонад, барои замин борон омода мекунад, бар кӯҳҳо алаф мерӯёнад.
9 Ба ҳайвони ваҳшӣ ғизои худро медиҳад, ва ба зоғони ҷавон, ки гирья мекунанд.
10 Ба қуввати асп завқ надорад, Пойҳои одамро намебинад.
11Худованд аз тарсҳои Ӯ, аз онҳое ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд, хушнуд мешавад.
12 Худовандро ситоиш кун, эй Ерусалим! Худои худро ситоиш кун, эй Сион.
13 Зеро ки панҷараҳои дарвозаҳои туро мустаҳкам кардааст; Ӯ фарзандони туро дар ту баракат додааст.
14 Ӯ дар сарҳадҳои ту сулҳро барқарор мекунад, ва туро аз беҳтарин гандум пур мекунад.
15 Фармони Худро бар замин мефиристад, Каломи Ӯ зуд иҷро мешавад.
16 Барфро чун пашм медиҳад, Хокистарро барф мепошад.
17 Яхро чун лукма мепартояд, Ки пеши сардии ӯ истода метавонад?
18 Ӯ каломи Худро фиристод, ва онҳоро об мекунад, Боди Худро вазид, ва обҳоро ҷорӣ мекунад.
19Ва каломи Худро ба Яъқуб, фароизҳо ва ҳукмҳои худро ба Исроил баён мекунад.
20 Ӯ бо ҳеҷ халқе чунин рафтор накардааст, ва дар бораи доварии Ӯ онҳо онро нашинохтаанд. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 148

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Худовандро аз осмон ситоиш кунед, Ӯро дар баландиҳо ҳамду сано гӯед.
2 Ӯро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи фариштагонаш; Ӯро ситоиш кунед, эй ҳамаи лашкарҳояш.
3 Ҳамду сано гӯед Ӯро, эй офтобу моҳ, ҳамду сано гӯед Ӯро, эй ҳамаи ситораҳои рӯшноӣ.
4 Ӯро ҳамду сано гӯед, эй осмонҳои осмон, ва эй обҳои болотар аз осмон.

5 Бигзор исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро ки Ӯ фармудааст, ва онҳо офарида шудаанд.
6 Онҳоро низ то абад пойдор сохт, Фармоне баровард, ки нахоҳад гузашт.
7Худовандро аз замин ситоиш кунед, эй аждаҳо ва тамоми қаъри замин!
8 Оташ ва жола; барф ва буғ; шамоли тундбод суханашро иҷро карда гуфт:
9 Кӯҳҳо ва ҳама теппаҳо; дарахтони пурсамар ва тамоми кедрҳо:
10 Ҳайвонот ва тамоми чорпоён; чизҳои хазандагон ва паррандагони парвозкунанда:
11 Подшоҳони рӯи замин ва тамоми одамон; мирон ва тамоми доварони рӯи замин:
12 Ҳам ҷавонон ва ҳам духтарон; пиронсолон ва кӯдакон:
13 Бигзор исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро ки танҳо исми Ӯ бузург аст; ҷалоли ӯ болотар аз замин ва осмон аст.
14 Ӯ шохи қавми Худро боло мебарад, ҳамду санои ҳамаи муқаддасони Худро; ҳатто аз банӣ-Исроил, қавме, ки ба ӯ наздиканд. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 149

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Барои Худованд суруди нав бихонед, ва Ӯро дар ҷамоати муқаддасон ҳамду сано хонед.
2 Бигзор Исроил ба он ки Ӯро офаридааст, шод бод, Бигзор банӣ-Сион дар Подшоҳи худ шодӣ кунанд.
3 Бигзор исми Ӯро дар рақс ҳамду сано гӯянд; Бигзор Ӯро бо най ва барфа ҳамду сано хонанд.
4 Зеро ки Худованд аз қавми Худ писанд меояд, Ӯ ҳалимонро бо наҷот зеб хоҳад дод.
5 Бигзор муқаддасон дар ҷалол шодӣ кунанд: Бигзор онҳо бар бистарҳои худ бо овози баланд суруд бихонанд.
6 Бигзор ҳамду санои Худо дар даҳони онҳо бошад, ва шамшери дудама дар дасташон бошад;
7 То аз халқҳо интиқом гирифта, аз мардум ҷазо диҳанд;
8 Подшоҳонашонро бо занҷир ва бузургони онҳоро бо занҷирҳои оҳанин бибанданд;
9 Барои ба амал баровардани ҳукме, ки бар онҳо навишта шудааст: ҳамаи муқаддасони Ӯ ин шарафро доранд. Худовандро ҳамду сано кунед.

БОБИ 150

1 Худовандро ҳамду сано гӯед. Худоро дар қудсаш ҳамду сано гӯед: Ӯро дар фалаки қудраташ ҳамду сано гӯед.
2 Ӯро барои аъмоли мӯъҷизааш ҳамду сано гӯед, ба ҳасби бузургии ӯ ҳамду сано гӯед.
3 Ӯро бо садои карнай ҳамду сано гӯед: Ӯро бо забур ва барфа ҳамду сано гӯед.
4 Ӯро бо данг ва рақс ҳамду сано гӯед: Ӯро бо асбобҳо ва узвҳо ситоиш кунед.
5 Ӯро бар санҷҳои баланд ҳамду сано гӯед.
6 Бигзор ҳар чизе ки нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд. Худовандро ҳамду сано кунед.